

» HDP dayanaksız hayaller yayıyor!

Seçimlerle elde edilecek yerel yönetimlerle merkezi iktidardan özerkleşecek bir özyönetimin kurulabileceğini iddia etmek, burjuva devlet ve iktidar gerçeği konusunda kitleleri kandırmanın ötesinde bir anlam taşımıyor. (s.3)

» Buz dağının görün(mey)en yüzü

Sınıf mücadelesinde ve özel olarak sendikal örgütlenmede temel olan şey örgütlülüktür. İşkolu barajı ile işyeri yetki ve barajını muhafaza ederek örgütlenmenin önündeki engelleri koruyan sermaye sınıfı ve AKP iktidarının önümüzdeki dönemde en büyük garantisi sendikal harekette kazandığı mevziler olacaktır. (s.14)

» Geleceği kazanmak için ileri!

Kapitalist sistem, gençliğe gelecek veremeyeceğini son on bir yıllık AKP hükümetinin icraatlarıyla birlikte bir kez daha tescillemiş oldu. (s.26)

Seçim oyununa karşı devrimci sınıf kavgası!

Cepheleşmenin şiddeti ne olursa olsun, sermaye güçlerinin hesapları son tahlilde tartışmasız bir şekilde sömürü ve kölelik düzeninin, daha somut görünümüyle de Türk sermaye devletinin bekası içindir. Her bir düzen partisi temsil ettiği sermaye gruplarının çizgisi doğrultusunda, dinci-gerici iktidar güçlerinin kavgasıyla sarsıntılar geçiren burjuva düzene derman olmaya çalışmaktadır. Yeni siyasi kriz, döviz kurlarına rekor üstüne rekor kırdırmakta, burjuva akıl hocaları ekonomik çöküş tehlikesine işaret ederek, iktidar ve rant dalaşının taraflarına sulh telkin etmekte. Bu ayrıca sermaye düzeninin ve devletinin, dinci-gericilerin kural, ilke, etik vs. tanımayan "it dalaşması" nedeniyle hallaç pamuğu gibi atılan tüm kurumları, işleyişi, sıradan yığınlardaki meşruiyeti vb.ni korumak kaygısının da bir ürünüdür. Zira

cemaatle ittifaka rağmen CHP, elle tutulur bir seçenek olmaktan uzaktır ve bu ek bir tahribat faktörüne dönüşmektedir.

Bu dönem boyunca kitlelerde biriken tepkinin düzen içi kanallarda tutulmasının en işlevli aracı, şimdilik alabildiğine kışkırtılan cepheleşme ve kitleleri yatıştırmanın yolu ise yerel seçimlerdir. Düzen cephesi işçi sınıfını, emekçi kitleleri, Kürt halkını, dinci-gerici iktidarın yarattığı atmosferden beslenen erkek-egemen şiddete katlanılmaz boyutlarda maruz kalan kadınları, geleceksizliğe mahkum edilen gençliği seçim sandıklarına bağlamak için toplumsal-siyasal atmosferi elinden geldiğince yerel seçim gündemiyle doldurmaktadır.(s.8)

Düzenin seçim oyununa karşı devrimci sınıf kavgasına!

Sömürü ve kölelik düzeni konusundaki gerçekleri karartan, işçi ve emekçi kitlelerin bilincini bulandıran “yerel iktidarlaşma” safsataları karşısında devrim ve sosyalizm bayrağını dalgalandıracaktır.

Uzun bir süredir Türkiye’de tüm hesaplar 30 Mart yerel seçimleri üzerinden yapılmaktadır. Düzen güçleri ve arkalarındaki emperyalist odaklar için yerel seçimler, AKP’nin ve şefinin aşırılıklarını, daha doğru ifade ile sistem için soruna dönüşen dengesizliklerini törpülemenin ve terbiyeden geçirmenin olanağı olarak ele alınmaktaydı. Zira geçtiğimiz yıl Türkiye ile birlikte Mısır ve Tunus’taki büyük kitlesel patlamalarla yara alan “ılımlı İslam modeli”nin tutmayacağı açığa çıktı. Söz konusu modelin en parlak temsilcisi olarak lanse edilen AKP’nin burjuvaziye sunduğu benzersiz hizmet kapasitesinin sınırları netleşti.

Sermaye kuvvetlerinin seçim umudu

Düzen cephesinde dış politikadaki sarsıklığın başarısızlığın, bundaki ısrarın, özelde Suriye’deki iflasın bir süreden beridir yarattığı gerilim önemli bir etkendi zaten. AKP iktidarının işçi ve emekçi kitlelere yönelik iktisadi, sosyal, siyasal saldırılardaki başarı ile sermayeye aşırı palazlanma olanağı yaratma becerisi ne olursa olsun, güçlenip iktidar haline geldikçe toplumsal çelişkileri kışkırtan tutumları ve ideolojik-kültürel dayatmaları ciddi bir sorun olageldi. Haziran Direnişi hem bu sorunun altını çizdi, hem de vazgeçilemiyorsa bile AKP iktidarının terbiyeden geçirilmesi ihtiyacını hatırlattı. Dengelerini yitmiş AKP şefinin emperyalist ve yerli efendileri tarafından gözden çıkarılması, esasta bundan sonradır.

Buradan Haziran Direnişi’nin yerel seçimlere endekslenen hesapların çerçevesini yeniden çizdiği gerçeği kendiliğinden anlaşılabilir. Öncelikle 11 yıllık iktidarlaşmanın kirli ortakları arasındaki güç ve rant dalaşı kızıştı. Tayyip Erdoğan, kendisi için risk haline geldiğini Haziran günlerinde yeniden net bir şekilde gördüğü cemaati öğrenci evleri ve dersaneler gibi kritik bir alandan hırpalamaya başladı. Cemaat ise AKP’den değil ama avanesiyle birlikte AKP şefinden kurtulmanın öldürücü vuruşu olarak 17 Aralık operasyonu sahneye çıktı. Böylece dalaşmayı geri dönülmez bir boyuta sıçrattı.

AKP iktidarı ve şefi karşısında uzun yıllar boyunca özgüven ve moral erozyonu yaşamış düzen partileri, zaten Haziran’dan sonra emperyalist ve işbirlikçi burjuvazi için bir seçenek olmanın telaşındaydılar. Dinci koalisyondaki şiddetli yarılmanın ardından seçenek olma umutları adeta tavana vurdu. Özellikle CHP, yelkenlerini Haziran’dan bu yana süregelen rüzgarla şişirme çabasını eksik etmeden, icazet almasını kolaylaştıracak hamlelere girişti. Düzen-içi cepheleşmenin ister istemez yarattığı “sol oylar cepte keklik” rehabetiyle, sağdan oy getireceğini sandığı adımlar attı.

Düzen güçlerinin cepheleşmesi ve sandık hesapları

Cepheleşmenin şiddeti ne olursa olsun, sermaye güçlerinin hesapları son tahlilde tartışmasız bir şekilde sömürü ve kölelik düzeninin, daha somut görünümüyle de Türk sermaye devletinin bekası içindir. Her bir düzen partisi temsil ettiği sermaye gruplarının çizgisi doğrultusunda, dinci-gerici iktidar güçlerinin kavgasıyla sarsıntılar geçiren burjuva düzene derman olmaya çalışmaktadır. Yeni siyasi kriz, döviz kurlarına rekor üstüne rekor kırdırmakta, burjuva akıl hocaları ekonomik çöküş tehlikesine işaret ederek, iktidar ve rant dalaşının taraflarına sulh telkin etmekte. Bu ayrıca sermaye düzeninin ve devletinin, dinci-gericilerin kural, ilke, etik vs. tanımayan “it dalaşması” nedeniyle hallaç pamuğu gibi atılan tüm kurumları, işleyişi, sıradan yığınlardaki meşruiyeti vb. ni korumak kaygısının da bir ürünüdür. Zira cemaatle ittifaka rağmen CHP, elle tutulur bir seçenek olmaktan uzaktır ve bu ek bir tahribat faktörüne dönüşmektedir.

Bu dönem boyunca kitlelerde biriken tepkinin düzen içi kanallarda tutulmasının en işlevli aracı, şimdilik alabildiğine kışkırtılan cepheleşme ve kitleleri yatıştırmanın yolu ise yerel seçimlerdir. Düzen cephesi işçi sınıfını, emekçi kitleleri, Kürt halkını, dinci-gerici iktidarın yarattığı atmosferden beslenen erkek-egemen şiddete katlanılmaz boyutlarda maruz kalan kadınları, geleceksizliğe mahkum edilen gençliği seçim sandıklarına bağlamak için toplumsal-siyasal atmosferi elinden geldiğince yerel seçim gündemiyle doldurmaktadır. Hesaplaşma 30 Mart seçimlerine havale edildiği ölçüde, düzenin ortaya saçılan pisliklerinin, onun biçimsel kural ve hukukunu dahi ayaklar altına almada sergilenen hoyratlığın ikinci plana atılması sağlanmakta, kitlelerin tepkisiz kalmasını örgütlemektedir.

Reformist solun sandık gayretkeşliği

Sınıf ve kitle hareketinin verili zayıflığı koşullarında bu çabaların kitlelerde nasıl bir karşılığı olduğunu anlayabilmek için reformist sola bakmak yeterlidir. Zira sınıf ve kitle mücadelesinin demokratik ve sendikal mevzileri en başta bu güçler tarafından tutulmakta, hareketin ileri dinamikleri onların denetimini henüz aşmamaktadır. Düzen içi taraflaşma ve Haziran’dan bu yana yaşanan siyasi gelişmeler, Kürt hareketine yedeklenenler ile düzen soluna medet bağlamışlar olarak iki kampa ayrılmış reformist solun yerel seçim hesaplarına, daha doğru deyimle parlamenter hayallerine zirve yaptırmış durumdadır. “Halkçı demokratik yönetimler”, “yerelden demokratikleşmeler”, “halkçı iktidar alternatifleri”, devrimle tüm bağlarını kesmiş bu odakların “yerel iktidarlaşma” safsatasının cilalanmış şiarları olarak piyasada cirit atıyor. Seçim atmosferinin yarattığı politizasyonu, baharın devrimci atmosferinden yararlanarak hiç değilse kitlesel militan bir mücadelenin dayanağına çevirmek akıllarının ucundan

geçmiyor artık.

Politika ustalığı adına parlamentarizm çukurundan dünyaya bakan reformist sol, işçi ve emekçi kitlelerin seçim sandıklarına bağlanmasında, düzen içi cepheleşmeyle asli olanın (sömürü ve kölelik düzeninin gizlenemeyen gerçeklerinin) bir yana itilmesinde en az düzen güçleri kadar gayretkeş davranıyor. AKP’yi sandıkta gömme, genel seçimlerde de en azından bir koalisyon ortağı olarak “sol iktidar” alternatifi çıkarma rüyaları, başka türlüsüne yer bırakmıyor çünkü. Unutulan o ki, tümü de AKP karanlığının ağırlığı altında bunalırlarken, hem de bu her geçen yıl daha da şiddetli hale geliyorken, onları bundan kurtaranın yalnızca ve yalnızca milyonların sokakları ve meydanları zapteden kitlesel militan patlamasıydı. 11 yıl boyunca sandıklar sayesinde hep daha zifiriye dönüşen dinci-gerici karanlık ancak Haziran depreminin sarsıntısıyla yarılabildi. Düzenin kokuşmuşluğunu, çürümüşlüğü, pisliklerini, tükenmişliğini ortalığa saçan, emekçi milyonlar nezdinde hiçbir gücün başaramayacağı ölçüde teşhir eden dinci-gerici dalaşmayı bile bu büyük sarsıcı direnişe borçluyuz.

İşçi ve emekçi kitlelere politika diye sunulan seçim hesapları, işte bu gerçeklerin karartılmasından ibarettir. Her renkten reformist-parlamentarist sol, yaldızlı yaveleri politika yapmak diye sunup, sınıf ve emekçi kitleleri devrimci militan mücadeleye yolundan alıkoyarak düzen güçlerinden daha büyük bir hizmette bulunuyor, her tarafından dökülen bu düzene.

Tek alternatif sosyalist işçi-emekçi iktidardır!

Biz komünistler ise işçi sınıfına ve emekçi kitlelere çözümün seçimlerde değil, baharı devrimcileştirmekle, kızıl 8 Martlarla, devrimci 1 Mayıslarla, yeni Haziranlarla, sanayi havzalarında, fabrika ve atölyelerde, sel ve çamur baskınlarıyla boğuştuğumuz mahallerimizde öreceğimiz militan direnişlerle yolu döşenecek devrimde olduğunu inatla anlatmaya devam edeceğiz. Yerel seçim atmosferini, işçi sınıfı ve emekçilerin hak ve özgürlükleri için devrimci sınıf kavgasını güçlendirme olanağı olarak değerlendireceğiz. Sömürü ve kölelik düzeni konusundaki gerçekleri karartan, işçi ve emekçi kitlelerin bilincini bulandıran “yerel iktidarlaşma” safsataları karşısında devrim ve sosyalizm bayrağını dalgalandıracaktır. Her ulustan işçiler, emekçiler, gençler ve ezilen kadınlar ya kapitalist sömürü düzenini altında “halkın iktidarı ve demokratikleşme”nin bir yalandan, en hafif deyimle bir avanaklıktan ibaret olduğunu unutup sahte alternatiflerle oyalanacaklar ya da gerçek iktidar için devrimci militan mücadeleyi yükseltecekler. Zira gerçek kurtuluşu sağlayacak tek iktidar alternatifi, sermaye egemenliğinin yıkılmasıyla kurulacak sosyalist işçi-emekçi iktidardır.

Yerel seçimler ve HDP...

HDP dayanaksız hayaller yaymaya devam ediyor!

2014 yerel seçimlerine yaklaşık iki ay olmasına rağmen, Türkiye şimdiden seçim atmosferine girmiş bulunuyor. Haziran Direnişi'nin ardından 17 Aralık yolsuzluk operasyonları ve AKP-cemaat çatışması üzerinden yaşanan siyasal kriz derinleşerek devam ediyor. Bu nedenle 30 Mart seçimleri, yerel seçimleri aşan bir işlev taşıyor. Burjuva düzenin gerçek sahipleri açısından, 12 yıllık AKP iktidarının kaderinin ve üzerine oynanacak "atın" belirlenmesi açısından önem taşıırken, düzen partileri cephesinde ise, yerel seçim vaatlerinden öte AKP-CHP arasında taraflaştırma politikaları öne çıkıyor.

Burjuva düzen partilerinin yanısıra, burjuva siyaset alanında kendine yer açmaya çalışan reformist güçler de seçim çalışmalarını başlatmış bulunuyorlar. Devrim perspektifinden yoksun reformist güçler, burjuvazinin kitleleri oyalama, her geçen gün daha da çürüyen burjuva cumhuriyetini tahkim etme çabaları karşısında, ideolojik-politik konumlarına uygun olarak parlamenter hayaller yaymaya, kitlelerin düzene karşı biriken öfke ve tepkisini yatıştırma rolünü üstlenerek, çözüm olarak sandığı işaret etmeye devam ediyorlar.

İki temel reformist odaktan birini oluşturan Halkların Demokratik Partisi (HDP) de seçim startını verdi. "Kentimizi de kendimizi de biz yöneteceğiz!" şiarını öne çıkartan HDP, geçtiğimiz günlerde adayların tanıtımı ile birlikte seçim bildirgesini deklare etti.

Kürt hareketi ile yedeğindeki reformist güçler tarafından kurulan HDP'nin yerel seçim politikasını, kentlerle birlikte "toplumun demokratikleştirilmesi" oluşturuyor. İktidar ufkundan yoksun olan, kentin her türlü sorununun kaynağında yatan mevcut kapitalist sistemi ve onun sınıf ilişkilerini görmezlikten gelenlerin, burjuva düzen sınırları içinde "demokratik toplum"/"demokratik cumhuriyet"le birlikte "demokratik yerel yönetimleri" istemelerinde bir tezatlık yok. Asıl sorun, HDP'nin emekçi kitlelere vaat ettiklerinin "demokratik" yerel yönetimlerle elde edilip edilmeyeceğidir. Öyle ki, HDP'nin seçim bildirgesinde yok yok! Yerel demokratik özerk belediye ve özyönetimlerle halk kendi yönetimini kurup kendini yönetecek, kamusal hizmetler, (eğitim, sağlık, ulaşım, konut vb...) yerelerde çözülecek, kentsel dönüşüm, doğa tahribatı vb. engellenecek, trafik sorunu "sosyal ve ekolojik bir yerel yönetim anlayışı ile" aşılabilecek, emekçilerin en temel sorunu olan yoksulluğa çözüm amacıyla "üretime ve istihdama dönük politikalar" geliştirilecek ve halkın ortaklığına dayalı örgütlenmeler yaratılacak, vb., vb... Kuşkusuz, tümü de kapitalist düzen gerçekliğinden kaynaklanan sorunların yerel yönetimler, dahası "yerel iktidarlar" ile çözülebileceğini söylemek reformist hareket için bir yenilik taşıyor. Son yıllarda yerel seçim dönemlerinde duymaya alıştığımız vaatler bunlar.

HDP, iktisadi, siyasi ve yönetsel olarak tümüyle merkezi iktidara bağlı olan yerel yönetimler eliyle toplumun temel sorunlarının çözülebileceğine dair söylemlerle büyük bir yanılsama yaratmaya devam

etmektedir. Merkezi iktidar ile yerel yönetim ilişkisi gözardı edilmekle kalmamakta, daha önemlisi halkın temel ihtiyaçlarının karşılanması için gerekli olan kaynakların/zenginliklerin burjuvazinin tekelinde olduğu gerçeği görmezden gelinmektedir.

Bugün merkezi iktidarın çizdiği sınırların dışına çıkan en ufak adıma dahi müdahale edilmektedir. Kürt illerindeki belediyelerde geçtiğimiz iki dönem yaşananlar yeterince açıktır. Bu belediyelere merkezi iktidar tarafından son derece kısıtlı bir bütçe ayrılmakta, neredeyse hepsi borç batağında yüzmektedir. Asgari anlamda belediye hizmetleri bile merkezi iktidarın müdahaleleriyle engellenmektedir. Sınırları aşan müdahaleler yargı yoluyla bastırılmaktadır. (Çok dilli belediyeçiliği savunan Sur Belediye başkanının görevden alınması, suyun ücretsiz dağıtımını savunan Dikili Belediye başkanının cezalandırılması vb. gibi).

Emekçilerin en temel sorunu olan yoksulluk sorununun yerel yönetimler eliyle bir nebze olsun hafifletilemeyeceğini ise, en iyi BDP'nin belediye yönetiminde olduğu yoksul Kürt kentleri ortaya koymaktadır. Zira sorun merkezi iktidar tarafından ayrılan "kısıtlı bütçe" sorununun ötesindedir. Derinleşen yoksulluğun gerisinde burjuvazinin elinde giderek daha fazla biriken zenginlikler vardır, onlara el koymadığınız sürece yoksulluk sorunda mesafe alamazsınız. Reformistler tarafından da çok iyi bilinen bir gerçektir bu, fakat buna rağmen vaatlerde bulunmaktan geri durmamaktadırlar.

HDP'nin seçim politikası, Kürt hareketinin Kürt sorununun çözümü noktasında yıllardır ifade ettiği "demokratik özerkliği" yerel yönetimler üzerinden hayata geçirmeyi esas almaktadır. HDP, "yerel iktidar" söyleminin yanısıra, demokratik özerk yerel yönetimler eliyle merkezi iktidarın yetkilerini sınırlandırmaya dayalı bir yerel yönetim politikasını öne çıkarmaktadır.

Demokratik özerk-yerel yönetimler ne anlama geliyor?

HDP, Türkiye'nin demokratikleşmesinin de, Kürt sorununun çözümünün de özerk yerel yönetimlerden geçtiğini ileri sürmektedir. Seçim bildirgesinde şunlar söylenmektedir:

"HDP, Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana çözümsüzlüğe mahkum edilen Kürt sorununun, barışçı, demokratik eşit ve gönüllü birliğe dayalı çözümünü savunur ve bunun için mücadele eder. Yerinde ve yerelden yönetimi kapsayan, demokratik ve özerk yerel yönetimlerin hem Kürt sorununun çözümünde, hem de

Türkiye'nin demokratikleşmesinde, toplumsal barışın gerçekleşmesinde, halkların özgür ve gönüllü birliğinde önemli bir rol oynayacağını savunur." Aynı zamanda HDP'ye göre, yerel yönetimlerin ele geçirilmesiyle birlikte, "Merkezi vesayeti ortadan kaldırmak ve yetkinin yerele azami ölçüde devri için, valilerin seçilmesini sağlamak, demokratik yerel yönetimleri fiilen yaratmak, geliştirmek, giderek özerkleşecek adımları atmak" gerekmektedir.

"Demokratik özerklik", İmralı sürecinin ardından Kürt sorununun "siyasal çözümü" ekseninde yıllardır ileri sürülüyor. Türkiye partisi olma iddiasıyla kurulan HDP programına da Kürt hareketi tarafından monte edilen bu formülasyon A. Öcalan'a dayanıyor. "Demokratik konfederalizm", "demokratik özerklik" vb. söylemlerle, ulus devletle aynı çatı altında otonom bir örgütlenme anlamına geliyor. BDP'nin "öz yönetimlerden özgür kimliğe" sloganında ifadesini bulan 2014 seçim bildirgesinde "demokratik özerklik" in, "Kürtler'in varlığının tanındığı demokratik bir statü olan demokratik

özgür Kürdistan'ın, siyasal-idari yapılanma"sı olarak somutlaşacağı ifade ediliyor.

"Özerk demokratik yönetim" savunucularına öncelikle şunu sormak gerekiyor: Eğer merkezi iktidardan yürütme gücü olan hükümeti anlamıyorsak, eğer iktidar sınıfsal bir kavram ise, siyasal, iktisadi ve yönetsel olarak burjuva sınıfın iktidarı ise, toplumsal bir devrim olmaksızın onun yetkilerini nasıl sınırlandıracaksınız ve yerelde özerk bir siyasi-idari yapılanmayı nasıl kuracaksınız?

Seçimlerle elde edilecek yerel yönetimlerle merkezi iktidardan özerkleşecek bir özyönetimin kurulabileceğini iddia etmek, burjuva devlet ve iktidar gerçeği konusunda kitleleri kandırmanın ötesinde bir anlam taşıyor. Nitekim, formüle ettikleri türden bir "özerk demokratik yönetim" in mümkün olmadığını çok iyi bildikleri için, "Avrupa özerk-yerel yönetim şartı"na sarılıyorlar.

Avrupa özerk-yerel yönetim şartı

HDP'nin "demokratik ve özerk yerel yönetimler" hedefi, Türkiye'nin de imzacısı olduğu "Avrupa özerk-yerel yönetim şartı"nın Türkiye Cumhuriyeti tarafından uygulanmasıyla gerçekleşecek!

2011 yılında Demokratik Toplum Kongresi tarafından "demokratik özerklik" ilan edilmiş ve hemen ardından binlerce Kürt siyasetçinin tutuklandığı KCK operasyonları başlatılmıştı. DTK yöneticileri "özerkliği", "Avrupa özerk-yerel yönetim şartı"na

dayanarak ilan ettiklerini ifade etmişlerdi. Geçtiğimiz yıl İmralı görüşmeleri yeniden başladığında, Abdullah Öcalan da, Kürt sorununun çözümü olarak işaret edilen “demokratik özerklik” talebinin gerçekleşmesi için “Avrupa özerk-yerel yönetim şartı”nın yeterli olduğunu açıklamıştı.

“Avrupa özerk-yerel yönetim şartı” neyi içeriyor?

“Avrupa özerk-yerel yönetim şartı”, Sovyetler Birliği’nin yıkılmasının ardından dünya ölçeğinde neo-liberal saldırıların tırmandırılması, kamu hizmetlerinin sermayeye açılması ve özelleşmesi politikası çerçevesinde Avrupa Konseyi tarafından ortaya atılmış ve Türkiye de 1988 yılında kimi çekinceler koyarak bu anlaşmaya imza atmıştır. DB, İMF, DTÖ vb. emperyalist kuruluşlar tarafından desteklenen anlaşmaya göre, “yerelleşme ve yerel halkın katılımı ile demokratikleşme” örtüsü altında, sermayenin sınırsız dolaşımı ve kamu hizmetlerinin yerel alanlarda sermayenin sömürüsüne açılması hedefleniyor. “Halkın karar alma süreçlerine katılımı”, gerçekte sermayenin doğrudan denetimi, aynı zamanda yerel vergilerin de eklenmesiyle halk üzerindeki mali yükün artırılması anlamına geliyor. Anlaşma, merkezi iktidarın siyasal-yönetimsel belirleyiciliğini/denetimini hiçbir şekilde ortadan kaldırmıyor.

“Özerklik”le kastedilen, yerel nitelikteki kamusal işlerin yerellerin kendi bütçelerini yaratarak gerçekleştirilmesidir, asla siyasal bir yetkiyi içermemektedir. Oysa Kürt hareketinin formüle ettiği “demokratik özerklik”, siyasi iradeyi de içerecek biçimde bölgesel özerklik anlamına gelmektedir. AKP hükümeti sözkonusu şartın kimi maddelerine çekince koymuştur. Bugün Kürt hareketi bunların da imzalanmasını talep etmekte, bunlar üzerinden inisiyatif geliştirebileceğini düşünmektedir.

Dolayısıyla, “Avrupa özerk-yerel yönetimler sözleşmesi”ne dayanılarak, ne “valilerin seçimle gelmesi”, ne de “güvenlik güçlerinin halk tarafından seçilmesi” vb. söz konusudur. HDP seçim bildirgesinde yer bulduğu şekliyle yerel yönetimlerin “sağlık, eğitim, çevre, kültür, ulaştırma, bayındırlık, tarım, trafik ve güvenlik hizmetleri hakkındaki kararların alınmasında ve yürütülmesinde asli yetkili” olmasının da hiçbir karşılığı yoktur.

Reformist hayallere karşı kararlı mücadele!

Yerel yönetimlerin ele geçirilmesiyle “halkın kendi kendini yönetmesi” ve toplumsal sorunların çözümü çerçevesinde “sorunları yerelden çözmeye başlamak” iddia ve hedefi, işçileri, emekçileri ve Kürt halkını dayanaksız hayallerle oyalamaktan başka bir şey değildir. Böylece, emekçilerin yaşadıkları tüm sorunların temel kaynağı olan özel mülkiyet düzeni/burjuva sınıf iktidarı gerçeğinin üzeri örtülmekte, onlara yanlış hedefler gösterilmektedir.

Komünistler, bu reformist-liberal yanılsamalara karşı burjuva düzen gerçeğini, devlet-iktidar ilişkilerini tüm yalınlığıyla ortaya koyarak, emekçi kitlelere biricik çözüm yolu olarak devrimi işaret edeceklerdir. Gerçek kurtuluş yolunun burjuva parlamenter kurumlardan değil, kitlelerin örgütlü mücadelesinden geçtiğini anlatacaklardır. Seçim sürecinde bağımsız devrimci sınıf tutumlarını güçlü bir biçimde ortaya koyarak, işçilere, emekçilere ve ezilen halklara devrimci sınıf mücadelesini büyütme çağrısı yapacaklardır.

Mansur Yavaş: Denizler’in “olgunlaşmış” düşmanı

Yavaş, küfrettiklerine olan nefretini, onların ideallerini yok etmeye çalışarak sürdürmektedir. İyi polis-kötü polis oyununda uzun çöp ona çıkmıştır.

Bireylerdeki olgunlaşma süreçleri kuşkusuz birbirinden farklıdır ve kişiden kişiye değişkenlik gösterir. Ancak tüm bunlarda yine de belirleyici olan dışsal gelişmelerdir. Olgunluk düzeyinin göstergelerinden biri de bireyin toplumsal rolü itibarıyla takındığı tutumdur. Yani asıl belirleyici olan sosyal sınıflar içindeki konumudur. Yoksa soğukkanlılıkla cinayet işleyebilen bir katilin, Ethem’i, Ali İsmail’i, Mehmet’i, Abdullah’ı, Medeni’yi, Ahmet’i öldürenlerin akşam eve dönünce, günlük yaşam içerisindeki normalliği, karşılaştığı olaylar karşısında ve insan ilişkilerindeki “olgun” yaklaşımı, yapılanın anormallığı karşısında nasıl açıklanabilir.

Mesala söz konusu olan “olgun” kişi bir burjuvaysa, emek gücünü gasp ettiği işçiler karşısında karakter olarak nasıl bir yere konulabilir. Yahut bir işkencecinin, azılı bir tetikçinin günlük yaşamdaki (başarabilirse) sıradanlığı... Olgun ve soğukkanlı katillerin, işkencecilerin, hırsızların, asalakların iktidar gücüne sahip olduğu bir dünyada yaşadığımız gerçeği yegane aynamız olmaktadır. Ki erk sahipleri olgunluklarını, soğukkanlılıklarını çabuk yitiren, kendileriyle aynı sınıfa mensup olanları da, maşalarını da sevmezler. İlk gözden çıkarılacaklar arasında böylesine tez canlılar vardır. Burjuva sınıf içinde uzun soluklu olabilenler, soğukkanlılıklarını koruyabilenler, “olgunlar” makuldür.

Şimdi bu vesileyle asıl konuya girebiliriz. “Deniz Gezmiş’i, hakim katili Yılmaz Güney’i, terörist kör Eşber’i, Yaşar Kemal’i kahraman ilan edip, ülkücüleri mafya ve çete ilan eden azıllara soruyorum: Bu insanlar mı çete yoksa siz mi çetesiniz?” Mansur Yavaş’ın bu sözleri söyleme cüreti göstermesine neden olan sadece bir cahilin cesareti olabilir mi? Akmakta olan hayatı gözleyen zatın durduğu yer, safını seçtiği asalak sınıfın yaşam alanıysa, elbette hayata baktığı pencereden, bu sömürü düzenini yıkmak için mücadele etmeyi seçenlere karşı kin duyacaktır. İşte bugün CHP’den Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı olan “eski” faşist, yeni “sosyal demokrat” Mansur Yavaş’a bu sözleri söyleten de böyle bir öfkedir. Dün rahatlıkla nefretini kusan Mansur Yavaş, bugün basına da yansıyan ses kayıtlarına ilişkin, “Gençtik, öyle şeyler söyledik. Şimdi olgunlaştık. Artık daha bütünleştirici,

birleştirici siyaset yapmanın gerekliliğine inanıyoruz” demektedir. Ancak Yavaş’ın adına “olgunluk” dediği, mensubu olduğu burjuva sınıfın kendisine yüklediği yeni bir görevdir. Bundan böyle adı gibi yavaş gitmesi, sınıf çatışmalarına sinsice yaklaşması gerekmektedir. Bu çürümüş, yozlaşmış, yokluk ve yoksulluk düzeninde herkesi “bütünleştirici, birleştirici” olmalıdır. Ki böylece devrim düşüncesi işçi ve emekçilerin gelecek düşlerini süslemesin. Yavaş, küfrettiklerine olan nefretini, onların ideallerini yok etmeye çalışarak sürdürmektedir. İyi polis-kötü polis oyununda uzun çöp ona çıkmıştır. Yavaş artık iyi polisi oynamakla yükümlüdür. İşkence seanslarında ağzından küfür ve hakaret eksik olmayan işkenceci değil, artık “olgun” görünümlü bir papazdır. Karşısına aldıklarına “ben de sizdenim” diyenlerdendir.

Halâ hatıralardadır. Ahmet Kaya’nın sürgünde ölmesine neden olan Serdar Ortaç da o günlerde “her Türk genci gibi milliyetçi duygularla galeyana gelmiş”, sonrasındaysa pişman olmuş, olgunlaşmıştı. Anlaşılan o ki olgunlaşma sırası Yavaş’a gelmiştir.

Onlar, lüks içinde yaşadıkları, geleceğe dair yeni ve parlak fikirlerinin olduğu şu günlerde sözde olgunlaşmışlardır. Fakat küfrettikleri Ahmet Kaya’nın, Deniz Gezmiş’in, Yılmaz Güney’in bedenlen aramızda olmadıkları, devrimci fikirlerinin ise daha çok sahiplenmeyi beklediği gerçeği orta yerde durmaktadır. CHP şimdi seçmeninden Yavaş gibilerine oy isterken aslında hiç de çelişki içinde değildir. Yavaşlar, bu sahtelikleriyle asıl CHP’dir. Tam da bu nedenle CHP, tıpkı kendisi gibi bu düzenin devamından yana olan diğer düzen partileri gibi, hizmet ettiği o sömürücü burjuva sınıfa oy isterken kendine yakışanı ve kendinden bekleneni yapmaktadır. Mühim olan, Mansur Yavaş’ın hakaret ederken hiç de sesinin titremediği Denizler’i ve Yılmaz Güney’i hatırlayınca gözleri dolan, sesleri titreyenlerin kendinden beklenenleri yapıp yapamayacaklarıdır. O isimler ki, bozuk düzenin çarklarından biri olmak yerine bu çarkları parçalama çabasını yaşama gerekçesi saydılar.

Şimdi onları öldürme, yok etme çabasını kendilerine görev edinenler karşımızda, dudaklarına yapışmış küfürlerle sirtarak pişkince bize bakmaktadır.

Çözüm düzen 'sol'unda değil, devrimci mücadelededir!

Düzenin seçim oyunu başladı. Tüm düzen partileri yalanlara ve aldatmacaya dayalı bir seçim faaliyeti yürütüyorlar. Her ne kadar gündemde yerel seçimler olsa da son aylarda yaşanan gelişmeler nedeniyle tüm partiler bir genel seçim havası içerisinde davranıyorlar. AKP'nin içine girdiği bunalımın etkisiyle, düzen siyasetinde genel seçimler ve cumhurbaşkanlığı seçimlerini kapsayan sürecin ilk durağı olarak yerel seçimlere özel bir anlam atfediliyor.

Düzenin 'sol' partisi CHP, genel seçim havasına en fazla kapılan parti olarak görülüyor. Yerel yönetimlerin seçileceği bir seçimde kullandığı aldatmaca çuvalına, genel seçimleri bile aşan vaatler koyuyor.

Elbette bu gayretkeşliğin ardında AKP'nin yıpranan imajını bir de seçimler vesilesiyle derinleştirmek isteği yatıyor. Eğer bu seçimlerden kendisi için anlamlı sayılabilecek bir kazanımla çıkarsa, AKP'nin yarattığı "çoğunluğun partisi" imajının da ortadan kalkacağını umuyor.

Bunun için çalmadık kapı bırakmayan CHP Başkanı, cemaatinden hapisteki derin devletçilere, MHP-AKP artıklarından Alevi örgütlerine yıllarca birbirleri ile kanlı bıçaklı olan tüm kesimleri 'birleştirmeyi' hedefliyor. CHP'nin ambleminin altına yazdığı "birleştirici güç"ten kastı bu olsa gerek. Düne kadar irtica olarak adlandırdığı cemaatlere seslenen Kılıçdaroğlu, onların mahkemelerinin yargıladığı "Ergenekoncular"ın avukatlığını yapıyor. Öte yandan ise yıllarca her ikisinin baskısı altında ezilen Alevileri de yedeğine almaktan geri durmuyor. Her biri AKP karşıtlığında birleşen bu güçlerin ne getireceği bilinmez, ancak bu tutum, Kılıçdaroğlu'nun CHP'sinin ve dahası düzen siyasetinin ne kadar kirli ve ilkesiz olduğunu göstermeye yeter.

'Varlık' içinde yaşamak için sosyalizm!

Bilindiği gibi sağından soluna tüm düzen partileri arasında yaşanan her yönüyle bir it dalaşdır. Ortaya serilen kirli çamaşırlar aralarında bir fark olmadığını da gösteriyor. Ancak seçimler vesilesiyle işçi ve emekçiler de bu düzen içi oyunda taraflaştırılmaya çalışılıyor. Elbette ki bunu işçi ve emekçilere yalan vaatlerde bulunularak gerçekleştiriyor.

Bu vaatlerin başında işçi ve emekçilerin yaşadığı ekonomik sıkıntılarının, kısaca yaşanan sefaletin giderilmesi var. Maddeden önce maneviyatı öne çıkaran dinci-gerici partiler ne hikmetse tüm aldatmacalarında öncelikle maddi koşulları öne sürüyor. Çünkü bilinir ki, emekçiler önce yaşam koşullarının düzeltilmesini arzular. AKP 10 yıl boyunca emekçilere sermayedeki büyümeyi gösterip sabretmeye çağırarak idare edebildi. AKP'den dersler çıkaran CHP de seçim sloganının başına o yüzden 'varlık' içerisinde'yi ekleyerek, yoksulluktan bunalan emekçi kitleleri kazanmayı amaçlıyor. Emekçilerin sefaletinin sermaye sınıfının zenginleşmesiyle arttığı gerçeğinin bir yana bırakılması, TÜSİAD'la sıkı ilişkiler içerisinde olmaya çalışan CHP'nin bir kez daha emekçileri aldatmaya çalıştığını göstermektedir.

Emekçilerin yoksulluk içerisinde kıvrınmasının

nedeni kapitalist üretim biçimidir. Ve sermaye kâr yaptıkça, zenginleştikçe toplum da o ölçüde yoksullaşmaktadır. Öyleyse sermayenin zenginleşmesine dokunmadan, hatta ona kârlarını arttırma sözü veren CHP, emekçileri nasıl ihya etmeyi planlamaktadır? Devlet bütçesinden aile yardımları adı altında sürdürülemez sadakalar sözü vererek emekçileri aldatan CHP, bunun emekçilerin sorunlarını çözmeyeceğini her düzen partisi gibi iyi bilmektedir.

Bu açıdan düzenin adına 'varlık' dediği şey için, önce kapitalist düzen 'yok' edilmelidir. Ancak sosyalizm işçi ve emekçilere ihtiyacı olan yaşam koşullarını sunacak olanaklara sahiptir.

İşçilerin birliği halkların kardeşliği için mücadeleye!

Öte yandan CHP gerçekten toplumda yaşanan bölünmüşlük üzerinden politika yapmaktadır. Toplumun içerisinde bir bölünmüşlük olduğu açıktır. Ancak bu bölünmüşlük birkaç biçimde düşünülebilir. Birincisi en temel olarak toplumun sınıflara bölünmüşlüğüdür. Bir yanda ezilen milyonlar, öte yanda ezen azınlık bir asalak sınıf bulunmaktadır. Bir başka bölünmüşlük işçi ve emekçiler arasında yaşanmaktadır. Kendisini ezen sermaye sınıfına karşı işçi ve emekçiler, başta ulusal, dinsel ve cinsel olmak üzere birçok açıdan bölünmüş durumdadır. Bunlardan en belirgin Kürt halkının ulusal ezilmişliği üzerinden yaşanmaktadır. Bir diğeri ise Alevi mezhebinden emekçilerin yaşadığı dinsel baskı ve bunun ortaya çıkardığı bölünmedir.

Gerçekte tüm bu bölünmelerin temelinde yine kapitalist üretim biçimi bulunmaktadır. Ezen ve ezilen sınıflar gerçeği bu sistemin temelini oluşturmaktadır. Emekçiler arasındaki bölünme, egemen sınıfın, sömürülenlerin birleşmelerini engellemek için ördüğü en temel engel durumdadır. Peki CHP azıllı Kürt düşmanı kimliği ve söylemleriyle, Alevilerin katliamlardan geçirilmesindeki sorumluluğuyla, dahası bu düzenin has partisi olma özelliğiyle bu alanda bir

çözüm sunabilir mi? CHP gibi düzen partilerinin birleştirmeden anladığı ezilen tarafı baskı altına almaktır. Sermayeye emekçiler arasında, emekçilerin daha fazla sömürülmesini sağlayacak bir 'sosyal barış', Kürtler için asimilasyon, Aleviler için ise daha fazla dinsel baskı... CHP'nin cumhuriyetin başından beri sergilediği tutum bugün de aynıdır ve bu değişmeyecektir.

Sermaye ile emekçilerin birleşmesi mümkün değildir. Onlar uzlaşmaz karşıt iki sınıftır. Ve bu çatışma ancak işçi ve emekçiler sermaye sınıfını ortadan kaldırdıkları zaman son bulacaktır. Öte yandan yılların pratiği Kürt halkının ve Alevi emekçilerin sorunlarının ise mücadeleyle ve düzen sınırlarının aşılmasıyla mümkün olduğunu göstermektedir. Nihai çözümü ise yine insan odaklı bir sistem olan sosyalizmle mümkündür.

Ayrıca CHP birleştirme adı altında tüm AKP karşıtlarına çağrı yapmaktadır. Ki bunun asıl muhatapları emekçilerin yanı sıra cemaatçiler ve ulusalcılardır. Başta da söylendiği gibi, CHP'nin bu politikası tam bir aymazlık örneğidir. Toplumun gözünün içine baka baka her türlü ilkedden yoksun politikalara umut bağlamak, artık düzen siyasetinde yaşanan tıkanmayı ve siyaset oyuncularının gözünü karartıp az çok tutarlı görünme kaygısını bir kenara bıraktığını göstermektedir.

Özgürlük içinde yaşamının yolu kapitalist kölelik zincirlerini kırmaktan geçer

Özgürlük düşmanı Türk sermaye devletinin harcını karan CHP'nin sloganında bir de özgürlük vaadi yer almaktadır. Ne tür bir özgürlükten bahsettiğini tam olarak açıklamayan CHP'nin kastettiği, kapitalist sistemin sömürü zincirleriyle kendine bağladığı ücretli köleler olan emekçilerin özgürleşmesi olamayacağına göre, olsa olsa şu sıralar avukatlığına soyunduğu derin devletin işçi-emekçi düşmanı eski kadroları olsa gerek. Öte yandan eğer toplumda yaşanan devlet baskısı ve terörden bahsediyorsa; cumhuriyetin tek partili dönemlerinden bu yana her türlü katliamın ve baskının altında imzası bulunan bir parti için inandırıcılıktan uzak, dahası trajiktir. Bu ülkede hiç şüphesiz baskı ve terör ondan sorulur. Bu konuda AKP'nin 10 yılı aşan azgın deneyimi kadar, CHP'nin onlarca yıllık katliamlar ve infazlar barındıran bir geçmişi olduğu unutulmamalıdır.

İşçi sınıfını ve emekçileri özgürlüğünden eden, CHP'nin cansiperane ayakta tutmaya çalıştığı, sermayenin ücretli kölelik düzenidir. O yıkılmadan kimse boş yere özgürlük hayalleri kurmamalıdır. Dahası bu düzen içinde özgürlük vaat edenlerin arsız birer yalancı olduğu da unutulmamalıdır.

Yerel seçimlerde sandığa giden işçiler ve emekçiler bu yalanlara aldanmadıklarını, bu düzeni kabul etmediklerini açıkça ortaya koymalıdır. Bu ise bağımsız devrimci sınıf adaylarının desteklenmesi, onlar şahsında kapitalizme karşı sosyalizme oy verilmesi demektir. Böylece bir kez daha çözümün sandıkta değil, mücadelede olduğu işaretlenmiş olacaktır.

Telefon dinlemelerinden rahatsız(mış)!

Hepsi sizlerin eseridir. Mensubu olduğunuz sermaye sınıfının, onların haksız kazancını korumak için var olan devletin, bu devletin yargısının, yürütmesinin, kolluk güçlerinin eseridir.

Erdoğan'ın Tahran dönüşü yaptığı açıklamalar içinde en çok dikkat çeken konulardan biri de telefon dinlemeleri hakkında söyledikleri oldu. Meğer Tayyip Erdoğan ne çok rahatsızmış bu hukuksuzluktan! Bu vesileyle öğrenmiş olduk, şöyle diyor Erdoğan: "Yapılmadık iş kalmamış. Öyle şeyler geliyor ki önümüze, Cumhurbaşkanı'nın dinlenmesinden Meclis Başkanı'na varıncaya, benim dinlenmeme kadar. Ailelerimize, çocuklarımıza varıncaya kadar herkesi dinlemişler. Böyle bir şey olabilir mi? Direkt dinlemesi şart değil zaten."

Sanırsınız bütün bu yakınmaların sahibi tüm bu ve benzeri antidemokratik uygulamalar yüzünden yüzlerce insanın yüzlerce yıl hapse mahkum olduğu, zindana atıldığı bir ülkenin başbakanı değil. Düne kadar adil yargılamalardan, hukukun üstünlüğünden bahsedilirken yaşamaktaydı tüm bunlar ve hala aynı hukuksuzluk devam etmektedir. Öyle bir adaletsizliktir ki dava dosyaları, polis fezlekeleri, savcılık suçlamaları, mahkumiyet kararları mizah konusudur.

Devrimci önderlerinin resimlerinin taşınmasının, onları anmanın, 1 Mayıs, 8 Mart gibi en meşru eylemlerin tutuklanmaya yettiği bir ülkedir burası. Ölüm orucunda kaybettiği kızının resmini başına basan, kaybettiği çocuğunu arayan annelerin, yitirdiği çocuğunun mezarını ziyaret eden babaların yargılandığı bir ülke... Ve böyle zamanlarda tıpkı Erdoğan da "asmayıp da besleyelim mi diyenler" gibi "kadın da olsa, çocuk da olsa" diye fetva verenlerdendir. Acımasız adaletsizliğin çarkları içinde kırılan kalemlere alkış tutanlar tüm bunlardan habersiz değildir elbette.

Evet, Erdoğan'ın dediği gibi adına "teknik takip" denilen yöntemle "yapılmadık iş kalmamıştır." Mesela suç işlemek maksatlı "nalbura gidilmiş, nalburdan elinde siyah bir poşetle çıkılmıştır." Telefon kayıtlarındaki "ne haber kaptan" sözcüğü, tutanaklara "kaptan kod adlı" ile geçmiştir. Büro Emekçileri Sendikası şube başkanı "arkadaşlar adliyede üye yapmak için çalışacaklar" demişse, bu işbilir savcı için "örgüte üye kazandırma çalışmasıdır." Bir belediye emekçisine belediye, çiçek dağıtıyorsa ve sendikadan arkadaşı "2-3 bin tane de bize al, sendika olarak biz de dağıtalım" demişse, iddia makamının zekasından kaçmaz. İddianameye "örgüt adına hırsızlık yapmak" ifadesiyle geçer. "Bakkala uğrayıp iki ekmek alan, AVM'de arkadaşlarıyla buluşan" sömürü düzenine karşı çıkan bir muhalifse tutanaklarda "örgütsel gizliliğe riayet etti" diye yazılıdır. Telefonla görüşülse de suçtur, görüşülme de. Çünkü savcı karşısındakini çoktan çözmüş, hükmü vermiştir: "Senin bilinçaltında terör örgütü üyesi olma potansiyelin var."

Mardin'de, telefonda bilmediği ve tanımadığı bir kişiye sadece "he he" denmişse, "örgüt üyesi olmamakla beraber örgüt adına faaliyet" iddiasıyla 6 yıl 3 ay hapis cezasına çarptırılmak, 2 yıl 8 ay hapis yatmak için fazlasıyla yeterli bir sebeptir. "Zorunlu din dersi kaldırılınsın!" pankartının şifresini çözmek Türk savcılar için hiç de zor değildir: "Aleviler eylem yapması için tahrik edilmek istenmektedir."

Doğum yapan arkadaşın çocuğu görülmeye gidilmişse, bu örgütsel faaliyettir. İddianameye, "örgütsel faaliyet olarak çocuk görmeye gittiler" diye geçer. Yeni evlenen bir arkadaşına "hayırlı olsun" ziyaretinin sebebi bu da "örgütsel bir faaliyettir."

İki kişinin yaptığı konuşmadaki "Amerikan emperyalizmine karşı dünyada bir uyanış var" ifadesi kayıtlara "emperyalist Mine" olarak geçer. Üstün zekalı savcımız yakalamıştır bir kere, sorar: "Emperyalist Mine sen misin?" Başka bir konuşmada geçen "Emine abla ile görüştün mü" sorusu kayıtlara "e-Mine" şeklinde geçer. Bu konuşmadaki "e-Mine"nin internet hesabı olduğunu kim anlayamaz ki? Geç gelen otobüs için anlık öfkeyle söylenen "Ya yakacağım bir gün şu belediye otobüsünü" ifadesi ortam dinlemesine takılmışsa, "dernekdeki arkadaşlarına ileride bir gün şehir otobüsü yakmayı planladığını söylemiştir." 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili tiyatrunun provalarını yakalayan ortam dinlemesini çözen adli makamlar için bu "illegal tiyatro" oyunudur. Gün gelir elde taşınan tuvalet kağıdı "elinde rulo şeklinde örgütsel doküman" olur.

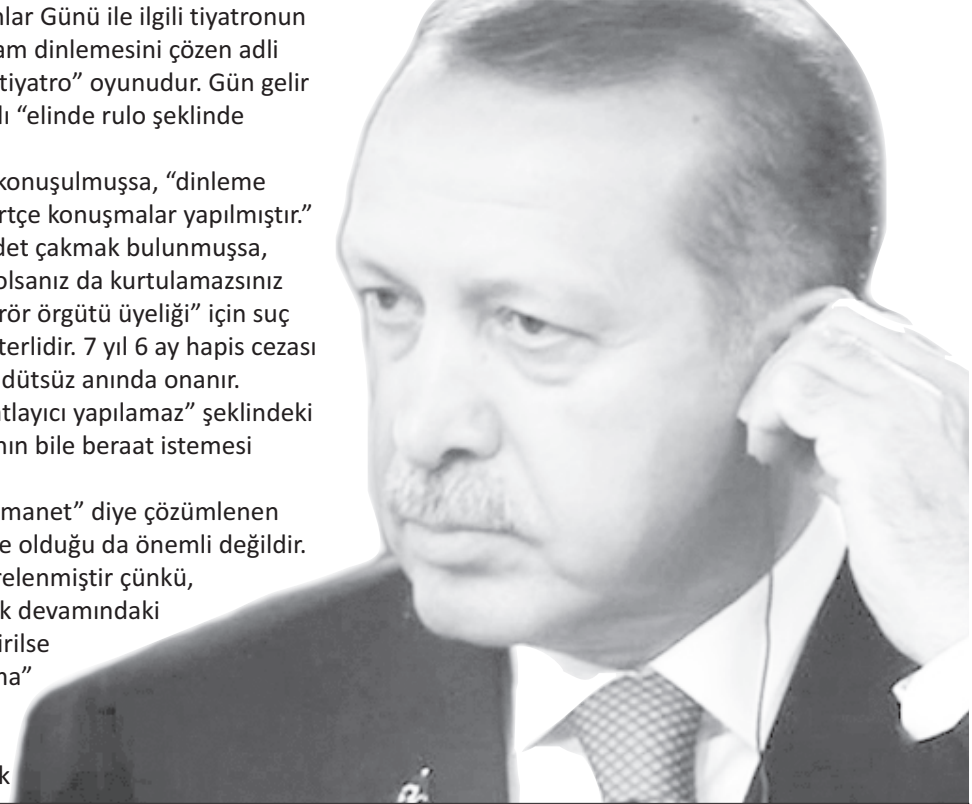
Telefonda anadilinde konuşulmuşsa, "dinleme şüphesiyle çoğunlukla Kürtçe konuşmalar yapılmıştır." Hele bir de evinizde 19 adet çakmak bulunmuşsa, yüzde 80 zihinsel engelli olsanız da kurtulamazsınız adaletten. 19 çakmak "terör örgütü üyeliği" için suç delili olmaya fazlasıyla yeterlidir. 7 yıl 6 ay hapis cezası Yargıtay' tarafından tereddütsüz anında onanır. "Çakmakların 18'i boş, patlayıcı yapılamaz" şeklindeki rapor ve duruşma savcısının bile beraat istemesi yeterli değildir artık.

Dinlenen telefonda "emanet" diye çözümlenen konuşmanın devamının ne olduğu da önemli değildir. "Emanet" silah olarak şifrelenmiştir çünkü, kayıtlara öyle geçer. Ancak devamındaki ses kayıtları da kayda geçirilse "emanetin" "et ve kavurma" olduğu anlaşılacaktır.

Terörist olup olunmadığını anlamak çok

zor değildir sermaye sınıfının adalet sistemi için. Dersimli olmak, poşu takmak fazlasıyla yeterlidir. Mecliste birbirlerine tekme-yumruk atanlar, küfürler yağdıranlara her şey serbestken, bir gösteri sırasında polise plastik su şişesi atmak, "terör" suçundan 6 yıl 3 ay hapis için fazlasıyla yeterlidir. Öyle zaman olur ki bir sevgi sözcüğü bile suç delili olarak girer kayıtlara.

Tayyip Erdoğan diyor ki: "Ailelerimiz, çocuklarımıza varıncaya kadar herkesi dinlemişler. Böyle bir şey olabilir mi?" Bütün bunlar, daha fazlası hatta, ne çok oldu ve olmakta bu ülkede. Hepsi sizlerin eseridir. Mensubu olduğunuz sermaye sınıfının, onların haksız kazancını korumak için var olan devletin, bu devletin yargısının, yürütmesinin, kolluk güçlerinin eseridir. Dün memnun, bugün şikayetçisi olduğunuz ve yarın yine memnun olacağınız işte bu eseridir.

Adalet Bakanlığı Ethem Sarısülük dosyasını oyalıyor

Katil polisi aklama davasının iki duruşmasında da bir dizi hukuk ihlali yaşanmış, katil polisin yargılanmaktan çok, korunduğu alenen görülmüştü. Sarısülük ailesinin avukatlarının eleştiri ve itirazları üzerine mahkeme heyeti, duruşma boyunca tarafsızlığına yönelik çok sayıda eleştiri olduğunu ve davadan çekildiğini söylemiş, dosyanın bir üst mahkemeye gönderilmesine karar verdiklerini açıklamıştı.

Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nin görevden çekilme istemi, 7. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından kabul edilmedi. Ancak 6. Ağır Ceza Mahkemesi, dosyayı bu kez de Adalet Bakanlığı'na gönderdi.

Gelinen aşamada, davanın devam edebilmesi için Adalet Bakanlığı'nın kararı bekleniyor. Ancak bakanlık, aradan bir buçuk ay geçmesine rağmen dava dosyasını rafta bekletiyor. Polis cinayetine arka çıkan yargı ve AKP, böylece, kitlelerin davayı sahiplenerek ortaya koyduğu hesap sorma kararlılığını soğutmaya çalışıyor.

"Dosyamızı hasır altı etmenize izin vermeyeceğiz"

Twitter hesabından Adalet Bakanlığı'na tepki gösteren Ethem Sarısülük'ün abisi Mustafa Sarısülük "Kendi anayasanızı çiğneyerek beklettiğiniz dosyamızı ne zaman iade edeceksiniz? Duruşma gününü ne zaman açıklayacaksınız?" sorularını yöneltti. Abi Sarısülük "Dosyamızı hasır altı etmenize izin vermeyeceğiz" dedi.

Ali İsmail Korkmaz davası

Zalimin kılıcını sallayan tüm katiller gibi Ali İsmail'in katillerinin gözlerinde de büyük bir korku vardı. Ali İsmail Korkmaz davasında da katillerin gözünde korku vardı.

Eskişehir'de geçtiğimiz yıl 2 Haziran'da Haziran Direnişi sırasında saldırıya uğrayıp 38 gün komada kaldıktan sonra yaşamını yitiren Ali İsmail Korkmaz'ın katledilmesiyle ilgili olarak 5'i tutuklu 8 sanığın bulunduğu dava güvenlik gerekçesiyle Kayseri'ye alınmıştı. Yargılama 3 Şubat'ta Kayseri eski adliyesinde başladı.

Yaklaşık beş bin kişi tek yürek oldu

Davayla ilgili olarak Kayseri'ye çeşitli illerden 40'a yakın otobüs, midibüs, minibüs ve özel araçlarla binlerce kişi Kayseri'ye geldi. Kayseri'deki katılımlarla sayısı 5 bine yaklaşan kitle yaklaşık 2 km'lik yürüyüşün ardından Eski Adliye'ye ulaştı.

Eski Adliye binasındaki duruşmaya girmek isteyen 300'e yakın avukatla kolluk arasında zaman zaman tartışmalar yaşandı. Duruşma öncesi avukatlar yaptıkları ortak açıklamada şunları söylediler: "Ali'yi aramızdan aldılar. Adaleti hangi deliğe girerse girsin oradan çıkaracağız".

Kayseri'nin Ankara ve Adana girişindeki Pastırmacılar Parkı arama noktasında durdurulan, davayı izlemeye gelenler kimlik ve GBT sorguları yapıldıktan sonra kente alındı. Duruşmayı izlemek için gelen milletvekilleri, avukatlar ve kitle örgütü yöneticileri duruşmaya gireceklerin onaylanmış listesine bakılarak tek tek Eski Adliye binasına alındılar.

Bu sırada listede ismi olmayan avukat ve kitle örgütleri yöneticileriyle, adliye kapısında görevli polisler arasında zaman zaman tartışmalar yaşandı. Ali İsmail Korkmaz'ın babası Şahap, annesi Emel, ağabeyi Gürkan Korkmaz ile kız kardeşleri Melika Çakırkaya ve Aylin Taktuk da adliye binasına kimliklerini göstererek girdi.

Katillerin yüzlerinde korku vardı

Kayseri Kapalı Cezaevi'ne önceki gün duruşmayla ilgili nakledilen tutuklu polis Mevlüt Saldoğan, fırın sahibi İsmail Koyuncu ve akrabaları Ramazan Koyuncu, Muhammet Vatanseven, Ebubekir Harlar cezaevi aracılığıyla Eski Adliye binasının mahkum girişine kadar getirildi. Jandarmanın adeta etten duvar ördüğü kapıdan 5 tutuklu, yüzlerini ellerindeki dosyalarla ve atkılarla kapatarak duruşma salonuna götürüldü.

Bizler, Ali İsmail'i ve onu öldüren katilleri, ölüm emrini verenleri, hakkında her türlü yalanı tedavüle sokan gazetecileri çirkinleştiren nefret kadar, 19 yaşında hayatını kaybeden Ali İsmail'i dünyalar güzeli yapan öfkeyi de tanırız. Tarih boyunca egemenlerle, devrimcilerin, ezilenlerin karşı karşıya geldiği her an, nefretle öfkenin, çirkinlikle güzelliğin karşı karşıya geldiği anlardır.

Egemenler nefretlerini ve çirkinliklerini, sahip oldukları en etkili silahlardan olan gazetelerle, televizyonlarla, yalanın her türlüünü alçakça kullanarak hayatımızın her alanına sokmaya çalışırlar.

Onlar yalnızca masum insanlara kalleşçe arkadan saldırıp tetik çekeceklerdir. Sonrasında da yine devlet

MİT'yle, polisiyle ve mahkemeleriyle arkalarındadır. Zalimin kılıcını sallayan tüm katiller gibi Ali İsmail'in katillerinin gözlerinde de büyük bir korku vardı. Ali İsmail Korkmaz davasında da katillerin gözünde korku vardı.

Ali İsmail'in annesinin hesap soran bakışları ve sözleri...

Ali İsmail Korkmaz'ın annesi Emel Korkmaz elinde oğlunun fotoğraflarının bulunduğu çerçeve ile katillerin karşısına oturdu. Anne Korkmaz, katillere "Ali oğluma bakarak konuşun. Nasıl kıydınız oğluma? Ne yaptığınız, ırzınıza mı girdi, çocuklarınızı mı dövdü? Annelerinizin yüzüne nasıl bakıyorsunuz?" diye bağırdı. Katillerin kimlik tespiti sırasında anne Emel Korkmaz, oğlunun resmini yüzlerine tutarak, "buraya bakarak konuşun" dedi. Sanık avukatlarının 'hakaret ediliyor' itirazı üzerine Korkmaz, ellerini göstererek şunları söyledi: "Katillerin önümden çekilmesini istiyorum. Ben oğlumu bu temiz ellerle büyüttüm. Onlara dokunmam. Oğlumu bu ellerle gönderdim Eskişehir'e, alamadım maalesef."

Hak mücadelesinin avukatları duruşma salonundaydı

Etrafı demir barikatlarla çevrilen ve arama noktalarından girilen adliye binası önünde, Eskişehir Barosu başta olmak üzere 300 avukat adına bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında şunlar söylendi: "Eskişehir'de 6 Ocak tarihinde yapılan ve hiçbir güvenlik sorunu yaşamayan talimat duruşmasına 100'den fazla avukatla katılan bizler, Kayseri duruşmasına bu kez 300 avukatla katılıyoruz. Yolları kesseniz de Ali İsmail'in ailesi, milletvekilleri, uluslararası heyetler, sendika, parti ve demokratik kitle örgütü temsilcileriyle Kayseri'deyiz. Siz haksızlığı büyüttükçe, biz bu davanın daha kalabalık takipçisi olacağız. Ali'yi aramızdan aldılar ama adaleti hangi delikte saklanırsa saklansın çıkaracağız."

Onlar ezilenlerin avukatları olduklarını gösterdiler. Doğruları korkusuzca haykırdılar. Ezilenleri savunmaktan, doğruları haykırmaktan korkmadılar. Adalet Bakanı ferman buyurmuş, Ali İsmail Korkmaz davasının nakline ilişkin valiliğinin gerekçelerini uygun görmüş, onay vermişti. Valinin, Ali İsmail Korkmaz'ın

avukatlarının "terör örgütleri" ile bağlantılı olduğu, provokatif davranışlarla adli sürecin normal işleyişini sabote edebileceği, hakim ve savcılarını etkilemeye dönük adalet nöbetinin halen devam ettiği gerekçelerini doğru bulmuştu.

Adaletin olmadığı bir ülkede adaletin bakanı, vicdanı, akli, emeği ile Ali İsmail'in, Ethem'in, Mehmet'in, Medeni'nin, Abdullah'ın, Ahmet'in davasında yerini alan avukatların bu tehditlere boyun eğmeyeceğini hiç bilememişti. Avukatlar tehdide boyun eğmeyeceklerini gösterdiler.

Ali İsmail'in avukatlarının "terör örgütü" üyeleri olarak gösterilmesine onay veren bakan, asıl kendisinin ülkemizin başına çöreklenmiş, gericiliği, faşizmi, sömürüyü ve polis terörünü örgütleyerek en büyük suç örgütü haline gelen AKP'nin üyesi olduğunu bu açıklamalarıyla bir kez daha göstermiş, buna avukatların sessiz kalacağını sanmıştı.

Adalet Bakanı, Eskişehir'deki hakimlerin adalet mücadelesinden etkilenmesinden, Eskişehir halkının direnmesinden, Ali İsmail'in adalet bekleyen yüzünden korkmuştu. Korkunun ecele faydası yoktu. Zalimler korkmakta çok haklılardı. Zira devrimci avukatlar zalime boyun eğmeyeceklerini bir defa daha dosta, düşmana gösterdiler.

Katillerden hesabı emekçiler soracak!

Kayseri sokaklarında canını ortaya koyup saatlerce yılmadan özgürlük sloganları atan, en temel hak ve özgürlüklerinde ve en meşru taleplerinde ısrar eden, her köşe başında katilleri lanetleyen sloganlar haykıran, Ali İsmail'in, devrim şehitlerinin hesabını sorma kararlılığını ortaya koyan binlerin mücadelesi katillerden hesap sormanın biricik yoludur.

Emekçilere şiddet uygulanması için bizzat talimat veren Tayyip Erdoğan Mısır'da katledilen insanlar için timsah gözyaşları dökerken katledilen Haziran direnişçileri hakkında suskunluğunu korumakta, halka şiddet uygulayanlar hakkında göstermelik adli-idari soruşturmalar açmaktadır.

Şimdi Ethem'in, Mehmet'in, Abdullah'ın, Medeni'nin, Ali İsmail'in, Ahmet'in katillerinden hesap sormak, emekçilere yönelik olarak şiddette sınır tanımayan kolluğun şiddetine dur demek için 12 Mayıs'ta görülmeye devam edecek olan Ali İsmail Korkmaz davasına daha kitlesel bir katılımın sağlanması için şimdiden seferber olma zamanıdır.

Faşist çete Ali İsmail'i istismar peşinde!

Bu topraklarda onlarca devrimciyi, ilericiyi karanlık sokaklarda pusu kurup katleden faşistlerin şimdi çıkıp Ali İsmail için söz söylemek hadlerine düşmez!

Ali İsmail Korkmaz'ın katledilmesinin ardından kitlelerin öfkesi artarken riyakar açıklamalar arka arkaya geliyor. Birbirinden kirli düzen uşakları Ali İsmail'i sahiplenerek onu Haziran Direnişi içindeki anlamından soyutlamaya çalışıyorlar.

Dün Ali İsmail Korkmaz'ın failleri duruşmadayken, Fethullah Gülen Cemaati'nin vitrindeki yüzlerinden Hakan Şükür "Ali İsmail Korkmaz'ın dövülerek öldürüldüğü zaman katilleri bulunsun dedik; şimdi de adalet yerini bulmalı diyoruz" demişti. Bugün ise faşist çeteden Ali İsmail Korkmaz'ı sahiplenen açıklama geldi. MHP Genel Başkan Yardımcısı Tuğrul Türkeş, çıkıp yazılı açıklama yaparak Ali İsmail'i 'sahiplendi', Emel Korkmaz'ın acısının 'haklılığına' vurgu yaptı.

"Bir anne düşünün ki..."

Türkeş ikiyüzlü açıklamalarına Ali İsmail'in annesini vesile ederek sürdürdü. "Bir anne düşünün ki..." diyen Türkeş, anamızın ayakta zor durduğunu, yaşadığı tarifsiz acıyla yaşlandığını, bitkin düştüğünü söylüyor. Türkeş anamızı kendi gibilerle karıştırıyor. Emel Ana daha evladını ilk toprağa verdiği gün dahi dik durdu. Katillerden hesap sormak için her yerde sözünü söyledi. Aylardır her yerde aynı gururlu bakışlarıyla dik durdu. Mahkeme salonundan çıktığında saatlerdir adliye önünde bekleyen evlatlarına gitti "Artık binlerce Ali var. Korksunlar bizden. Alimin hesabı sorulacak" sözleriyle alanı inletti. Şimdi Türkeş nerde görmüş bizim anamızın elden düşmüş halini. İşte acısını ağıtlarına katan ama kavgada oğlunun izinde duran bir ananın sözleri, nerde bitkinlik...

Türkeş bilmez bizim analarımızı ama merak ediyorsa bu gücü nereden alır analar diye Cumartesi Anneleri'ne baksın. Faşist çetelerin, devletin kaybettiği evlatları için yıllardır Taksim'de bekleyen annelere baksın.

Ali İsmail sahipsiz değil, sahiplenmek sizin haddinize değil!

Ali İsmail Korkmaz'ın 'ateist', 'solcu', 'Alevi' diye

tanımlanmamasını savunan Türkeş "Biz MHP olarak onlara hitaben diyoruz ki; Ali İsmail Korkmaz insandı" dedi. Okul çıkışlarında "sağcı mısın solcu musun?" diye insanları ayırıp saldıran, Kürtçe müzik dinlediği için insanları hedef alan bu faşist çeteler şimdi çıkmış insani değerlerden bakmak gerektiğini ifade ediyorlar.

Zamanında "biz faşist değiliz" de diyen bu kafatasçı çeteler bir kez daha gerçeği tersyüz etme derdinde.

Açıklama bir yanıyla faşist MHP'nin savunusu olurken diğer yandan Ali İsmail'in mücadele içindeki anlamını değersizleştirme gayesi taşıyor. Ali İsmail'in "Her düzen kendi isyancısını oluşturur!" diyen son yazısını hiçleştirme, devrim fikrini işleyen 19 yaşındaki eylemciden sokak ortasında linç edilmiş çocuğa evriltme amacıdır.

Tuğrul Türkeş Eskişehir polisi ve yanındaki faşistler için "arsızlıklarının ve pişkinliklerinin tüyler ürpertici boyutlara ulaştığı anlaşılmaktadır" diyor. Bu ifadenin kendilerini de dolaysız olarak kapsadığı ise elbette onun açıklamasında yok. Bu topraklarda onlarca devrimciyi, ilericiyi karanlık sokaklarda pusu kurup katleden, kahvehaneleri tarayan faşistlerin şimdi çıkıp Ali İsmail'i sahiplenmek için söz söylemek hadlerine düşmez!

Kaldı ki, Ali İsmail sahipsiz de değildir. Katledildiği günden ilk duruşmanın görüldüğü şu 7 aylık süreç bunu kanıtladı. Antakya'da binlerin uğurladığı Ali İsmail'in sahiplenilmesi öyle bir haddeye geldi ki, sermaye devleti davayı Eskişehir'den Kayseri'ye kaçırdı. Keza duruşma sırasında görüldüğü gibi devletin Kayseri hamlesi, polis tacizleri de beyhude. Binler olup yine Ali İsmail için sokaklara çıkıldı. Yine katillerden hesap sorma çağrıları yapıldı. Bugün "polise şiddet uygularken ölenler" diyerek saldırıları meşrulaştırmaya çalışan Erdoğan da yarın çıkıp "onlar bizim evlatlarımız" diyebilir fakat tarih karşısında ne faşist çetelerin ne de devletin elindeki kan ikiyüzlü demeçlerle temizlenebilir.

Adına marşlar yazılan, yeğenine ismi verilen Ali İsmail'lerden daha çok var bu topraklarda. Ne akan kan ne atılan çamur yeter gerçeğin örtülmesine. Ali İsmail, 19 yaşında özgür dünya düşleri için bu devletin katlettiklerinden biri olarak anılmaya devam edilecek.

Kadıköy'de Ayvalıtaş eylemine polis saldırısı

Mehmet Ayvalıtaş'ın katledilmesine ilişkin dava sonrasında Kadıköy'de binlerce kişi, mahkemenin katilleri korumasını protesto etti. Polis AKP ilçe binasına yürüyen kitleye TOMA ve gaz bombası ile saldırdı.

Binlerce kişi Ayvalıtaş'a sahip çıktı

Ayvalıtaş ailesinin çağrısını yaptığı eylem için biraraya gelen yüzlerce kişi, Boğa Heykeli'nde toplanarak, İskele Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Kitle buradan ara sokaklara girerek önce Bahariye Caddesi'ne ardından ise Mehmet Ayvalıtaş Meydanı'na yürüdü. Yürüyüş sırasında eyleme katılımlar artış gösterdi.

Mehmet Ayvalıtaş Meydanı'nda yapılan konuşmada katillerin peşinde olunacağı ve hesap sorulacağı kaydedildi. Daha sonra söz Gezi şehitlerinin yakınlarına verildi.

Mahkemede yaşananları aktaran Volkan Ayvalıtaş, daha önce olduğu gibi ikinci mahkemeye de katılmalarının engellenmeye çalışıldığını belirtti. Mahkeme sırasında dışarıda saldırı olduğunu duyduklarında mahkeme heyetinden, polisin saldırıyı durdurmasını istediklerini belirten Ayvalıtaş, bunun karşılığında mahkemenin tatil edildiğini ifade etti. Ayvalıtaş, Fadime Ana'nın acısından hayatını kaybettiğini hatırlatarak, adalet beklemenin yanlış olduğuna vurgu yaptı. Düzenin karanlık mahkemeleri karşısında kendilerinin Mehmet, Ethem, Deniz ve Mahir gibi yüreklerinin olduğunu söyledi.

Abdullah Cömert'in abisi Zafer Cömert, direnişin faşist diktatöre karşı sürdürüldüğünü ifade etti. Cömert mahkemede "Katil sanık nerede" diye sorduğunu ancak bir cevap alamadığını belirtti ve konuşmasını Ahmet Atakan'ın sözleriyle sona erdirdi: "Mahkemeleri satın alabilirsiniz ancak sokaklar bizimdir."

Ardından söz alan Muharrem Ayvalıtaş ise mahkemede tanıkların dahi dinlenmediğini, adaletin bir kere daha katledildiğini dile getirdi.

Konuşmaların ardından eylem "Unutmayacağız, affetmeyeceğiz" denilerek sona erdirildi. Ancak Bahariye Caddesi'nde sloganlara devam eden kitle Altıyol'a ulaştığında AKP ilçe binasına doğru yöneldi. MHP Kadıköy Örgütü önüne konuşlanan polis yürüyüşe izin vermeyerek TOMA ile saldırıya geçti.

Polis kitleye saldırdı

TOMA'nın saldırısına karşılık Bahariye Caddesi girişine çekilen kitle burada yaklaşık yarım saat eylemini sürdürdü. "Kadıköy faşizme mezar olacak!" sloganını haykıran kitle, burada yaklaşık yarım saat kadar direnişe devam etti. Polisin gaz bombalı saldırısına taş ve havai fişekler ile karşılık verildi. Ayrıca Bahariye Caddesi üzerinde birçok noktada ateşler yakıldı.

Daha sonra polis takviye gelen akrep aracı ile birlikte gaz bombaları atarak Bahariye Caddesi'ne girdi. Cadde üzerinde bir süre daha eylemini sürdüren kitle, polisin saldırısı karşısında bir kez daha ara sokaklara çekildi ve eylem sona erdirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Baskı ve asimilasyona son vermek için ileri

Hubyar Sultan Alevi Kültür Derneği, 2013 yılında Alevilere yönelik uygulanan hak ihlallerine ilişkin raporu Cezayir Restoran’da basın toplantısıyla açıkladı.

Raporu sunan Hubyar Sultan Alevi Kültür Derneği Genel Başkanı Ali Kenanoğlu, AKP iktidarının geçmiş yıllarda olduğu gibi 2013 yılında da Alevilere yönelik ayrımcı tutum içinde olduğunu, nefret söylemi ve yok saymaların artarak sürdüğünü belirtti.

Ali Kenanoğlu özelde Aleviler’in, inanç özgürlüğünün elde edilmesi; genelde de Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi’nin, “Herkesin düşünce, vicdan ve din özgürlüğü hakkı vardır” ilkesini hayata geçirmeye çalıştıklarını vurguladı. Ali Kenanoğlu, Aleviler’e yönelik hak ihlallerini içeren 2013 yılı raporunun birçok gerçeğe bir defa daha ışık tuttuğunu, Aleviler’in inanç merkezleri olan cemevlerini yok sayan özelde AKP iktidarının genelde sermaye devletinin politik yaklaşımının 2013 yılında da sürdüğünü ifade etti.

AKP iktidarının şefi başta olmak üzere tüm devletliler cemevlerine “ucube” demek konusunda ortak bir tutum sergilemişlerdir. Dahası dinci partinin şefi ve tüm yöneticileri cemevlerinin ibadethane olmadığı tezini güçlendirmek için fetva arayışına girmişlerdir. Yargı da bu gerici, inkarcı tutuma kendi cephesinden omuz vermiştir.

Raporda AİHM kararına ve Danıştay kararlarına rağmen zorunlu din dersleri ile yaşanan asimilasyon sürecinin 2013 yılında da devam ettiği belirtiliyor. AKP iktidarı sözcüleri zorunlu din dersi işkencesinin sürmesi konusunda kararlılıklarını ortaya koydular. Örneğin Faruk Çelik zorunlu din derslerinin kaldırılması talebine yönelik düşmanlığını “bu milletin dinle derdi yok. Ne derdi var din dersiyse, niye kalksın din?” diyerek ortaya koydu. Bu tutumda tüm devletliler ortaklaşmışlar, zorunlu din dersinin süreceğini belirtmişlerdir. Aleviler’in Diyanet İşleri Başkanlığı’nın lağvedilmesine yönelik taleplerini ise duymazdan gelmişlerdir.

Raporda Alevileri sünüleştirmeye saldırılarının 2013 yılında sürdüğü örneklerle ortaya konmuştur. Aynı zamanda tekçi anlayış, “Türk-İslam sentezi” politikası Alevilere dayatılmıştır. Bu yaklaşımın reddine dayanan Alevilerin mücadelesi karşısında tüm sermaye iktidarları düşmanca bir tutum sergilemiştir.

Alevilerin asimilasyonunu ve Sunni inancına yönelmesini hedefleyen politika Osmanlı’dan bu yana devam ediyor. Bu politika cumhuriyetin kuruluşundan sonra daha da sistematikleşti. Türk sermaye devleti Alevileri asimile etme, Sünni İslam inancını hakim kılmaya doğrultusunda düzenlemelere çok önem verdi. Lozan anlaşması ile gayri-müslümler dışındaki tüm toplumsal kesimler Türk olarak tanımlandı. Aynı zamanda dinleri İslam olarak kodlandı. Aleviler’in, resmi ideolojinin dışında kendilerini ifade etmesi yasaklandı. Bu yasalara karşı ortaya çıkan isyanlara dönük katliam politikaları sınırsızca uygulandı.

AKP iktidarı şefi ve diğer AKP sözcüleri “Din öğretimi tüm vatandaşların ihtiyacıdır. Din öğretimi sadece 4.-5. sınıflarda değil, 1-2-3’üncü sınıf öğrencilerine de verilmelidir” anlayışının dümenine su taşımış, devletin bilinen sünüleştirmeye politikasına sıkı sıkı sarılmışlardır. Tam da bu politika nedeniyle, Alevi örgütlerinin nüfus cüzdanlarından din hanesinin

kaldırılması talebine şiddetle karşı çıkmışlar. Dahası, Alevi emekçilerine yeni maddi yükler getirecek olan “din vergisi” önerisinde bulunmuşlardır.

Raporda Alevi köylerine, mahallelerine cami yapılması uygulamasının 2013 yılında da hız kesmediği belirtilmiştir. Sermaye devleti tarihi boyunca Alevi gerçeğini kabul etmekten özenle kaçındı. Aleviler’in yaşadığı köylere cami yapmayı temel bir politika olarak benimsedi. Aleviler üzerindeki ayrımcı toplumsal baskıyı süreklileştirdi. Genel olarak devlet memuru olmayı başaran Aleviler’in yükselmelerine geçit vermedi. Ramazan orucu tutmayan, Cuma namazına gitmeyen Aleviler’i horladı. Alevi köylerine cami yapmayı asimilasyon politikasını derinleştirmek için sürdürdü.

Raporda Madımak Otelі’nin müze yapılmaması yapılan anı evinde katiller ile mağdurların isimlerinin birlikte panoya asılması rezaletinin sürdüğü ifade ediliyor. Nüfus cüzdanındaki din hanesine Alevi yazılması konusundaki AİHM kararına rağmen, Alevi yazılmaması ve nüfus cüzdanlarından din hanesinin tamamen çıkartılmaması Alevilere yönelik kin ve nefret söylemlerinin en üst düzeyde ve yaygınlaşarak devam ettiği saptamalarına da yer verilmiş. Aleviler’in ‘Madımak Otelі müze yapılsın’ önerisi hükümet tarafından bir kez daha reddedildi. Dün Sivas Katliamı’nın gerçek sanıklarının koruyanlar, bugün gericilik zehirlerini bir kez daha kusarak Madımak Otelі’nin müze yapılmasını engelliyorlar. Alanlarda eşitlik palavralarını atan AKP iktidarının yetkilileri, halklar arasında düşmanlığı büyütmeyi 2013 yılında da sürdürdüler.

Rapor, okullarda Alevi çocuklarına yönelik hakaret, tehdit ve dayak vb. saldırıların hız kesmediğini, askerde Alevi erlere yönelik kötü muamele, devlet kadrolarında çalışan Alevilere yönelik ayrımcı uygulamalar, hakaret ve işten çıkartmaların sürdüğünün açık kanıtıdır.

Raporda; “Alevi kişilerin Devlet işlerine alınmaması, bürokraside yer verilmemesi - iktidar destekli yapay Alevi Kurumları oluşturularak muhatap kabul edilmesi, oluşturulan yapay Alevi Kurumları üzerinden Alevi değerlerinin tahrif edilmesi, başkalaştırılması sürüyor”

deniliyor. Ayrıca 2013 yılında tüm bu ayrımcı tutumlar, nefret söylemleri, inkar, tahrif ve asimilasyonların devam ettiği de belirtiliyor. Alevilerin sistematik olarak güvenlik eksenli bir fişlemeye tabi tutuldukları ve bunun da devam ettiği, Alevilere yönelik yaşamın tüm alanlarında (Okul, askeriye, iş yeri, mezarlıklar, medya organları vb) hakaretlerin, inkar, tahrif ve asimilasyonların sürdüğü ifade ediliyor. Rapor gerçeği saptıyor. Zira AKP hükümeti, Aleviler’e yönelik asimilasyon ve ayrımcı politikasına devam ediyor. Halen, ilköğretim ve ortaöğretim okullarında din derslerini zorunlu kılıyor. Cemevlerini tanımayı reddediyor. Üçüncü Boğaz Köprüsü’ne 40 bin Alevi’yi katleden ‘Yavuz Sultan Selim’in adını veriyor. 2 Temmuz 1993’de, 33 canı bir otelde yakarak canlarına kıyan katiller, zamaşaşımı orta oyunu sayesinde serbest bırakılıyorlar.

Raporda büyük halk hareketi sürecine de değiniliyor. Zira büyük halk hareketi sırasında kolluğun terörü nedeniyle yaşamını yitiren altı genç de Alevi’ydi. Bunun yanı sıra yaralanıp hastanelere sevk edilenlerin yine büyük bir çoğunluğu Alevi’ydi. Bu süreçte polis Alevi mahallerini abluka altına alarak şiddette sınır tanımamıştır.

Raporda AKP iktidarının Suriye politikasına değiniliyor. AKP iktidarının desteğini alan ÖSO vb. gerici güçlerin Alevi kıyımında sınır tanımadıkları belirtiliyor. Bu nedenle yüzlerce Alevi’nin yaşamını yitirdiği ifade ediliyor.

2013 yılı hak ihlalleri raporu Alevilere yönelik baskıların arttığını tüm açıklığı ile ortaya koymuştur. Baskılara son vermenin yolu bu bozuk düzene karşı işçi sınıfının kızıl bayrağı altında birleşerek sosyalizm mücadelesini büyütmeğe geçiyor. Zira ırkçı şovenizmin ve dinsel gericiliğin biricik panzehiri, kapitalist sömürü düzenine karşı yürütülecek devrimci sınıf mücadelesidir. Bu nedenle bugün “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarını yükseltmek, yaratılmak istenilen her türlü etnik-mezhepsel çatışmanın karşısında birleştirici olan sınıf kimliği ile durabilmek, her zamankine göre çok daha özel bir anlam taşımaktadır.

AYM kılıfı hak ihlallerinin üstünü örttü

Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuru yolu açılarak düzen içi yargı basamağı arttırıldı. Böylece Avrupa İnsan Mahkemesi'ne giden dava sayısı düştü.

Sermaye hükümeti AKP'nin "ileri demokrasi" atılımı diye sunduğu Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuru hakkının devreye girmesiyle birlikte AİHM'e taşınan dava sayısı düştü. Bu sayede Türkiye uzun süreden sonra ilk kez en çok dava açılan ülkeler sıralamasında geriledi. Bu yılın verilerine göre, bu dalda Rusya'yla rekabet eden Türkiye 5. sıraya geriledi. AİHM verilerine göre Türkiye'den 2012'de 16.900 olan başvuru sayısı 2013'te 10.950'ye geriledi. Bu rakamlar da Türkiye'yi, Rusya, İtalya, Ukrayna ve Sırbistan'ın ardından beşinci sıraya yerleştirdi.

Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuru yolu açılarak düzen içi yargı basamağı arttırıldı. Böylece Avrupa İnsan Mahkemesi'ne giden dava sayısı düştü. Bu durum, mevcut hak ihlallerinin azaldığı gibi bir yanılsama için kullanıldı. Ancak gerçek tam tersi.

2013 AİHM verilerindeki 'atlananlar'

Yine AİHM verilerine göre Türkiye 2013'te hakkında en çok karar açıklanan ikinci ülke oldu. Rusya hakkında 125 karar açıklayan AİHM, Türkiye içinse 124 karar açıkladı. Birinciliği tek dava ile 'kaçıran' Türkiye hak ihlallerinde yine AİHM'in "örnek ülkesi" olmaya devam ediyor. 124 davanın 118'inde Türkiye'nin Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin (AİHS) en az bir maddesini ihlal ettiği vurgulandı.

Ancak AİHM, hak ihlalleri tablosunu sadece kendisine yansıyan davaların verileri üzerinden yansıtır. Türkiye'nin en çok mahkum edildiği dosyalar ise insan yaşamına kast, işkence ve kötü muamele, dava sürelerinin uzunluğu ve uzun yargılamadan kaynaklanan mahkumiyet.

Türkiye Avrupa'dan yapılan başvuruların %10'unu temsil ediyor, en çok dava açılan ve en çok davası karara bağlanan ülkelerden biri konumundayken başvuru sayısının gerilemesini "hukukta iyileşme" olarak göstermek mevcut durumun absürtlüğünü

gösteriyor. Ayrıca 2013 yılında AİHM, Şırnak'ın Kuşkonar ve Koçağı köylerine yapılan hava saldırısı için Türkiye'ye bugüne kadarki en yüksek tazminat cezasını verdi. Türkiye'yi 2 milyon 305 bin Euro'luk ceza ödemeye mahkum etti.

Sermaye devletinin hukuku hak ihlali üzerine kurulu!

AİHM verileri olmasa da hak ihlalleri gerçeği zaten ortadadır. Bugün sermaye devleti adına işletilen her hukuk adımı yeni bir hak ihlali anlamına gelmektedir. KESK'li sendikacılar, ÇHD'li avukatlar, Haziran Direnişi tutsakları davalarının her biri yeni hak ihlallerine işaret etmektedir. On yıllardır devrimcilere karşı sallandırılan hukuk kılıcı her indiğinde yeni bir hak ihlali gerçekleşiyor. Hapishanede işkenceyle katledilen Engin Çeber'e "ölü ele geçirilen terör örgütü üyesi" diyen, işkence tezgahında katledilen İbrahim Kaypakkaya'nın intihar ettiği yönünde ifadelerin kullanıldığı iddianame hazırlayan savcılar varken, polis fezlekeleri iddianame olmaya, hak ihlalleri sürmeye devam edecektir.

Keza başvuru sayısının düşmesiyle gündemleşen hukuk, geçtiğimiz yıl içinde bir çok hukuk katliamına imza attı/atmaya devam ediyor. Tek başına Haziran Direnişi'nin ardından yargıda yaşananlar ele alındığında dahi hak ihlallerine dair tablo belirginleşiyor. Örgüt üyeliği tutuklamalarından dinleme kayıtlarına, katil polisleri ve palalı saldırganı tutuklu yargılanmaya gerek görmeyen kararlara, direniş belgeselinden gazetelerde çıkan yazılara kadar birçok örnek bu yıl saldırıların arttığına örnek gösterilebilir. 'İç hukuk' kanallarının artmasıysa ancak bu gerçeğin görünürlüğünü bir süre örtmeyi başaracaktır. Baskı ve saldırganlıkla yönetilen düzen gerçeği orta yerde duruyorken hiçbir kılıf bilineni gizleyemez.

Bir el işkence yapacak, diğer el 'dur' diyecek!

Hak ihlallerinde uluslararası standartlara sahip bir ülke olarak birinciliği kimseyle paylaşmayan Türkiye bu kadarda olmaz dedirten bir uygulamaya daha imza attı. İşkenceye ve Diğer Zalimane, Gayriinsani veya Küçültücü Muamele veya Cezaya Karşı Birleşmiş Milletler Sözleşmesi'ne ek İhtiyari Protokol'de öngörülen görevleri yerine getirmek ve yetkileri kullanmak üzere ulusal önleme mekanizması görevi Türkiye İnsan Hakları Kurumu'na verildi.

Özcesi devlet bir eliyle işkence, infaz, katliam yaparken öteki eliyle de yaşam hakkı ihlali dahil tüm hak ihlallerini 'engelleyecek'. 2012 yılında AKP hükümetinin kurduğu bu kurumun şu zamana kadar herhangi bir ihlalde sesini çıkardığı duyulmuş ve görülmüş değildir. Zaten kurumun kuruluş amacı da bu değildir. Devletten bağımsız olmayan bir insan hakları kurumunun yapacağı tek şey zaten hak ihlallerini engellemek değildir. "İleri demokrasi" yüzlerce insanın hayatına mal olmuşken bu hamlede başka bir niyet gizlidir.

Son zamanlarda AİHM davaları ve hak arama eylemlerine 'orantılı' müdahaleleriyle tüm dünyaya rezil olmuşken işi kitabına uydurmaktan başka bir şey değildir yapılan. Türkiye Cumhuriyeti bir taraftan prestijini düzeltirken öte taraftan İHD ve TİHV gibi kurumları da işlevsiz hale getirmeye çalışmakta, hem dışarda hem içerde hak ve özgürlükler mücadelesinin kendi üzerindeki basıncını azaltmaya çalışmaktadır.

Nihayetinde devletin organik bir parçası olan Türkiye İnsan Hakları Kurumu'nun denetleyeceği hapishaneden, karakoldan, islahevinden nasıl raporların çıkacağı yeterince açıktır. AKP'nin "işkenceye sıfır toleranstan" anladığı zaten hak ihlallerini önlemek değil bu ihlalleri görmezden gelmektir. AKP bundan böyle yedirmediği işkencecilerine, katillerine daha fazla tolerans gösterme imkanına da kavuşacaktır.

Ne de olsa işkence ve katliam yapıldığını kimse bilmezse, başlarına bela olan hak ihlalleri raporlarındaki üst sıralardan da kurtulabileceklerdir.

ÇHD'li avukatlara dava baskısı sürüyor

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) üyesi 5 avukat hakkında, "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet", "kamu görevlisine hakaret" ve "görevi yaptırmamak için direnme" suçlamalarıyla yılları bulan ceza talebiyle açılan dava 3 Şubat'ta İstanbul 36. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Duruşmada eylemle ilgili tutanağın Terörle Mücadele Şubesi, Güvenlik Şube ve Adliye Karakolu tarafından birlikte hazırlandığını aktaran polis Z.B., olay günü polis saldırısı sırasında telsizden kim olduğunu bilmediği birinden gelen emirle Av. Muhittin Köylüoğlu'nu gözaltı aldığını anlatırken "C kapısından çıkarmaya çalıştık. Cama tekme atarak kırdı" iddiasında bulunarak, "Kendilerini gözaltına alamayacağımızı söyleyerek hakaret ve tehdit ederler. Biz de avukat olduklarını bildiğimizden çok fazla sıklıyoruz onları" dedi.

Buzdağının görün(mey)en yüzü...

D. Umut

Sermaye partisi AKP sözcüleri kendi rakamlarıyla sendikalaşma oranında artış olduğunu ileri sürerek, gerçekte sendikalı oranlarını ve TİS yetkisi dışında kalan işçi sayısını gizliyor.

Görüntü ile gerçek arasındaki uçurum, eğer sağlam bir bakışa sahip değilseniz çoğu zaman sizi yanıltabilir. Buzdağının görünmeyen yüzü ya da buzdağının öte tarafı biçimindeki ifadeler tam da bunu açıklamak için günlük dilimize girmiştir. Bu ifadenin bilimsel açıdan belirli bir açıklaması olsa da buzdağının görünmeyen yüzüne bakabilmek her zaman önem taşır. Çünkü, gösterilenden çok sis perdesinin arkasındaki gerçeği aralamak mücadeleye cephesinden önemli bir ihtiyaçtır. Zira, tespiti doğru yapılamayan süreçler hedefin de kararması sonucunu doğurabilir.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın, 6356 Sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu Gereğince; İşkollarındaki İşçi Sayıları ve Sendikaların Üye Sayılarına İlişkin 2014 Ocak Ayı İstatistikleri Hakkında Tebliğ'in, *Resmi Gazete*'de yayımlanmasının ardından yürüyen tartışmalar buzdağının görünmeyen yüzünü göstermeyi zorunluluk haline getirmiştir. Zira, sermaye sınıfının temsilcileri ve AKP'nin şeflerinin benzer yanıltma ve bilinç bulandırma girişimleri yakın süreçte de yaşanmıştır. Şimdilik yerel seçimler sonrasına ertelenmiş gibi görünse de "kıdem tazminatının fona devir" adı altında gaspı saldırısının gündemde olduğu bugün, bu hak gaspı "taşeron işçiler de kıdem tazminatı alacak" türünden tamamen şişirme haberlerle servis edilmiştir. Benzer bir durum sendikaların üye sayılarına ilişkin resmi açıklamalar için de geçerlidir.

Ocak 2014 istatistiklerinin görünmeyenleri

Öncelikle, Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) verilerine göre hazırlanan tebliğe göre ücretli çalışan sayısı, Türkiye'de toplam 11 milyon 600 bin 554 kişidir. Bunlardan yalnızca 1 milyon 96 bin 540 kişi sendika üyesi, sendikalı oranı ise yüzde 9,45'tir.

Ocak 2013 istatistiklerinde sendikalı işçi sayısı 1 milyon 1 bin ve sendikalaşma oranının 9.21 olduğu hatırlandığında kaba bir karşılaştırma yapılarak Türkiye'deki sendikalaşma oranlarında artış yaşandığı söylenebilir. Ancak, işin arka planına bakıldığında bu sonuca varmak ne yazık ki mümkün değildir. Sendikalı işçi sayısında yaşanan 95 binlik artışa rağmen sendikalaşma oranında önemli bir değişim yaşanmamasının ana nedeni kayıtlı işçi sayısının da bu süreçte artış göstererek 10.8 milyondan 11.6 milyona yükselmesidir.

Bu hesaplama kayıtdışı çalışan yaklaşık 5 milyonluk işçi kitlesini de kattığımızda ortaya daha da vahim bir tablo çıkar. Özetle, AKP'nin Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in, e-devlet uygulamasıyla beraber sendikaların üye sayılarının arttığı yönündeki açıklamaları emek düşmanı bir partiyi şirin göstermek içindir.

Toplu sözleşme hakkı gasp ediliyor

Üzerinde durulması gereken diğer önemli bir konu ise sendikalı işçilerin sayısının toplu iş sözleşmesi

kapsamındaki işçi sayısını yansıtmadığıdır. Sermaye devletinin kendi istatistiklerine göre TİS hakkından yararlanan işçi sayısı 700-750 bin arasındadır. Öyleyse, sayıların diliyle konuştuğumuzda bakanlığın sendikalı işçi oranına ilişkin iddia ettiği yüzde 9,45'lik oranın gerçekte yüzde 5 civarında olduğu rahatlıkla söylenebilir.

2012 yılında yürürlüğe giren 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'yla beraber işkolu barajını kademeli olarak yükselten, işyeri barajları ile yetki sistemini sabit tutan sermaye hükümeti AKP, ilk etapta yüzde 1'lik işkolu barajı ile işyeri barajı ve yetki sisteminden geri adım atmaması nedeniyle 240 binden fazla işçinin toplu sözleşme hakkını fiilen gasp etmiştir.

Baraj sistemini koruyarak önümüzdeki süreçte toplu sözleşmeyi zorlaştıran yeni sistemde göklere çıkarılan e-devlet uygulaması da sermaye medyasının iddia ettiğinin aksine sendikal harekette çok büyük bir değişim yaratmamıştır. Kuşkusuz, sendikaya üyeliklerde noter şartının kaldırılıp e-devlet sistemine geçilmesi işçilerin örgütlenmesi için önemli imkanlar yaratmıştır. Ancak, asıl mesele sendikaları gitgide daha çok endişelendiren baraj altında kalma korkusu ve TİS haklarını kaybetmeleridir. Baraj altında kalma korkusu yaşayan bir dizi sendika son dönemde çeşitli bölgelerde yeni örgütlenmelere imza atmıştır. Çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün daha da geriye giden sınıf bölükleri sendikalara daha fazla yönelmişlerdir. Yine e-devlet sistemi ile birlikte işçilerin sendikal haklarının ve sendika seçme özgürlüğünün işçilerin elinden alınan şifrelerle (*İzmir'de DİSK/Tekstil'in örgütlediği Yatsan fabrikasında işçilerin e-devlet şifrelerinin alınarak Teksif'e üye yapılmaları ve yetkinin jet hızıyla bu sendikaya verilmesi*) gasp edilmeye çalışıldığına dair örnekler bulunmaktadır.

Taşeron köleliğine devam...

Öte yandan, sendikalı işçi sayısındaki kısmi artışı propaganda malzemesi olarak kullanan hükümet, DİSK'e bağlı Dev-Sağlık İş'in 8 bine yakın üyesini hiçe saymıştır. Ocak 2013 istatistiklerinde Dev Sağlık-İş'in 1234 olan üye sayısının 7899 olarak düzeltilmesine yönelik yargı kararını da çiğneyen Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, taşeron köleliğinin devam etmesi noktasındaki ısrarını ortaya koymuş, binlerce taşeron

işçisinin toplu sözleşme hakkını gasp etmiştir.

DİSK-AR'ın, işkollarındaki işçi sayıları ve sendikaların üye sayılarına ilişkin 2014 Ocak ayı istatistikleri üzerinden hazırladığı rapor da önümüzdeki dönemde genelde işçi sınıfı hareketini özeldense sendikal hareketi tehdit eden gerçekleri ortaya koymuştur.

2018 yılı Temmuz istatistiklerinin açıklanması ile % 3 barajı altında kalacak işkollarında, 5 milyon 870 bin (tüm kayıtlı işçilerin % 51'i) için TİS hayal haline gelirken, bu işçilerin bulunduğu 7 işkolunda işçiler yetkili sendika bulamayacaktır. Kayıtlı işçilerin 3 milyon 637 bini yani % 31'i ise tek sendika tercihinin mahkum olacaktır.

Asolan örgütlülüktür!

Sınıf mücadelesinde ve özel olarak sendikal örgütlenmede temel olan şey örgütlülüktür. İşkolu barajı ile işyeri yetki ve barajını muhafaza ederek örgütlenmenin önündeki engelleri koruyan sermaye sınıfı ve AKP iktidarının önümüzdeki dönemde en büyük garantisi sendikal harekette kazandığı mevziler olacaktır. Hava-İş, TGS gibi sendikalardaki tasfiye operasyonlarını genişletecek olan AKP ve onun hizmetindeki yandaş sendikalar sermayeye hizmette sınır tanımayacaklardır.

Özelleştirme saldırıları ve sendikal harekete yönelik sistemli operasyonlarla mevcut örgütlülük düzeyine büyük darbeler indiren AKP iktidarının elini rahatlatan en büyük etken budur. Sınıfın örgütsüz ve dağınık tablosundan da güç alan AKP şeflerinin "bakın sendikaya üyelikler artıyor, çalışma yaşamı demokratikleşiyor" türünden açıklamaları kolayından yapabilmelerinin arkasında yatan en temel neden budur.

O halde yapılması gereken, sınıf bölüklerindeki örgütlenme eğilimini güçlendirmek ve tüm zorluklarına rağmen mevcut tabloyu tersine çevirecek adımları atmaktır. Bu yolda, sermaye sınıfı ve AKP'nin koyacağı engeller kadar sendikal bürokrasinin de çok büyük bir ayak bağı olacağından kuşku duymamak gerekir. Bunu aşacak olan ise, Greif işçilerinin örgütlü deneyiminde olduğu gibi taban örgütlülüklerini yaratmak ve işçi inisiyatifi güçlendiren önlemler almaktır.

“Direndik, kazandık!”

Üç hafta boyunca Cerrahpaşa Hastanesi’nde sürdürdükleri direniş sonucunda işlerine geri dönen Dev Sağlık-İş Sendikası’na üye taşeron yemekhane işçileriyle direniş ve kazanımları hakkında konuştuk.

- 3 haftayı geride bırakan bir direniş yaptınız ve bu direniş sonucunda işlerinize geri alındınız. Ne düşünüyorsunuz, direnişi nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Hülya Berktaş: Çok mutluyuz. Bu bizim başarımız, sendikamızın başarısı. İnsanlar örgütlü oldu mu, sendikalı oldu mu böyle oluyor. Sahipsiz değildik. Bütün sivil toplum örgütlerinden, diğer sendikalardan destek aldık. Çok mutluyuz bu konuda, kazandık.

Diğer işçiler de hemen sendikalaşsınlar, örgütlü olsunlar. Bizi göz önüne alsınlar. Bu saatten sonra kimsenin kaybedecek birşeyi yok. Taşeronun felaketini görüyorlar. Ona göre herkes tedbirini alsın.

- Sevim Bal: Bizim haksızlığa uğrayıp da direnişi kazanmamız güzel bir onur ve gurur. Ücretlerimiz asgari ücretin altında da olsa burada kazanmamız beni çok mutlu etti. Bize destek veren derneklerin, dostların, buradaki halkın dahi yanımızda olmasından dolayı çok teşekkür ediyorum. Bundan sonra işime de gümbür gümbür geliyorum. Hani ne kadar psikolojik olarak baskı da olsa, ben işimde zaten taviz vermiyordum yine de vermeyeceğim. Cerrahpaşa hayırlı olacak bizim için. Direnişle kazanmak kadar güzel birşey yokmuş. Bu çok güzel bir duygu, anlatılamayacak birşey. Ben bugün yastığıma kafamı koyarken, çok huzurla yattım. Öyle bir uyumuşum ki bebekler gibi, kafamdaki her şey gitmiş. Şu an tekrar evrak işleriyle uğraşsak da bu çok güzel bir mutluluk. Direnişi kazanmak çok güzel birşey. Kimse uğradığı haksızlığa pes etmesin, bunun sonucunda kazanacağını bilsin. Adımını öyle atsın.

- Aynur Celiloğlu: Şunu baştan söyleyeyim her işçinin öncelikle sendikalı olmasını öneririm. Eğer bizim bir sendikamız olmamış olsaydı, sendikalı olmasaydık bugün biz bu işimizi geri almış olamazdık.

Çünkü onlar bize çok destek verdiler. Bizimle mücadele ettiler. Diğer sendikalar, medya mensupları, yoldaki vatandaş, hastalarımız hepsine ayrı ayrı teşekkür ediyorum. Ama tek başına hiçbir şey olmaz. Benim önerim her işçinin sendikalı olması. Ki, ben sendikalı olduğum için de çok gururluyum. Ben Dev Sağlık-İş’in ilk üyelerindenim. İyi ki de sendikalıymışım diyorum. Tabii ki biz bu süreci hep birlikte atlattık. Kolay olmadı, soğuklarda geldik burada direndik. Ama yılmadık. Ben diyorum ki herkes cesur olsun bu konuda. Kendisini ezdirmesin, korkmasınlar. Korkacak hiçbir şey yok. Eğer insanın kendisine güveni olursa her şeyi başarır. Biz de direndik, kazandık.

- Yasemin Çelik: Sendikamızın ne olduğunu öğrendik bu bir aylık aşamada. Sendikamızın gerçekten arkamızda olduğunu öğrendik. Sendika olmasaydı zaten bu işi beceremezdik. İyi ki de sendikalıyız. Herkesi sendikaya teşvik ediyorum. Zaten başaracaktık eninde sonunda. Başardığımız için gerçekten

mutluyuz. Herkesi sendikaya davet ediyorum. Herkes sendikamızın gücünü gördü.

- Soner Terkeş: Arkadaşlarla birlik ve beraberlik, kardeşlik, dayanışma içinde olduğumuzu düşünüyorum. Çünkü her şey birlik ve beraberlikten gelen bir sonuç. Çevreden de, çevre sendikalardan da, bütün toplumdan arkadaşlar da bize çok yardımcı oldular. Gerek hasta yakınları gerek hemşireler, gerek dışardaki sendikalar, gerek çalışan arkadaşların bize büyük katkısı oldu. Mücadelemizi 22 gün verdik, gerçekten de birlik, beraberlik, kardeşlik içinde. Burada çalışan diğer arkadaşlara diğer taşeron işçilerine iyi örnek olur diye düşünüyorum. Şu an iyi bir başarı kazandık. Sonuçta mücadelemizi kazandık. Sonuçta birlik ve beraberlikten kaynaklanan dayanışmadan kaynaklanan iyi bir mücadele kazandık. Dışardaki sendikaların yardımı, içerde çalışan arkadaşların yardımı ve sendikamızın desteği bize güç kattı. Gerçekten herkese ayrı ayrı teşekkür ediyorum.

Bütün taşeron işçilerinin dayanışmaya ve kardeşliğe, bu yola baş koymalarının ve mücadele etmelerinin gerektiğini düşünüyorum. Onlar da bizim gibi dayanışmaya katılır, birlik beraberlik olurlarsa haklarını alırlar. Hiçbir zaman burada kimse yalnız değildir. Taşeron işçileri hiçbir zaman yalnız olmayacaktır. Her zaman hakkını hukukunu arayan, kardeşlik, barış ve dayanışma içerisinde, sendikaların da desteği içerisinde her zaman kazanmayı öngören bir çalışma içerisinde olacaklardır. Biz denedik, yaptık, kazandık. Diğer arkadaşlarımız da kazanacaktır. Bugün yarın onlara da destek vermeye gideceğiz, çünkü biz kazandık, onların da kazanmasını istiyoruz. Arkadaşlarımız adına da buradaki çalışan arkadaşlarımız adına da iyi örnek olduğumuzu düşünüyorum. Bundan sonraki süreçlerde de işçi çıkarmalarının zorlaşmasını istiyoruz. Haksızlıklarının önlenmesi, işçi kardeşlerimizin haklarının verilmesini, asla haksızlığa göz yummayacağımızı, buradan bir kez daha bütün kamuoyuna duyurmak istiyorum. Hiçbir zaman Türkiye’de işçiler yalnız değildir. Taşeron işçisi diye onun üzerine gidemezler, onu yargılayamazlar, onu köle yerine koyamazlar. Bütün destek verenlere teşekkür ediyorum.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İş cinayetlerinde “durmak yok yola devam”

2013 yılında 1235 işçinin öldüğü iş cinayetleri can almaya devam ediyor. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi tarafından hazırlanan “Ocak Ayı İş Cinayetleri Raporu”na göre, Ocak ayında en az 82 işçi denetimsizlik ve iş güvenliği tedbirlerinin alınmamasından kaynaklanan iş cinayetlerinde hayatını kaybetti.

Ocak ayındaki iş cinayetleri en çok inşaat, taşımacılık, belediye-genel işler ve ağaç-kağıt iş kollarında yaşandı. Kış ayı olmasına rağmen inşaat işkolunda ölümler devam etti, 21 işçi hayatını kaybetti. Taşımacılık işkolunda ise 12 işçi öldü. Yerel seçimlerin yaklaştığı şu günlerde belediye-genel işler işkolunda ise Ocak ayında 10 işçi yaşamını yitirdi. Ağaç-kağıt işkolunda ise 10 işçi hayatını kaybetti.

Geçtiğimiz ay yaşamını yitiren işçilerden 5’inin çocuk işçi olması dikkat çekerken, bunlardan ikisinin 14 yaş ve altı, üçünün de 15-17 yaş arasında olduğu belirtildi. Ayrıca, ölen işçilerden 2’sinin kadın, 7’sinin de göçmen olması, hem kadın emeği hem de Suriye’den gelen işçilerin sömürsünün güvencesiz koşullarda devam ettiğini göstermektedir.

Esenyurt'ta işçiler forumda buluştu...

“Patronların birliğine karşı işçi birliği!”

Sermayenin sömürü ve kölelik dayatmalarına karşı Esenyurt, Hadımköy, Kırşehir bölgesinde biraraya gelen işçiler 2 Şubat Pazar günü Tabela'da Derya-2 Düğün Salonu'nda gerçekleştirilen forumda buluştu. Patronların kuralı ve kölece çalışma dayatmalarına karşı bölge işçilerinin birliğini yaratma hedefiyle toplanan foruma, metal, tekstil, inşaat, petro-kimya, gıda ve lojistik gibi çeşitli sektörlerde çalışan işçiler katıldı.

Direnışteki Punto Deri ve Kumport Limanı işçilerinin de katılım sağladığı forumun selamlama konuşmasında bölgede işçi birliğini yaratma hedefi aktarılırken işçilerin neden ve nasıl örgütlenmesi gerektiği tartışıldı.

“Tek çıkar yol örgütlenmek!”

İşçi Forumu Hazırlık Komitesi adına yapılan konuşmada, Greif işçilerinin yarattığı mücadele ve örgütlenme deneyimi üzerinde duruldu.

Bölgede 3 bin işletmenin bulunduğu belirtilen konuşmada patronların örgütlü duruşuna karşılık işçilerin kendi örgütlülüğünü yaratamadığına vurgu yapıldı. Biraraya gelememenin, işyerlerinde kölelik uygulamalarının sürmesi anlamına geldiğini söyleyen Forum Hazırlık Komitesi sözcüsü, ortak sorunlara karşı biraraya gelerek örgütlenmek gerektiğini ifade etti. Direnen ve mücadele eden işçilerin, patronlar karşısında masaya yumruğunu vurduğunu dile getiren sözcü, Greif işçilerinin ekonomik kazanımların yanı sıra demokratik kazanımlar da sağladığını belirtti. İnsanca ve onurlu bir yaşam sürmenin tek yolunun örgütlenip mücadele etmekten geçtiğini sözlerine ekleyen Hazırlık Komitesi sözcüsü işçilerin nasıl örgütleneceği sorusunun yanıtını bulmak için, işçilerin sınıf kimliğini edinmesinin önemine dikkat çekti. İşçiler arasındaki güven sorununu aşmanın önemine değinen sözcü, fabrikalardaki örgütlenme süreçlerinde taban örgütlülükleri yaratmanın, bölüm komiteleri ve fabrika komiteleri oluşturarak mücadeleyi ilerletmenin gerekliliğini sözlerine ekledi.

Sendikal hareketin içerisinde bulunduğu tabloya da değinen sözcü, sarı sendikal anlayışların sınıf mücadelesine verdiği zararlara değindi. Fabrikalarda üretimden gelen gücü kullanmaya yönelik adımlar atılması ihtiyacına değinen forum sözcüsü, forumla beraber fabrikalarda ve bölgede örgütlenme mücadelelerini yaygınlaştırmanın önemine vurgu yaptı.

Bölgedeki çalışma koşullarına dair konuşan **DİSK/Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılğın** ise binlerce fabrikanın ve işletmenin bulunduğu bölgede taşeronlaşma, güvencesizlik, düşük ücret ve iş cinayetlerinin yaygınca yaşandığı havzada, sendikal örgütlülüğün yok denecek kadar az olduğu bilgisini verdi. Bu sorunlara ortak çözüm üretmek için forumun önemli bir imkan olduğunu söyleyen Yılğın, “Sömürü ve kölelik koşulları kader değildir!” dedi.

Yılğın'ın ardından söz alan **bir deri işçisi**, işçiler arasındaki güven sorununa değindi. İşçiler arasındaki güvensizliğin, patronların ayak oyunlarının tutmasına neden olduğunu dile getiren deri işçisi, fabrikadaki

çalışma koşulları ve uzun çalışma saatlerine dikkat çekti.

Serbest kürsüde söz alan bir **Greif işçisi** ise fabrikadaki örgütlenme mücadelesi başlamadan önceki tabloyla sonrasındaki süreci karşılaştırdı. Örgütlülüğün tüm işçilere güven verdiğini söyleyen “Bir insan korkak olduğu sürece o insanın üzerindeki eşek sayısı bitmez” diyen işçi, birtakım hakları kazanmanın yeterli olmadığını, asıl sürecin bundan sonra başladığını ifade etti.

Yemek şirketi **Sardunya**'da çalışan bir işçi, düşük ücret dayatmaları ve keyfi uygulamalara değindi. Güven sorununun aşılması için çaba gösterilmesi gerektiğini dile getiren işçi, geçtiğimiz yıl yürüttükleri örgütlenme çalışması sonucunda birtakım hakları elde ettikleri bilgisini verdi. Sermayenin saldırı planlarına da değinen işçi, kıdem tazminatının gaspı saldırısının yerel seçimler sonrasında bu saldırının hayata geçirileceğini ifade etti. İşçi sınıfının sadece Türkiye'de değil dünya genelinde mücadele deneyimleri yarattığını belirten işçi, Kamboçya'daki işçilerin örgütlenme mücadelesini örnek verdi.

Patronların, işçileri çeşitli yapay ayrımlarla bölmeye çalıştığını dile getiren başka bir Greif işçisi, bu ayrımlara karşı mücadele etmeye devam edeceklerini söyledi.

“Taşeron köleliktir!”

İşyerlerindeki taşeron köleliğine değinen TÜMTİS üyesi **DHL Lojistik işçisi**, Türkiye'deki taşeron köleliğine ilişkin bilgilendirmede bulundu. DHL Lojistik'teki sendikal örgütlenme mücadelesine ilişkin bilgilendirmede bulunan işçi, DHL'deki taşeron çalışmanın son bulması için toplu sözleşme sürecinde mücadele edildiğini dile getirdi. “İnanmak her zaman önemlidir” diyen DHL işçisi patronların kendi sınıf çıkarları için örgütlendiğini, işçilerin ise kendi sınıf çıkarları için örgütlenmesi gerektiğini dile getirdi. “Patronlar birliğine karşı işçi birliği!” şiarıyla mücadeleyi büyütme çağrısı yapan DHL işçisinin ardından bir tekstil işçisi söz aldı.

Sendikal örgütlenme nedeniyle **Koroza Ambalaj**'da işten atılan bir işçi ise, patronların emek hırsızlığı üzerinde durdu. Örgütlenme ve mücadele eğiliminin arttığına dikkat çeken Koroza işçisi, patronların yalanlarına ve saldırılarına karşı birlik olma çağrısı yaptı. Koroza'daki örgütlenme girişimleri sürecinde

sendikaların ayak direme ve ihanetine değinen işçi, sendikaları patron uşaklarına bırakmamak ve işçilerin sendika yönetimlerine gelmesi gerektiğini dile getirdi.

8 Mart'a hazırlık çağrısı

Kürsüden söz alan **kadın bir tekstil işçisi**, kadın işçilerin fabrikalarda ve toplumsal yaşamda karşı karşıya kaldıkları sorunları sıraladı. İşyerinde cinsel taciz, baskı ve hakaretlere dikkat çeken kadın işçi, kadın cinayetlerinin yıllara göre dağılımına dair istatistiki bilgiler verdi. AKP döneminde kadın cinayetlerinin artışına ve kadın emeğinin daha da görünmez hale geldiğine değinen işçi, kendi işyerinde yaşadığı sorunlara değindi.

Forumun ardından bölgede 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne yönelik bir çalışma yürütülmesi gerektiğini söyleyen kadın işçi kadın-erkek el ele örgütlü mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı.

Kürsüden söz alan **Punto Deri işçisi**, sendikayı sendika yapanın işçiler olduğunu söyledi. Sendikal bürokrasiye yönelttiği eleştirilerin ardından Punto işçisi, artık sınıf bilincini kuşanarak örgütlendiklerini belirtti ve “Bundan sonra ezilmeyeceğiz” dedi. Punto işçisi bundan sonra patronların karşısına daha güçlü çıkılacağını vurguladı.

İşçilerin işyerlerindeki sorunlarını aktarmalarının ardından “Nasıl örgütleneceğiz?” sorusunun yanıtı arandı. Divan, forumdan karar alarak ayrılanın önemine dikkat çekti. Daha sonra örgütlenmenin sorunlarına dair söz tekrar işçilere bırakıldı.

Kürsüye çıkan bir tekstil işçisi, sadece kendi fabrikaları için değil, bölgedeki tüm fabrikaların örgütlenmesi için çaba harcanması gerektiğinin altını çizdi. Sorunlara topyekun bakılmasına dikkat çeken tekstil işçisi, toplantıların devam etmesini önererek, bölgedeki fabrikalarda yaşanan sorunlara hakim olunmasını söyledi.

Daha sonra ise önümüzdeki haftalarda etkinliğin tekrar yapıp yapılmayacağına dair oylama yapıldı. İşçilerin tamamı etkinliğin tekrarlanması yönünde oy kullandı. Forum Hazırlık Komitesi ise işçilerin daha büyük etkinlikler örgütlenmesi için çaba harcaması gerektiğinin altını çizdi.

Forumda yürütülen tartışmalar sonucunda Mart ayında geniş katılımlı bir işçi etkinliğinin gerçekleştirilmesi kararlaştırıldı.

Gebze'de coşkulu açılış

Gebze İşçilerin Birliği Derneği coşkulu açılış etkinliği ile Gebzeli emekçilerle buluştu.

Gebze İşçilerin Birliği Derneği Toplantı Salonu'nda açılış konuşması ile başlayan etkinlikte, birliğin önemi vurgulandı. İşçi sınıfının yaşadığı sorunların birlik ve mücadeleden geçtiği belirtildi.

Açılışın ardından dernek adına yapılan konuşmada şunlar söylendi: "Gebze ve çevresinde yaşayan ve çalışan işçilerin sorunlarının çözümünün işçilerin birliğinden geçtiğinin bilincindeyiz. Bunun için birlik olmaya, mücadeleyi büyütmeye çağırıyoruz. Taleplerimiz; insanca yaşanacak bir ücret, taşeron çalışmanın yasaklanması, iş sağlığı ve iş güvenliği kurallarının uygulanması ve mezarda emekliliğe hayır. Bu talepler doğrultusunda mücadeleyi büyütmeye çağırıyoruz. Bu mücadeleyi büyütme için Gebze'de işçilerin birliğini kurmaya çağırıyoruz."

Dernek adına yapılan konuşmadan sonra **Toplumsal Dayanışma Ağı Derneği'nin** etkinliğe gönderdiği mesaj okundu ve dernek bünyesinde kurulan İşçi Kadın Komisyonu adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada, kadın işçilerin yaşadığı sorunlar anlatıldı. Son dönem hükümetin kadınlar üzerinde uyguladığı ayrımcı politikalara dikkat çekildi. Kadın istihdam yasa tasarısına karşı mücadeleye çağırıldı.

Bir öğrenci de işçi ve emekçi çocuklarının yaşadığı eğitim sorunu üzerine konuşma yaptı. İşçi ve emekçi çocuklarına eğitimin bilinçli bir şekilde yetersiz olarak verildiğini, çünkü kaderinin önceden belirlendiğini belirtti. HES'lere ve nükleere karşı mücadele edilmesi gerektiğini dile getiren genç, bu düzenin değişmesi, yerine yeni bir düzenin gelmesi için işçi çocuklarının mücadeleden başka yolunun olmadığını belirtti. Yaptığı doğal ve vurgulu anlatım, emekçiler tarafından alkışlarla karşılandı.

Toplumsal Dayanışma Ağı Derneği'nden **bir**

konuşmacı, kentsel dönüşüm ile ilgili olarak Gebze'de yaşanan gelişmelerden söz etti ve kentsel dönüşüm sorunun sınıfsal karakterine vurgu yaptı. Katılımcılara, kentsel dönüşüme karşı verilen mücadeleye destek olma çağrısı yaptıktan sonra konuşmasını bitirdi.

Direnişçi bir **Feniş işçisi**, direniş sürecini anlattı. Son gelişmeleri aktaran işçi, işçilerin birlik olarak sorunları çözeceğini ve direnerek kazanacağını vurguladı.

Daha önce sendikalaştıkları fabrikada sendikal bürokrasinin ayak oyunları ile karşılaşan **bir konuşmacı**, sendikal bürokrasiye karşı da mücadele edilmesi gerektiğini belirtti. Sendikaların gerçek sahiplerine hizmet etmesi için birliğin önemini vurguladı.

Sezaevinde en uzun süre tutuklu kalan kişi olan **Tahir Canan** da etkinliğe katıldı. Etkinlikte konuşma yapan Tahir Canan, mücadelenin işçi sınıfından yana çevrilmesi gerektiğini vurguladı, işçilerin birliklerini kurarak taban örgütlerini oluşturacağını böylece sendikaları gerçek sahiplerine ulaştıracaklarını söyledi. Ayrıca birlik çalışmasını oluşturan işçilere teşekkür etti.

Kentsel Dönüşüme Karşı Mücadele Platformu adına konuşan **temsilci**, konuşmacıların belirttiği sorunların kaynağının sistem olduğunu, sorunları çözenin sistemi değiştirmekten geçtiğini belirtti. Konuşmalardan sonra etkinliğe ara verildi.

Aradan sonra müzik dinletisine geçildi. Bir emekçi türkü dinletisi sundu. Gebze İşçileri Birliği Derneği üyeleri de müzik dinletisi sundular. Müzik dinletisinden sonra etkinlik işçi ve emekçilerin birlik mücadelesine katılım çağrısı ile sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Gebze'de 8 Mart ve seçimler üzerine toplantı

Gebze BDSP, 2 Şubat akşamı 8 Mart ve seçimler gündemleri üzerinden bahar dönemi çalışmalarına dair hazırlık toplantısı gerçekleştirdi.

Devrimci 8 Mart için...

Toplantı ilk olarak 8 Mart gündeminin konuşulması ile başladı. 8 Mart'ı yaratan New York'lu dokuma işçilerinden söz edilerek 8 Mart'ın işçi ve emekçi kadınlara atfedilen bir anma ve emekçi kadınların yaşadıkları güncel sorunlara karşı bir mücadele günü olduğu vurgulandı. Türkiye'de gerçekleştirilen 8 Martlar'da son yıllarda öne çıkan ayrışma, feminist-reformist hareketlerin kadınlar gününe indirgeyen, erkek karşıtı bir mücadele hattına ve düzen içi taleplere sıkıştıran anlayışları üzerine konuşuldu. Erkekleri mücadelenin dışına iterek kadın-erkek birlikte mücadeleyi reddeden, devrimci çözümler yer yer karalamaya kadar varan feminist-reformist anlayışın karşısına 8 Mart'ın sınıfsal ve devrimci özünü uygun bir şekilde örgütlenmesi için devrimci 8 Mart birliktelikleri örgütlendiği, giderek burada da savrulmalar yaşandığı, yan yana gelme zeminlerinin de neredeyse tükendiği belirtilerek, sınıf devrimcilerinin devrimci ve sınıfsal özünü uygun 2014 8 Mart'ını tek başına örgütleyecekleri ifade edildi. Gebze'de 8 Mart sürecini en güçlü şekilde örgütlemek için çalışmaları omuzlama çağrısı yapıldı. Kadına yönelik şiddete, çifte sömürüye ve gericiğe karşı yürütülecek çalışmalar ve 2 Mart günü yapılacak etkinliğin içeriği ile ilgili sohbet edilerek planlamalar yapıldı.

8 Mart gündeminin ardından seçimler ile ilgili konuşuldu. Yerel seçimler süreci ve sınıf devrimcilerinin tutumundan söz edildi. Seçimlerin bir aldatmaca olduğu ve bu aldatmacayı teşhir etmek, işçi ve emekçileri mücadeleye çağırarak için sınıfın devrimci programı çerçevesinde bağımsız sosyalist adaylarla seçimlere girileceği belirtildi. Seçimler sürecinde de burjuva düzen partilerinin aldatmacasının yanında reformist hareketlerin ve birlikteliklerin de çözümünü sandıkta gösterdikleri ifade edilerek, seçimler sürecinde düzenin teşhiri yapılarak çözümün devrimde ve sosyalizmde olduğuna işaret edileceği belirtildi. Ranta, soyguna, sömürüye, kölelik koşullarına karşı örgütlülüğü güçlendirme, işçi ve emekçilerin mücadeleye katılma sürecine dönüştürebilmenin en önemli kazanım olacağından bahsedildi.

Yapılan sohbetlerin ardından toplantı sona erdi.

Kızıl Bayrak / Gebze

GM'de işten atmalara karşı enternasyonal dayanışma

Metal İşçileri Birliği/Sao José dos Campos enternasyonal ilişkilerini de kullanarak, GM'nin saldırısına karşı uluslararası dayanışma çağrısında bulundu.

General Motors (GM), Brezilya'nın Sao José dos Campos işletmesinde çalışan 500 işçinin işine Aralık ayında son verdi. Bu tarihten itibaren Sao José dos Campos işletmesinde üretime uzunca bir süre ara verildi. Metal İşçileri Birliği/Sao José dos Campos enternasyonal ilişkilerini de kullanarak, GM'nin bu saldırısına karşı uluslararası dayanışma çağrısında bulundu.

Brezilya'dan işçilerin İAAR'a ilettikleri bilgi ve çağrı şöyle:

"Yıl boyunca São José dos Campos fabrikasında yüzlerce işyeri imha edildi. 304 işçi gönüllü işten çıkarma programıyla çıkışa zorlandı. Nisan 2012 - Temmuz 2013 arasında 1500 iş yeri kaybedildi.

2012 yılından beri sendika işyerlerini savunmak için geniş bir kampanya yürütmüştür: İşçiler gösteriler ve yürüyüşlerle taleplerini dile getirdiler. Federal hükümeti ve Cumhurbaşkanı Dilma Rousseff'i GM'un işçi kıyımını engellemeye çağırdılar.

Biz cumhurbaşkanı Dilma'dan GM'un işçi kıyımına

müdahale etmesini istiyoruz, zira GM Federal hükümetin KDV (IPI) indiriminden birincil derecede yararlandı. KDV indiriminden yararlanarak vurgun vuran GM şimdi de binlerce işçiyi kapı önüne atıyor."

GM işçileri, uzun bir aradan sonra yeniden üretimin başladığı gün (20 Ocak) direniş ve yürüyüşlerle kapitalist tekelin saldırılarını protesto etti.

GM işçilerinin yaptıkları enternasyonal dayanışma çağrıları da cevapsız kalmadı. İlk elden İspanya'dan CGT Sendikası'ndan, Almanya ve ABD'de GM işletmelerinde çalışan işçilerden ve sendikalardan dayanışma mesajları ulaşmaya başladı.

Türkiyeli işçiler ve sendikalar, GM'un São José dos Campos işletmesinde çalışan işçiler ile dayanışmaya yabancı dillerde protesto ve dayanışma mesajlarını [mancha\[at\]sindmetalsjc.org.br](mailto:mancha[at]sindmetalsjc.org.br) ve [info\[at\]iaar.de](mailto:info[at]iaar.de) mail adresleri veya Türkçe olarak [arecber\[at\]msn.com](mailto:arecber[at]msn.com) adresi üzerinden iletebilir.

Kızıl Bayrak / Stuttgart

THY'de 'işe iade' şovu

THY ile Hava-İş yönetimi arasında greve çıkılmasına neden olan 24. TİS görüşmeleri anlaşmayla bitirildi. 305 işçinin haksız yere işten atılması ve taleplerin reddedilmesiyle başlayan grev şimdi uzlaşmacı yeni yönetime malzeme sağlanması amacıyla sonlandırıldı ve işten atılan işçilerin işe geri alınacağı açıklandı.

Düne kadar direnişçi işçilerin işe iade davalarını kazanmalarına rağmen işe alınmalarına karşın, bugün anlaşma öne sürülerek işe alımların yapılacağı duyurulması, THY'deki "yeni dönem" şovu için olsa gerek. Keza anlaşma gereği işe geri alımların yapılacağı duyurulmasına karşın 24 işçinin "disiplin suçu işledikleri gerekçesiyle" geri alınmayacağı bildirildi. Böylece direnişle özdeşleşen işçilerin işbaşının yapması önlendiği ifade edildi.

Hava-İş Sendikası tarafından yayınlanan açıklamada THY A.O. ile varılan anlaşma 'müjdelendirken' grev pankartını kaldırmakla övünen başkan Ali Kemal Tatlıbal şu açıklamayı yaptı: *"Göreve talip olduğumuzda çatışan değil çalışan bir sendika sloganıyla yola çıktık. 305 arkadaşımızın tekrar işine dönmesi ve grevdeki mağduriyetin giderilip tüm üyelerimizi kucaklamak üzere müzakereleri yürüttük ve mutlu sona ulaştık. Öncelikle tüm üyelerimize hayırlı uğurlu olmasını yüce Allah'tan niyaz ederiz."*

Tatlıbal anlaşmaya göre ücretlere 1 yıl %5+%3 takip eden yıllar içinse her altı ayda bir %3 oranında ücret artışı yapılacağını ifade ederek şovuna devam etti.

Kabin memurlarının yeni işe girişlerinde uygulanan part-time çalışma ve Rev 3 Uçuş Prosedürü'nün kaldırılması hususunda da mutabakat sağlandığı açıklandı.

THY yönetimin daha önce ayak dirediği talepler şimdi karşılanarak yeni yönetime işçilerin gözünde itibar kazandırılmaya çalışılıyor.

MİB'den GM Sao José dos Campos işçilerine dayanışma mesajı...

Onurlu mücadelenizde yalnız değilsiniz!

Merhaba arkadaşlar, sizlere binlerce kilometre uzaktan, Türkiye'den metal işçisi kardeşlerinizin selamlarını iletiyoruz. Haklı mücadelenizde sonuna kadar yanınızda olduğumuzu duyuruyoruz.

Kardeşler!

Sizden binlerce kilometre uzaktayız, ama maruz kaldığınız sorunlar bize hiç yabancı değil. Biz de düşük ücretler ve ağır şartlarda çalıştırılıyor, sonra da ilk fırsatta kapı önüne konuluyoruz. Çünkü Brezilya ve Türkiye fark etmiyor, yaşadığımız düzen işçi sömürüsü üzerine kurulu.

İşte bu düzende bizi iliklerimize kadar sömürüp sonra da işleri bitince kağıt bir mendil gibi bir kenara atıyorlar. Bunu yapıyorlar ve bizden boynumuzu büküp razı gelmemizi bekliyorlar. Bu türden işçi kıyımlarının örneklerini yakın zamanda sıklıkla yaşadık. En son Bursa'daki Renault fabrikasında yüzlerce işçi işten ayrılmaya zorlandı, onlarca işçi de kışın ortasında sokağa atıldı. Sadece burada değil, şu birkaç ay içerisinde daha pek çok fabrikada yüzlerce işçi, daha fazla kar uğruna işten atıldı. Birçok yerde işçiler örgütsüz oldukları, daha çok da işbirlikçi sendikacıların onları yalnız bırakması nedeniyle bu haksızlığa boyun eğdi. Fakat bazıları da direniş yolunu tutarak mücadele ediyor.

Kardeşler!

Sizlerin vermekte olduğu mücadele, kapitalistlerin keyfiyetine karşı ortaya konulmuş son derece anlamlı ve onurlu bir mücadeledir. Bu mücadele, emeğimizi istedikleri gibi sömürüp bize tek kullanımlık mendil muamelesi yapabileceklerini sananlara karşı atılmış bir tokattır. Bunun için mücadelenizi çok önemsiyor ve kendi mücadelemiz olarak görüyoruz. Bu duygularla da sizi yürekten destekliyor, kazanmanızı diliyoruz.

Kardeşler!

Kapitalistlere karşı kazanmak için sadece tek bir işletmede değil, hem ülke çapında hem de enternasyonal ölçekte sınıf birliğimizi yaratmak durumundayız. Siz de biliyorsunuz ki GM uluslararası bir tekel ve değişik ülkelerde binlerce işçiyi sömürüyor. Eğer GM tarafından sömürülen işçiler, dünya ölçeğinde birlik ve dayanışma içerisinde olurlarsa kazanmamız da o kadar kolaylaşır.

İşte bunun için mücadelenizin sadece GM işyerlerinde değil, genel olarak tüm işçi sınıfının enternasyonal dayanışması bir harç olmasını diliyoruz.

Kardeşler!

İşte bu düşüncelerle bir kez daha mücadelenizi selamlıyor, Metal İşçileri Birliği olarak enternasyonal dayanışmayı yükselteceğimizi, sesinizi Türkiye'deki sınıf kardeşlerinize taşıyacağımızı duyuruyoruz.

GM'de işçi kıyımına son!

Yaşasın işçi sınıfının enternasyonal mücadele birliği!

Metal İşçileri Birliği
5 Şubat 2014

E-mail: metaliscileribirligi@gmail.com

Facebook: [metaliscileribirligi.mib](https://www.facebook.com/metaliscileribirligi.mib)

Devrimci bir DİSK için...

Devrimci sınıf mücadelesi

Sendikalar işçi sınıfının iktisadi mücadelesini yürüttüğü öz savunma örgütleridir. Bu mücadeleyi işçi sınıfının ideolojik ve politik mücadelesiyle birlikte ele aldığı ölçüde de birer mücadele okuluna dönüşür ve iktidar mücadelesinin de önemli bir kaldırıcı haline gelirler.

Türkiye’de sınıf hareketinin ve mücadelesinin önemli eşiklerinden olan DİSK’in kuruluşunun 47. yıldönümü yaklaşıyor. DİSK’in kuruluşundan bugüne geldiği noktayı ve DİSK’te yaşanan kabuk değişiminin nedenlerini tanımlamak sınıf hareketinin önündeki engelleri aşma mücadelesi açısından ayrıca gereklidir.

DİSK’in kuruluşu öncesi sürece kısaca baktığımızda yaşadığımız coğrafyada işçi hareketinin gelişimi daha yüzyılın başında baskılanmaya başlamıştır. 1908 grevlerinin ardından işçi örgütlenmeleri yasaklanmıştır. Cumhuriyetle birlikte bu baskı daha da artmıştır. 1938’de sınıf esasına dayalı örgütlenme yasağı getirilmiştir. 2. paylaşım savaşı sonrası dönemde uluslararası alanda artan sınıf mücadelelerinin ve Sovyetler Birliği’nin varlığının da etkisiyle burjuvazinin yöntem değiştirme ihtiyacı Türkiye’de de ifadesini bulmuştur. 1946’da “çok partili rejime” geçilmiş, sendikal örgütlenme önündeki yasak da kaldırılma yoluna gidilmiştir. Ancak yine de bu dönemde grev ve toplu sözleşme yasağı kaldırılmamıştır. Yasaktan sonra birçok sendika kurulmuş, sendika birlikleri oluşmuştur. Bu örgütlenmelere dönemin sosyalistleri öncülük etmiştir.

Sınıfın örgütlülüğünü daha en başından denetlenme ihtiyacıyla, kurulan bağımsız sendikaların yerine, iktidarın daha kolay denetimine uygun merkezi bir işçi örgütü olarak 1952 yılında “siyaset üstü sendikacılık” anlayışı ile Türk-İş kurulmuştur. Ancak 1960’lı yıllara gelindiğinde toplumsal yaşamda gelişen hareketlilik sınıf mücadelesini de geliştirmiştir. 1961’de grev ve toplu sözleşme yasalarının çıkarılması için 100 bin işçiyle gerçekleşen Saraçhane mitingi ile başlayan

dönem, 1963’te Türk-İş’e bağlı Maden-İş Sendikası’nda örgütlü Kavel işçisinin direnişi ile devam etmiştir. Grev yasalarını çıkarmaya zorlayan Kavel direnişi Türkiye sınıf hareketinde gerek militanlığı gerekse sınıf dayanışması açısından önemli bir eşik atlatmıştır. Böylelikle de Türk-İş’te somutlanan devlet güdümlü sendikacılık anlayışına önemli bir darbe indirmiştir. 23 sendika başkanı ve 45 yönetici, yaptıkları bir toplantıda Türk-İş’in Kavel direnişinde olumsuz bir tutum aldığını öne sürerek konfederasyonla ilişkilerini kestiklerini açıklamıştır.

İşgal, grev, direniş!

Bu yıllarda artan grevler, fabrika işgalleri, direnişler ülkenin çeşitli illerinde sürüyor, militan mücadeleler içinde işçi sınıfı bedeller ödeyerek yoluna devam ediyordu. 1966’ya gelindiğinde Paşabahçe işçilerinin görkemli grevi Türk-İş tabanında önemli ayrışmaların son ateşleyicisi olacaktı. Türk-İş, patron örgütü TİSK ile bir protokol imzalayarak, işten atılan işçilerin akıbetini patronların takdirine bırakarak, grevde geçen günlerin ücretini dahi istemekten acz içinde, işçilere ihanet ediyordu. Bunun üzerine Paşabahçe işçileri Türk-İş’in imzaladığı protokolü tanımayarak fabrikayı işgal ettiler. Türk-İş Genel Merkezi işçilere eyleme son verme çağrısı yaparken Petrol-İş, Maden-İş, Lastik-İş, Basın-İş ve Tez Büro-İş sendikaları “Paşabahçe Grevini Destekleme Komitesi”ni kurdular. Paşabahçe grevindeki tutumları yüzünden Türk-İş Yönetim Kurulu tarafından Petrol-İş 15 ay, Kristal-İş 15 ay, Maden-İş 6 ay ve Basın-İş 3 ay süreyle konfederasyondan ihraç edildiler.

İşçi hareketinin giderek gelişen militanlığı ve artan eylemliliği Türk-İş’te somutlanan devlet güdümlü sendikacılık anlayışını parçalıyordu. İşçilerin tuttuğu fiili-meşru mücadele yolu yeni bir örgütlenme ihtiyacının önünü açmış ve 1967 yılında DİSK

kurulmuştu. Çeşitli kaynaklarda DİSK’in kuruluşu için yapılan ilk toplantılara 20’in üzerinde sendikaların katıldığı, 17 sendika ile kurulacağı açıklandığı ancak, 13 Şubat’ta 5 sendika ile yola çıktığı belirtilmektedir. Kuruluş dilekçesi T. Maden-İş Genel Başkanı Kemal Türkler, Lastik-İş Genel Başkanı ve TİP Ankara Milletvekili Rıza Kuas, Basın-İş Genel Başkanı İbrahim Güzelce, T. Gıda-İş Genel Başkanı ve TİP Tekirdağ Milletvekili Kemal Nebioğlu ile T. Maden-İş (Zonguldak) Genel Başkanı Mehmet Alpdündar tarafından verildi. DİSK’in ilk genel başkanı Kemal Türkler oldu.

Her ne kadar kuruluşunda “sınıf sendikacılığı” ilkesini benimseyerek yol çıkırsa da DİSK, işçi sınıfının düzenden kopma eğilimini karşılayacak bir önderlikten yoksundu. DİSK Kuruluş Bildirgesinde şunlar söylenmekteydi: “Biz devrimciliği; bugünkü tutucu, gerici, ekonomik, sosyal ve politik ilişkilerin Anayasa uyarınca değiştirilmesi ve Anayasa ilkelerinin hayata uygulanması anlamına alıyoruz.” Kuşkusuz bu durum, DİSK’in kurucularının 1961’de kurulan TİP’in kurucularından oluşması ve TİP parlamentarizminin politik ufkundan bağımsız değildir.

Devam eden yıllarda işçilerin örgütlenme çalışmaları ve eylemlilikleri arttı. Devrimci, ilerici ve öncü işçiler Türk-İş yerine DİSK’i tercih etmekte, tabanın kararlılığı ve militanlığı ile de daha iyi TİS’ler imzalanmakta, işgal ve direnişler yaşanmaktadır. Ancak bu yıllarda daha çok fabrika özelinde ekonomik talepler için eylemler yapılmaktadır. Ancak işçi sınıfının örgütlülüğünü pekiştiren, militan, dışa dış mücadeleler verilmekte, işçilerin gücü ve güveni giderek gelişmektedir. İşgaller, grev ve direnişler sermayeyi fazlasıyla rahtsız etmektedir.

1970’e gelindiğinde DİSK’i yok etmek için hazırlanan bir yasa tasarısına karşı işçiler 15-16 Haziran’da görkemli ve henüz birçok yanılla hala aşılamayan bir direniş gerçekleştirdi. İşçilerin militanlığı ve kararlılığı ordunun sıkıyönetim ilan etmesine vesile olacak denli sermaye sınıfını korkuturken, bizzat DİSK yönetimi işçilere eyleme son verme çağrısı yaparak, düzenin sınırlarını aşamayacağını göstermiş oldu. Devrimci bir önderlik olmadığı koşullarda, işçilerin düzeni aşma potansiyeli DİSK’e hâkim politik çizgi tarafından boşa düşürüldü. DİSK’i yaratan işçi sınıfı, devrimci sınıf partisiyle buluşamadığı koşullarda önüne bizzat kendi sendikasının engel olarak çıkacağı buna benzer daha pek çok deneyim yaşayacaktı. DİSK’te zaman içinde yaşanan kabuk değişiminin gerisinde bu vardır. Yönetiminde egemen politik çizgi DİSK’in, devrimci sınıf sendikası olmasının önüne geçmiştir.

İşçi sınıfının mücadelesi açısından ne ironiktir ki, 15-16 Haziran’a vesile olan DİSK’i yok etmeye yönelik yasa tasarısı, daha sonraları DİSK Genel Başkanı olacak

delesini yükseltelim!

olan Abdullah Baştürk'ün ve kimi sendikacıların de aralarında olduğu komisyon tarafından meclise gönderilmiştir!

*

12 Mart 1971 darbesi geldiğinde ise DİSK, muhtırayı desteklediğini ve Türk Silahlı Kuvvetleri'nin yanında olduğunu belirtiyordu. Darbenin yarattığı baskı ortamı işçilerin eylemliliklerini sınırlasa da işçi hareketi yine de bu sürede yemek boykotları, açlık grevleri, yasadışı grevler ve hatta işgaller yapmıştır. 12 Mart darbesi sonrası TİP'in kapatılması DİSK yönetiminde hâkim siyasal çizginin CHP'ye kaymasına vesile oldu. DİSK'in bundan sonraki mücadelesinde sosyal-demokrat politik perspektif belirleyici olacaktı. DİSK yönetimi, 14 Ekim 1973'te yapılan seçimlerde bir açıklamayla, CHP'ye oy vermeye çağırıyordu. DİSK'in 13 Şubat 1974'te kutlanan 7. kuruluş yıldönümüne o zaman başbakan olan Bülent Ecevit kutlama mesajı gönderecek, DİSK 1974 Kıbrıs işgalini destekleyen bir bildiri yayınlayarak ve işçileri devletin savaş fonuna birer brüt yevmiye ile katılmaya çağırarak bir kampanya açacaktı.

1970'ler, grev sayılarında ve örgütlenmede artışı yaşandığı yıllardır. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın istatistiklerinde bile 1970 yılında grevlerde kaybolan gün sayısı 220.189 iken 1971'de iki katından fazla artarak 476.116'ya, 1972'de 659.362'ye, 1973'te ise 671.135'e yükselir. 1974'te neredeyse iki katına çıkıp 1.109.401'a yükselir. 1973 yılında greve katılan toplam işçi sayısı 12.286 iken, 1974 yılında greve katılan toplam işçi sayısı 25.546 olur.

DİSK bu dönemlerde, işçilerin kitlesel katılımıyla, Milliyetçi Cephe hükümetinin siyasal özgürlükleri kısıtlayan girişimlerine karşı "Demokratik Hak ve Özgürlükler için Mücadele" mitingleri düzenler. 1976'da DİSK önderliğinde Türkiye işçi sınıfı tarihinin en büyük işçi eylemlerinden biri olan DGM Direnişi eylem ve iş bırakma gibi çeşitli biçimlerde sürdürülür ve devlete geri adım attırır. 1 Mayıslar yine bu yıllarda oldukça kitlesel ve görkemli geçer. '77 1 Mayıs'ında Taksim'de büyük bir coşkuyla toplanan miting devletin kanlı katliamına sahne olur.

Bu yıllar işçi tabanının sayıca giderek arttığı ve mücadelenin her yönüyle büyüdüğü yıllardır. Ancak DİSK yöntemi ve çeşitli kademelerinde dönemin TKP'si ve CHP'si arasında ayrışmalar yaşanır. Genel-İş Başkanı Abdullah Baştürk öncülüğündeki CHP'li grubun çabalarıyla olağanüstü genel kurula gidilir. Bu DİSK 6. genel kurulunda Abdullah Baştürk'ün DİSK Genel Başkanlığı'na, genel kuruldan bir ay öncesine kadar Kemal Türkler ekibiyle birlikte davranan Fehmi Işıklar da DİSK Genel Sekreterliği'ne seçilir. (Bugünde genel kurullar delege sayılarına dayalı aritmetik hesapların yapıldığı yerler olma özelliğini sürdürmektedir.) Bir süre sonra Kemal Türkler disiplinsizlik suçu ile bir

süreliğine ihraç edilir.

Sendika yöneticileri yönetim için 'mücadeleye' girişirken, DİSK üyesi işçiler hak arama mücadelesini büyütme devam ediyorlardır. Devrimci hareketin yükselişinin giderek arttığı 78-80 yıllarında tabanın gücü ve basıncı öylesine güçlüdür ki CHP'li Abdullah Baştürk "DİSK, sosyalist bir örgüttür" deme ihtiyacındadır. DİSK, bünyesinde önemli dinamikleri barındırır. 16 Mart 1978'de, İstanbul Üniversitesi'nde gerçekleşen faşist katliama karşı iş bırakma ve "faşizme ihtar" eylemleri örgütlenir. DİSK'in bu eylemini "ihtilal provası" gören sermaye korkarken, CHP genel başkanı ve o zamanki başbakan Bülent Ecevit ise eylemi "yasadışı" ilan ederek, eyleme katılan işçileri işten atmakla tehdit eder. Tüm bu dönemde ülke genelinde sermaye faşist çetelerini devrimci, ilerici güçlerin üzerine salarak çeşitli katliamlar gerçekleştirmektedir. DİSK üyeleri de bu katliamların hedefinde yer almıştır.

Böylesi yoğun mücadele sürecinde 1978 Maraş katliamıyla toplumsal mücadeleyi kanla ezmek isteyen sermaye devletine DİSK yine eylemlerle yanıt verir. Ancak bir işçi sendikasının giderek siyasallaşan eylemleri DİSK yönetimini çoktan aştığı için, DİSK disiplinine uymadıkları iddiasıyla Yeraltı Maden-İş'i 4 ay, Maden-İş, Baysen ve Banksen sendikaları ise 1 yıl süreyle DİSK'ten ihraç edilir. Devrimci bir sendikal anlayış olmadığı ölçüde, Türk-İş'in gericiliğinin protesto ederek kurulan DİSK, benzeri gericiliklere imza atıyordu. Yaşanan tarihin cilvesi değil devrimci sınıf mücadelesinin ilke edinmeyenlerin kaçınılmaz akıbetidir. Benzeri bir örnekte, 1978 1 Mayıs'ına katılan kimi

sendikalarda TKP ile ilgili açılan pankartları gerekçe gösteren DİSK yönetimi bu sendikaları ihraç etme yoluna gitmiştir.

Sermaye sınıfı ve devletin gelişen işçi hareketliliğinden gelen korkusu büyürken, çeşitli yollarla hareketi dizginlemek ister. Bu işte bir kez daha CHP'ye iş düşer. 20 Temmuz 1978'de Türk-İş'le imzaladığı "Toplumsal Anlaşma" ile işçilerin mücadelesini ve "aşırı isteklerini" engellemek ve "toplumsal barışı" sağlamak isteyen CHP'nin bu hamlesine DİSK imza atmaz. DİSK yılların mücadele birikimini bünyesinde taşıyan gövdesiyle böyle bir anlaşmaya, yönetiminde CHP'li yöneticileri olmasına rağmen, işçilerin tabandan gelen öfkeyi hiçe sayarak imza atamazdı. Böylelikle bir kez daha devrimci temellerde tabandan gelen gücün önemi görülmüştür. Böylesi örnekler o dönemlerde sıklıkla görülebilir. Tabanın gücü yönetimlerin gericiliklerini aşmıştır. Örneğin yine Ecevit hükümetince 1979 1 Mayıs'ı yasaklanır, ancak DİSK alanlara çıkma kararı açıklar. Bunun üzerine, DİSK Genel Merkezi polis tarafından basılır, genel başkanı Abdullah Baştürk ve yürütme kurulu üyeleri gözaltına alınır ve 1 Mayıs günü için sokağa çıkma yasağı ilan edilir.

*

1980 yılı da grevler ve eylemlerle başlamış, bu yıl içinde TARIŞ direnişi ise ayrı bir önemli deneyim olarak yaşanmıştır. TARIŞ direnişi, iki ayrı sınıfın karşı karşıya gelişindeki militanlığı yanında DİSK'e hakim çizginin rengini vermesi açısından da hayli önemli bir deneyimdir. Zira TARIŞ direnişini ören işçilerin önü bir kez daha, kendi sendikası tarafından kesilmiştir. DİSK

yöneticileri araya girerek direniş sonlandırılmıştır.

'80 yılında yine, sendikalar basılır ve 1 Mayıs yasaklanırken Kemal Türkler, 22 Temmuz 1980'de faşistlerce katledilir. Buna işçi sınıfı 25 Temmuz'da gerçekleştirdiği kitlesel bir yürüyüşle yanıt verir. 12 Eylül 1980 askeri faşist döneme kadar işçi hareketi muazzam bir gelişme göstermiş, sermaye ve devletin açıktan engellemelerine karşı mücadelede militanlaşarak güçlenmiştir. Ancak ne var ki, tabanın bu mücadele dinamizmi DİSK yönetimindeki egemen politik çizginin düzen içi olması nedeniyle kendi sınırlarını aşamamıştır. Zira işçi sınıfı eylem kararlılığını birçok kereler göstermesine rağmen toplumsal desteğin alınabileceği bu en hareketli dönemlerde genel grevlerin yaşanmamış olması oldukça öğreticidir. Kısmi iş bırakma eylemleri ve genelleşen protestolar olmasına rağmen, yönetim bu ipi göğüsleyemeyeceğini birçok kez kanıtlamıştır.

Devrimci bir önderliğe dayalı bir sınıf mücadelesinin yokluğunda sendikal alanda DİSK'in "ileri" çizgiyi ifade etse de işçi sınıfının bağımsız sınıf çıkarları söz konusu olduğunda bu yeterli değildir. Yönetimindeki sosyal demokrat anlayışın sınırlayıcı etkisinin aşılmasının gerisinde, döneme damgasını vuran küçük burjuva devrimci anlayışların sınıfa olan mesafesini de eklemek gerekmektedir. DİSK bünyesinde biriken potansiyel, düzeni yıkacak iktidar mücadelesine yöneltilmemiştir. Kuruluşundan beri düşünüldüğünde TİP, TKP ya da CHP olsun, kendi politik ufuklarının sınırlılığıyla, işçileri düzen içi kanallara yönlendirmişlerdir.

Sermaye sınıfı temsilcileri 12 Eylül darbesiyle "gülme sırasını" ele geçirmişlerdir. 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi ile birlikte DİSK ve DİSK'e bağlı bütün sendikalar kapatılarak, tüm mal varlıklarına el konulur. DİSK'li işçi ve yöneticiler işkenceli sorgulardan geçirilir, öldürülür. DİSK hakkında 78 kişinin idamının istendiği 1477 sanıklı bir dava açılır.

DİSK 12 yıl sonra tekrar çalışmalarına başlar. Bu dönemde devlet güdümlü sendikacılık çizgisi derinleşirken, DİSK "çağdaş sendikacılığa" yönelir. "Çağdaş sendikacılık", mücadeleciliği bir kenara bırakıp, masa başında işi çözmekten yana uzlaşmacı

bir çizgidir. Son olağan genel kurulunu 1980 yılında yapan DİSK, yeni başkan ve yönetimini belirlemek için 1992 yılında 8. genel kurulunu toplar. Genel başkanlığa konfederasyonun kurucularından Kemal Nebioğlu seçilir. DİSK Başkanı Kemal Nebioğlu bir konuşmasında şunları söyler: "12 yılda çok şey değişti. Bizim kongremize TİSK (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) başkanı Sayın Refik Baydur geldi. Biz de önümüzdeki günler içerisinde TİSK'i ve genel başkanı ziyarete gideceğiz. Meseleleri oturup tartışacağız, biz diyalogdan, demokrasinin kural ve kurumlarının sağlıklı işlemlerinden yanayız. Artık sorunları kavgayla değil masada çözeceğiz."

Kemal Nebioğlu'dan sonra 9. Genel Kurul'da Genel Başkanlığa Rıdvan Budak seçilir. 10. Genel Kurul'dan sonra Budak'ın siyasete atılıp DSP'den milletvekili seçilmesi üzerine bir süre için Vahdettin Karabay genel başkanlığı üstlenir. 11. Genel Kurul'da ise genel başkanlığa Süleyman Çelebi getirilir. Başkanlar değişse de DİSK'e hâkim çizgi artık, çağdaş sendikacılıktır. Bir de DİSK başkanlığından milletvekilli olarak meclise geçme geleneği değişmemektedir. DİSK'i ve DİSK'te örgütlü işçiler düzenin sol arayışlarının piyonu haline getirilmektedir. Bir aralar "10 Aralık Platformu"yla şansını arayan Çelebi, bugün CHP saflarında meclis koltuklarında işçilerin ve DİSK'in geçmiş mücadele mirasını yiyerek oturmaktadır. Tabii ki bir de sermayeye verdiği "destek" sayesinde!

Şöyle ki, yakın geçmiş, DİSK'in pratikte nasıl bir mücadele örgütü olduğunu gösteren deneyimlerle doluyken, şanlı 1 Mayıslar'a imza atarken, 2005 1 Mayıs'ında DİSK kortejinde "Fabrikamı seviyorum!", "İşimi, ülkemi seviyorum!" vb. dövizlerin taşınır hale geldiğini görmekteyiz. Geçmişte 'Kahrolsun faşizm!' sloganı atan işçilere bugün 'Demokrasiyi seviyorum!' dövizleri vererek, işçilerin siyasal bilinçlenmesine ket vuran bu çizgiyle sermaye ummadığı desteği bulmaktadır. "Patronlarla çıkarlarımız ortaktır" diyen Çelebi'nin işçi ve patron örgütlerini temsilen bir AB komisyonuna başkanlık etmesini de unutmamak lazım.

Yine bir röportajda eski DİSK başkanı olarak Süleyman Çelebi, Başbakan Erdoğan'ın 'Anayasal suç işliyor' diyerek tepkisini çeken Mustafa Koç'a

"gerekirse eyleme geçerek Mustafa Koç'u destekleyeceklerini açıklayabilmişti. Bu çizgi DİSK'in nasıl kabuk değiştirdiğini özetlemektedir. Kuşkusuz bunda işçilerin kendi taban örgütlenmelerine yaslanarak fiili-meşru mücadeleyle bu çizgiyle hesaplaşmamasından gelen bir boşluk vardır. Bu boşluk sosyal-demokrat dünya görüşü ile doldurulmakta, DİSK adına bu çerçevede söz söylenmektedir. Bundandır ki, Maltepe işçilerinin yaşadığı deneyimde oldu gibi, Kılıçdaroğlu gibi düzen partilerinin sözcülerine kürsü sunanlar, işçiler söz almak istediğinde susturabilirler. Ya da geçen yıllarda Birleşik Metal-İş genel kurulunda olduğu gibi sınıf devrimcilerine kapılar kapanır. Ya da çoğu örnekte ne yazık ki görüldüğü üzere mücadeleciler işçiler ve devrimciler sendikalara sokulmaz, fabrikalardan atılmalarında patronla işbirliği yapılabilir. DİSK'li bürokratlar böylesi örneklerin yaşanmadığını iddia edebilirler mi? Tüm bunlar sınıf mücadelesinin tarihine düşünülen notlar olarak asla unutulmayacaktır.

Sınıfa karşı sınıf duruşuyla devrimci sınıf mücadelesine!

DİSK işçilerin, yasaların değil mücadelenin meşruluğuyla yarattıkları değerleri ifade etmektedir. Fabrika işgalleri, Alpagut gibi öz yönetim örnekleri, 15-16 Haziran gibi direnişler üzerinden gelen bu miras bugün yasalılık, sendikalizm ve bürokratism ile yok edilmektedir. DİSK'i ortaya çıkaran ruhu yeniden yaratmak için fiili-meşru ve militan mücadele hattına, taban inisiyatiflerinin iradesine yaslanmak gerekmektedir. Aksi halde ne DİSK'i düzen partilerinin arka bahçesi yapanlardan hesap sorulabilir, ne icazetçi, uzlaşmacı anlayış ve bürokratism aşılabılır ne de sermayenin saldırılarına karşı durulabilir.

Gerekli olan işçi sınıfının sermayeden, onun partilerinden, ideolojisinden bağımsız bir hareket olarak gelişmesi için devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesidir. Bunun için de; "Sınıfa karşı sınıf!" şiarıyla sermayeye karşı fiili-meşru mücadele hattında hareket edilerek, devrimci sendikal anlayışı sendikalara hâkim kılmak gerekmektedir.

“KESK tabanının sesine kulak vermelidir!”

KESK İzmir Şubeleri genel kurullara hazırlanırken kamu emekçileriyle süreç üzerine konuştuk...

- **KESK genel kurullarına giderken, kamu emekçilerine yönelik kapsamlı saldırılar hayata geçiriliyor. KESK, bu saldırıların karşısına nasıl bir mücadele programı ile çıkacak?**

- **Kamil Doğan** (Eğitim-Sen İzmir 1 No'lu Şube Sekreteri): Saldırlara karşı bir emek örgütü olarak fiili ve meşru bir mücadele anlayışıyla kamudaki bütün emekçilerle birlikte sermayenin karşısındaki bütün emekçileri ve emek örgütlerini de birleştirerek, sınıfın ve emekçilerin ana kitlesini harekete geçirecek bir mücadele hattına dönmelidir. Aktif yönetici, pasif kitle anlayışı ve bunun sonucu olan emekçilerden ve işyerlerinden tecrit edilmiş protesto eylem anlayışını bırakmalıdır.

- **Derya Seçer** (BES Karşıyaka Adliyesi İşyeri Temsilcisi): KESK'in kamu emekçileri mücadelesinde tarihsel olarak çok önemli bir yere oturduğu kesin, ancak son yıllarda KESK, kamu emekçilerine yönelik kapsamlı saldırılar karşısında tutuk bir haldedir. KESK'e hakim olan siyasal çizgi, iktidarın kapsamlı saldırılarına güçlü bir mücadele örmesine engeldir. KESK bu saldırılara karşı tabanın süreçlere müdahil olduğu, AKP karşıtlığını temel alan bir programı yaratmalıdır.

- **Veli Salgın** (BES Karşıyaka Adliyesi İşyeri Temsilcisi): Kamu emekçilerine yönelik saldırılar hem iktidar tarafından hem de diğer yandaş sendikalar tarafından yoğun bir biçimde yaşanıyor. Bu saldırıların karşısında mücadele vermek için tabanın sesine kulak verilmesi gerekiyor. Ancak tabandan gelen eleştiriler dikkate alınırsa daha olumlu bir mücadele programıyla karşı durulur. KESK'i idare eden kurullar veya kişiler alacağı her kararı tabanıyla paylaşmalıdır. Örneğin 'Akil adamlar' konusunda olduğu gibi başına buyruk ve bireysel hareket etmemeliler. Bence en önemli uyarım bu olur. Çünkü geçmişte çok kan kaybettik. Eğer KESK genel başkanı 'akil adamlar' konusunda karar alırken bünyesinde bulunan diğer sendikalara bilgi verip, tabanda tartışarak bir karar alsaydı ve KESK olarak katkı sunsaydı daha yararlı olacağını düşünüyorum. Evrensel olarak baktığımızda bütün bu sorunlara karşı gerek Kürt sorunu olsun gerek sosyal-özlük haklarının kayıplarına karşı mücadele gerçekleştiren en büyük sendika KESK'tir. Tüm bunlar KESK'i hedef haline getiriyor. KESK bu saldırılara karşı daha çok örgütlenmelidir. Ancak saldırıları böyle engelleyebiliriz.

- **Çoğunluğu örgütsüz olan kamu emekçilerinin örgütlenmesi için KESK geçmiş dönem boyunca neler yaptı? Önümüzdeki dönem bu alanda neler yapılabilir?**

- **Kamil Doğan**: Öncelikle KESK'in son 3 yılı bürokratik sendikal bir tarzda kayıplarla geçmiştir. Saldırıları püskürtecek, hak kazanacak bir eylem tarzı yaşanmamıştır. Grup duyarlılığı ile günü kurtaracak etkinlikler yapılmıştır. Önümüzdeki dönem mücadelecilik sendikal anlayış hattına girilmelidir.

- **Derya Seçer**: KESK, sınıfın ihtiyaçlarını bir kenara

birakarak, günü kurtaran sonuca gitmeyen, hak almaya yönelik olmayan, protestocu bir tarzı benimsedi, sonuca gitmeyen eylemler ve KESK'in benimsemiş olduğu bu tarz kamu emekçilerinin örgütlenmesinin yolunda engel oluşturdu. Bunun yanında KESK'te mevcut olan bürokratik tavır taban örgütlenmesini zorlaştırdı. KESK önümüzdeki dönem öncelikle ve kesinlikle benimsediği bürokratik tutumu terk etmeli, çağdaş ve yasalci sendikacılık düzleminden bakmamalı, 4688 sayılı yasaya sıkıştırılan sendikacılığı bu dar çerçeveden çıkarmalı, tabanına ve sınıfa yakın olmalıdır. Bunun içinde "profesyonel yöneticiliği" reddetmek önemli bir yer tutmaktadır. İlaveten sınıf ile KESK'in sendikaları arasındaki mesafe kapanmalı, sınıf bütünlüklü olarak değerlendirilmeli, sınıfın ihtiyaçları gözetilmeli, sonuca götüreceği bir tarz benimsenmeli, işyeri temsilcilikleri oluşturulmalı ve işler hale getirilmeli, tabanın karar mekanizmalarına dahil olunması sağlanmalı.

- **Veli Salgın**: Geçmiş dönemde yapılan grevler, eylem ve etkinlikler ülkemizde sendikacılığın nasıl yapılacağını gösteren en önemli etkenlerdir. Bu tür hareketlerin örgütsüz arkadaşlarımızın bize katılımını sağladı. Ancak önümüzdeki dönem bunu geliştirerek kamu emekçilerini ve örgütsüz olan kitleyi örgütleyebilir. İl ve ilçelerdeki büyük şubelerin ayrılarak 2 hatta 3 şubeye bölünmesi daha fazla yöneticilik izni kullanılabilmesini sağlayacağından örgütlenmeye daha fazla katkı sağlanacaktır. Çünkü büyük illerde tek şube olduğunda bir şubede bulunan 7 yönetici ile hem merkezde hem ilçelere yetiştirilemediği için örgütlenme eksik kalıyor. Daha fazla yönetici ile daha fazla örgütsüz emekçiye ulaşmak mümkün olacaktır.

- **Yönetim anlayışına dair bir tartışma var mı? Yani taban inisiyatiflerinin oluşturulması, bunların yönetimde söz sahibi olması gibi konular genel kurul sürecinde tartışılıyor mu?**

- **Kamil Doğan**: Sendikal demokrasiyi esas alan karar alma süreçlerine emekçileri katmayı, mali açıklığı

ve denetimi esas almayı, kitlelerin gücüne güvenmeyi ilke edinen, bürokratik değil mücadelecilik bir yönetim oluşmalıdır.

- **Derya Seçer**: Tabanda yönetim anlayışına dair ciddi eleştiriler olduğunu düşünüyorum, KESK'te varolan genel kurul süreçlerinde ve daha çok belirleyici olan "grupçuluk" algısı aslında tabanın sendikalardan uzak oluşunun da bir göstergesi. KESK içinde mücadele eden kadroların politik aidiyetlerinin oluşu (grupların oluşu) normal bir durum ancak tüm sınıfsal ihtiyaçların bir kenara bırakılarak genel kurul süreçlerinin sadece gruplar arası ittifak görüşmeleri ve delege pazarlığına ve yönetim belirlemeye indirgenmesi, taban inisiyatiflerinin oluşmasına engel bir durum. Bu olumsuz tabloya son vermek için sendika şubelerinde her emekçinin kendini ifade edebileceği ve çalışmaların içinde yer alabileceği ve tüm kurullarda (yönetim, işyeri temsilciler kurulu vs.) görev almaya özendirici platformlar oluşturulabilir. Bulduğum şubede buna benzer bir örnek mevcut.

- **Veli Salgın**: Kongre öncesinde belli gruplar ortaya çıkıyor, ittifaklar yapılıyor. Bu ittifaklar neticesinde ya bazı siyasetler dışarda kalıyor ya da bazı kurumlar dışarda kalıyor. Bunun önüne geçmek için siyaset sendikacılığı değil, emek mücadelesine, hak ve özgürlükler anlamında katkı koyabilmek için herkesin bu oluşumda temsil edilebilmesi için özgür iradeyi yansıtabilecek platformlar oluşturulabilir. Kişilerin söyleyecekleri sözlerden yapacakları işlerden bağlı buldukları siyaset ya da grupların zarar görmemeleri için seçilecek arkadaşlarımız buralarda hiçbir kısıtlılık yaşamadan kendilerini ifade edebilmeliler. Taban inisiyatifleri çok uygulanmıyor. Çünkü genelde gruplar üzerinden yapılan ittifaklar, anlaşmalar bir kesimin mutlaka dışarda kalmasını sağlar şekilde yapılıyor. Dışarda kalan arkadaşlarımız da adeta küsüp hiçbir çalışmanın içinde bulunmadığı gibi kendi işyerlerini de örgütlemiyor. Halbuki taban inisiyatifleri oluşturulabilmiş olsa her siyasetin de, kurumunun da yönetimlerde eşit temsil hakkı bulursa daha farklı olur. Herkes kendi

kendini kontrol etme gereği duyar. Yani yönetimde arkadaşları varsa bunun için gelir mücadeleye katkı sunar. Bu mücadele içerisinde kazanmak-kaybetmek gibi birşey olmamalı hatta her üye ve temsilci bir yönetici gibi çalışmalıdır. Ancak bu şekilde başarı sağlanabilir diye düşünüyorum. Bu tür şeyleri her genel kurul öncesi tartışıyoruz ama hayata geçiremiyoruz.

- **Genel kurul sürecinin tamamlanmasıyla başlayacak 'yeni dönemde' kamu emekçilerinin önüne nasıl bir mücadele programı konulmalıdır? KESK'in önceliği ve hedefleri ne olmalıdır?**

- **Kamil Doğan:** Sermayeye karşı, demokrasi ve özgürlük mücadelesinin yanında, iş güvencesi, eğitim ve sağlık hakkı ve kölelik koşullarının kaldırılması için her yönlü birleşik mücadele temelli bir program oluşturulmalıdır.

- **Derya Seçer:** KESK öncelikle perspektifine AKP karşıtlığını koymalıdır, KESK'in tabanı "Hükümet istifa!" şiarları ile Gezi sürecinde alanlarda olurken, KESK'in tabanının gerisinde kaldığına tanık olduk. "3 milyon kamu emekçisinin sesi" olan KESK'in tabanının sesine kulak vermesi gerekir. Yeni döneme KESK emekçileri örgütleyici nitelikte, daha mücadeleci, daha sınıfsal karakteri öne çıkaran, daha kitlelerle buluşan-vücut bulan bir tarzla sendikal mücadele yürütmelidir. Kamu emekçileri mücadele tarihinin onuru olan KESK'in içinde barındırdığı tüm olumsuzlukları aşarak kamu emekçilerinin gerçek anlamda sesi olacağına inanıyorum.

- **Veli Salgın:** Önümüzdeki süreçte kamu emekçileri önüne büyük hedefler koymalıdır. Eleştirilen hareketlerden ve taleplerden sonuç alınmadığında bir günlük grev değil daha fazla günlere yayılarak grevler örgütlenmelidir. Çünkü bir günlük grev sonuç alıcı olmuyor. İhtiyaçlar üzerinden yapılacak eylemlerden mümkün olduğu kadar diğer sendikalara da açık çağrı yapılarak katılmadıklarında onların gerçek yüzlerini gösterme imkanı bulmalıyız. Yapılacak merkezi eylemlerin kamu emekçisinin ihtiyaçlarını karşılayacak ve eylemin niteliğini arttıracak eylemler örgütlenmelidir. Ayrıca hükümetin insanları ayrıştırmasının yanısıra emekçileride ayrıştırdılar. Mesela,4/A-4/B-4/C ve taşeron olarak çalışan insanların bütünlüğüne yönelik bir mücadele programı hazırlanmalıdır. KESK kendi üye emekçilerinin sorunları dışında diğer güvencesiz çalışanların da sorunlarına çözüm olucu programlar geliştirmeli, taleplerde bulunmalıdır. KESK'in öncelikli hedefi sendikal mücadele ve hak arayışları, çalışanların sosyal ve özlük haklarına yönelik talepler üzerinden çalışmalar üretmelidir. Ancak onun dışında toplumsal olaylara da duyarsız kalmamalıdır. Yaşanan her olumsuzluğa karşı iyi muhalefet olmalıdır. Kürt sorunuyla ilgili olarak yaşananların insanların anlayacağı şekilde paneller, seminerlerle öncelikli olarak yönetici ve temsilciler bilinçlendirilir, bilen kişiler tarafından da bu sorunlar aktarıldığında KESK bünyesinde olup da Kürt sorununa karşı önyargılı olan üyeler bilinçlendirilebilir. Gezi direnişi ve Gezi tutsaklarında, Gezi şehitlerinde, ÇHD'li avukatların tutuklanmalarında KESK kendinden beklenen tutumu gösteremedi. KESK'in bunlarda da sahip çıkması gerekirdi. Gezi şehitlerinin aileleri ziyaret bile edilmedi. Bunlar KESK'in eksik bıraktığı olaylardır. Bundan sonra toplumsal hareketlere daha duyarlı olmalıdır.

“Sendikal eylemler böyle yasaklanamaz!”

İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Araştırma Görevlisi Levent Dölek ile YÖK yönetmeliğindeki yeni değişiklikler üzerine konuştuk.

- **YÖK'ün çıkardığı yeni kararlar, öğretim üyeleri ve öğretim elemanlarına yönelik bir saldırı sözkonusu. Bu konuda herhangi bir beyanat yapılmasının önüne geçiyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?**

- Bu beyanat yasağı vb. yasaklar daha önceki yönetmelikte de vardı. Dolayısı ile burada yeni getirilen bir şey yok. Sendikal meselelerle ilgili, sendikal eylemlerde, grev vs. bunların cezalandırılmasına ilişkin getirilen düzenlemelerin de disiplin yönetmeliğinde bir geçerliliği yok. Çünkü bunlar üniversite emekçilerinin, kamu emekçilerinin kazanılmış hakları. Sendikal eylemlere ceza verilmesi söz konusu değil. Biz iş de bıraktık, bundan sonrada bırakırız, yürüyüş de yaptık bundan sonra yaparız, açıklama da yaptık bundan sonra da yapmaya devam edeceğiz. Bunlar hiçbir şekilde cezalandırılmaz. Dolayısıyla yeni getirilen yasada da bunları yok hükmünde kabul ediyoruz. Bunlar mevcut kazanılmış haklara, sendikal haklara aykırı.

Diğer taraftan başka bir boyutu değerlendirmek lazım. Şimdi herkes bir refleksle şunu söylüyor: "Baskı yapılıyor, insanların söz hakkı kısıtlanıyor." Ancak bir mesele gözardı ediliyor. Aslında disiplin yönetmeliğinde çok ciddi ceza indirimleri ve hatta bazı suçların ceza karşılığının ortadan kaldırılması söz konusu.

Bunlara yakından bakıldığında şu gözüküyor. Özellikle üniversite yöneticileri ile ilgili. Bunların karışıklıkları olası yolsuzluklarda, yönetim görevinden ayrılma cezası kaldırılmış vaziyette. Yine daha önce kamu görevinden çıkarılmayı gerektiren, ciddi şekilde cezalandırılması gerektiren ticaret yapma, aynı zamanda serbest meslek icra etme gibi bir suç disiplin yönetmeliğinden çıkarılmış durumda. Şimdi bütün bunları biraraya getirdiğimizde, disiplin kurullarına, idari mali işlerden sorumluların alınması, strateji geliştirmeden sorumluların disiplin kurullarına

alınması, hep şunu gösteriyor. Üniversitelerin ticarileştirilmesinde, akçeli işlerde mümkün olduğunca serbestlik tanıyan, bu konuda daha önce hüküm altında olan cezaları ortadan kaldıran ve üniversitenin sermayenin kontrolü altına özgürce girebilmesini sağlayan bir disiplin yönetmeliği aynı zamanda. Bir yandan bu cezaların kaldırılması, temel hak ve özgürlüklerimize müdahalenin ortadan kaldırılmasını isterken, aynı zamanda üniversiteyi ticarileştiren, üniversite içerisinde kamusal ne varsa ortadan kaldıran uygulamaların cezalandırılmasını da talep etmemiz lazım. Yani iki açıdan değerlendirilmeli bu YÖK disiplin kurulu yönetmeliğini.

- **Yönetmelikteki bir maddede grev, iş yavaşlatma, boykot gibi eylemlere katılanın üniversitedeki işine son vermekten bahsediliyor. Bu maddeyi nasıl değerlendiriyorsunuz?**

- Bu yok hükmündedir, böyle bir şey olamaz. Sendikal eylemler böyle yasaklanamaz. Bunlar anayasa, İLO sözleşmesi ve AIHM kararlarıyla güvenceye alınmış haklardır. Bunların çok altında bir yerde duran disiplin yönetmeliğiyle bu hakları kısıtlayamazsınız. O yüzden bu bizi hiçbir şekilde korkutmuyor. Biz bu hakları yine grev, basın açıklaması, yürüyüş yaparak ve mücadelemizi sürdürerek kullanmaya devam edeceğiz.

- **Yasanın bugün gündeme getirilmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?**

- Söylediğim gibi bu sermaye saldırısının çok açık billurlaştığı bir durumdur. Ticaret, sermaye, para bunların önü tamamen açılıyor. Sendikal hakların önü kapatılmaya, gözdağı verilmeye çalışılıyor. Bu dönemde gündeme getirilmesinin nedeni de budur.

“Amaç sermayeye hizmeti özgür kılmak!”

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğretim Görevlisi Cemil Ozansü ile YÖK Disiplin Yönetmeliği'nde yapılan son değişiklikler üzerine konuştuk.

- YÖK Disiplin Yönetmeliği'nde yapılan son değişikliklerle akademisyenlere demeç verme yasağı geldi. Size göre bu yasağın amaçlanan nedir?

- 6. maddeye yeni bir fıkra ekleniyor. Bilimsel tartışma ve açıklamalar dışında yetkili olmadığı halde, basına, haber ajanslarına, radyo ve televizyon kurumlarına bilgi veya demeç vermek, diye bir fıkra ilave edilmiş. Ama bu zaten mevcut olan bir düzenlemenin, daha alt bir cezaya çevrilmesi. Tabii ki böyle bir yasağın bulunmaması gerekir.

İdareye suç işleme özgürlüğü!

- Yönetmelikte yasak olarak gösterilen fiillerin tekrarlanması durumunda 'kınama' daha üst bir cezaya çevrilmeyecek mi?

- Bu durum 657. madde ile hala sabit. Herhangi bir değişiklik yok. Toplu müracaat suç olmaktan kaldırılmış. Yasaklanmış yayın bulundurmaya gibi şeyler çıkartılmış. Ben de diyorum ki, 'az ceza veriyorlar'. Çünkü yöneticilerin bazı fiillerine ilişkin yönetmelikte düzenlemeler vardı. Yöneticilerin suç işlemesi durumunda onlara verilecek cezaları kaldırmışlar.

Kendi adamlarını kayırma peşindeler. 7. madde kaldırıldı. Yönetim görevinden ayrılma cezasını gerektiren fiil ve haller. Örneğin menfaat sağlama, ihmal, mevzuatın verdiği görevleri yerine getirmeme vs. idarecilere uygulanacak disiplin cezalarının hepsini kaldırdılar. Rektörler hakkında disiplin işlemini genel kurula havale ettiler. Daha zor teşekkül eden bir kurula havale ettiler.

Aslında burada yönetmelik değişikliğinde disiplin cezalarından birilerini kurtarma gayretinde olabilirler. Çünkü bunların içerisinde yöneticileri ilgilendiren disiplin kuralları vardı. Şimdi yöneticileri bu maddelerde yapılacak değişiklikler ile kurtaracaklar. Onları görevden azletme komisyonu olmayacak.

“Amaç sermayeye hizmeti özgür kılmak”

- Medya organlarında 11. madde diye yazıyordu ideolojik, siyasi faaliyetler vs...

- O muhafaza ediliyor. Burada çıkarttıkları şey; cumhuriyetin niteliklerini değiştirmeye yönelik eylem. Geri kalan 'ideolojik', 'siyasi', 'bölücü', 'yıkıcı' bunları koruyorlar. Yapmaya çalıştıkları 'laiklik karşıtı eylemleri' serbest hale getirmek oluyor. Onun dışında kalan tüm eylemlere yönelik suçlar muhafaza ediliyor. Yine kendi adamlarını koruma altına almaya çalışıyorlar.

Bir disiplin cezası ortadan kaldırılıyor. Bu ücretli veya ücretsiz, resmi veya özel iş görmek. Biz diyoruz ki akademik personel burada çalışacak. Dışarda çeşitli işlere gitmeyecek. Bahsettiğim kurumun da disiplini gereğidir. Bunu kaldırıyorlar. Çünkü özel sektörden projeler, işler... Yani sermaye sınıfına bir sürü iş yapılıyor. Vakıf üniversitelerinde yan alanlarda çalıştırılıyor. Aslında çalışmaması lazım. Bu da cezasızlık kapsamına alınıyor. Bu sınırlamanın nedeni aslında bizim mesleğimizi korumak. Buradaki

akademisyenin kalkıp vakıflara, sermayeye iş yapması mesleğimize aykırı ve bu fiil tarafsızlığa uymadığı için bunlar yasaktır. Yeni yasa değişikliği ile sermayeye hizmet serbest hale getiriliyor.

Tartışılabilir bir konu olarak, 'üniversite öğretim elemanlığından çıkarma' ve 'kamu görevinden çıkarma' ayrı ayrı cezalar iken bunu sadece 'kamu görevinden çıkarma'da birleştiriyor. Tanımda diyor ki; 'devlet veya vakıf yüksek öğretim kurumlarında öğretim elemanı ya da yardımcısı olarak akademik kadroya bir daha alınmamak' diyor. Bunu kaldırıyor.

“Cezalandırılabilir eylem genişledi”

- Grev ve iş yavaşlatma haklarının gaspedilmesi hakkında ne düşünüyorsunuz? Bu yasağın daha önce de vardı sanırım.

-Vardı tabii. 'Cebir ve şiddet kullanarak görevlileri ve öğrencileri iş yeri dışına çıkarmak', 'görev yapmasına engel olmak', 'öğrencileri bu tür davranışlara teşvik etmek ve zorlamak'. Bu kademe ilerlemesinin durdurulması cezasıdır. Orta karar bir cezaydı ve içerisinde cebir ve şiddet unsuru bulunuyordu. Meslekten çıkarma cezası şöyleydi; ders dışında konferans, laboratuvar, grafik çalışması, sınav gibi öğretim çalışmasının yapılmasına engel olmak veya bu maksatla yapılacak olan hareketlere her ne suretle olursa olsun iştirak etmek. Bu daha ağır bir cezayı gerektiren bir eylemdi. Bu görevden men edilme cezasını gerektiriyordu. Aslında cezalandırılabilir eylem genişledi.

Barışçıl eylem yasak, gerici eylem serbest

Cebir ve şiddet unsuru kaldırıldığı için, siz barışçıl bir boykota katılırsınız 'ben örgütledim ben katılan oldum' dersiniz savunmada, ama yeni düzenleme ile katılında ceza alır burada. Onun için cezayı hafifletiyor ama cezalandırılabilir alanı ve eylem tanımı genişliyor. Belirsiz bir şekilde genişletmek etki halinden daha tehlikeli hale geliyor.

Burada bir şaşırtma var. Asıl değişikliği başka alanlarda yapmış. Bir değişiklik yapıyor, basına da onu

veriyor, bak burada değişiklik var diye ama asıl kervan oradan geçiyor. Yani yöneticiler kayırılıyor, laiklik karşıtı eylemler ceza kapsamından çıkarılıyor.

Disiplin intihale ve mobbinge işlemiyor

- Öğrencilere yönelik disiplin yönetmeliğinde değişiklikler var, cezalar ağırlaştırıldı. Öğrenciler ve akademisyenler yasalara karşı neler yapılabilir?

- Bu yönetmelik bildiğin 12 Eylül'dür. Bu yönetmelik yırtılıp da yerine yeni bir disiplin yönetmeliği yazılmadan, alandaki emekçilerin ihtiyaçlarına hitap eden bir disiplin yönetmeliği. Yani biz işyerinde mobbinge uğruyoruz, bu ceza kapsamında olmalıdır. Bir idarecinin aslında mobbing yapmasını engelleyecek disiplin hükümleri konulmadığı sürece disiplin hukuku yoktur. Tek taraflı disiplin olmaz. Devamlı astı terbiye eden bir disiplin anlayışı olmaz. Üstün de gerektiğinde disipline çekilebilir olması lazım.

Bağımsız kurumlarda intihal, bilimsel adıyla aşırma hala Türkiye'de üzerine ciddi anlamda gidilmeyen bir konudur. İntihalci YÖK yöneticileri oldu, bakanlar oldu bu ülkede. Bunların üzerine kimse gidemedi.

“Sendikaların etkisi artmalı”

Üniversiteler düzeyinde bir disiplin yönetmeliği olacaksa bu alandaki sorunları tespit edeceğiz. Bunları cezalandırılabilir bir şekilde sokacağız ve buna uygun mekanizmayı kurmalıyız. Disiplin kurumlarının, muhakkak alanda örgütlü sendikalardan üye barındırıyor olması lazım, gözlemci değil. Sendikaların etkisinin artırılması gerekiyor.

Aynı zamanda bizde seçimle gelen birimler yok. Dekanlar rektörler seçimle gelmiyor. Önce bunu değiştireceksiniz. Disiplin kurumları da o üniversitelerin heyetlerin, akademisyenlerin arasından seçilecek. Kurumların teşkili de öyle olacak. Sadece nelerin suç olacağı ceza olacağından öte, üniversitelerde disiplin hukukunun yeniden inşa edilmesi lazım.

Cenevre-2 Konferansı bitti, pazarlık devam edecek!

Cenevre-2 Konferansı Cuma günü sona erdi. Sekiz gün süren görüşmelerde, Suriye hükümeti ile güdümlü muhalefetin heyetleri, BM ve Arap Birliği Suriye Özel Temsilcisi El Ahdar el-İbrahimi aracılığıyla mesajlarını birbirlerine iletiler. BM gözetiminde ilk defa biraraya gelen taraflar, yıkıcı savaşın bitirilmesi yönünde somut bir adım atamadılar; buna rağmen iki hafta sonra görüşmelere devam etme konusunda anlaştılar.

Konferans süresince Cenevre’de en çok dillendirilen söz, “Suriye halkı” oldu. Oysa pazarlıkların Suriye halkıyla bir ilgisi yoktu. İktidarda olan Esad yönetimi, mümkün olduğunca az tavizle güdümlü muhalefeti anlaşmaya zorlarken, ABD ile dolaysız irtibat halinde olan Suriye Ulusal Koalisyonu (SUK) ise, pazarlığı iktidardan “azami pay” alma hedefine odaklandı. “İktidarı bize teslim edeceksiniz” havalarında nutuklar atan güdümlü SUK şefleri, Suriye halkından aldıkları desteğe değil, batılı emperyalistlere güvenerek bu tür laflar ettiler.

“Mütevazı bir başlangıç”

Taraflara mesajları taşıyan el İbrahimi, ilk tur görüşmelerin sona ermesinin ardından yaptığı açıklamada, Suriye rejimi ile muhalefet arasında büyük görüş ayrılıkları olduğunu ancak çok küçük de olsa ortak bir zemin gözlemlediğini belirtti. Rejim ve muhalefete, görüşmelere, üzerinde anlaştıkları ortak bir gündemle 10 Şubat’ta devam edilmesini önerdiğini ifade eden İbrahimi, bu önerinin her iki tarafça kabul edildiğini belirtti.

Taraflar arasındaki uçurumun hala derin olduğunu belirten İbrahimi, “Zorlu bir başlangıç oldu ancak taraflar aynı odada birlikte oturmaya alıştı. Pozisyonlarını sundular ve birbirlerini dinlediler. Bir tarafın ötekine ait endişeleri ve görüş açısını kabul ettiği anlar yaşandı” dedi.

Görüşmeleri, “üzerine bir şeyler inşa edebileceğimiz mütevazı bir başlangıç” şeklinde değerlendiren İbrahimi, izlenimleri ışığında hazırladığı ve tarafları aynı zeminde birleştirdiğini düşündüğü 10 maddelik bir öneriler listesi sunduğunu ifade etti.

10 Şubat’ta yeniden biraraya gelmesi planlanan tarafların, İbrahimi’nin öneriler listesini değerlendirmeleri bekleniyor.

“Siyasi çözüme hazırız”

Güdümlü muhalefetle yapılan görüşmelerle ilgili açıklama yapan Suriye Dışişleri Bakanı Velid el Muallim, Cenevre görüşmelerinde kayda değer bir ilerlemenin sağlanmadığını belirtti. Görüşmelere katılan SUK heyetinin muhalefetin sadece küçük bir grubunu temsil ettiğini belirten Muallim, siyasi bir çözüme ulaşılabilmesi için, içerideki “yurtsever muhalefet” temsilcilerinin de görüşmelere katılması gerektiğini belirtti.

Suriye hükümetinin siyasi çözümden yana olduğunu söyleyen Muallim, muhalefete ve arkasındaki güçlere seslenerek, “gerçekten siyasi çözüm istiyorsanız, bizler hazırız.” dedi.

“Müzakerelere doğrudan müdahale eden ABD’nin Cenevre-2 Konferansı baltalama çabasının yarattığı gergin ortam nedeniyle somut bir sonuç elde edilemediğini” dile getiren Muallim, cihatçı çeteleri silahlandıracağını ilan eden ABD’nin dikkatini askeri çözüme değil siyasi çözüme yoğunlaştırmasını, İbrahimi aracılığıyla talep ettiklerini belirtti.

“Amerikan silahlarıyla güçleniyoruz”

Cenevre görüşmelerinin ardından açıklama yapan SUK şefi Ahmet el Carba, Cenevre-2’de siyasi çözümü kendilerinin kabul ettiğini ancak rejim temsilcilerinin buna karşı çıktığını iddia etti. Suriye’ye emperyalist saldırı için karar çıkartmayan BM Güvenlik Konseyi üyelerine bir kez daha sitemde bulunan güdümlü muhalefetin şefi, 10 Şubat’ta başlayacak görüşmelere katılacaklarını söyledi.

Siyasi çözümden yana olmalarının zayıflıktan kaynaklanmadığını öne süren Carba, müttefiklerin (ABD ile işbirlikçileri) sahada savaşan güçlere silah sevketmeye devam ettiğini, Suriye rejimiyle anlaşmaya varmamaları durumunda, savaşın devam edeceğini söyledi. Amerikan Kongresi’nin cihatçı çeteleri silahlandırma kararı almasından duyduğu memnuniyeti dile getiren güdümlü muhalefetin şefi, “Amerikan silahlarıyla güçleniyoruz” diye caka satsa da, SUK’un desteklediği cihatçı çeteler, geçen sekiz ayda, bir kısmı stratejik olan çok sayıda mevzi kaybettiler.

“BM davet ederse müzakerelere katılırız”

Ülke içinde bulunan ve “yurtsever muhalefet” diye anılan Suriye Ulusal Koordinasyon Komitesi (SUKK) ABD, Türkiye, Suudi Arabistan, Katar ve güdümlü muhalefetin dayatmaları sonucu, Cenevre-2 Konferansı’nın dışında bırakıldı. Baas yönetimine muhalefet eden SUK, aynı zamanda emperyalist saldırıya ve cihatçı teröre de karşı çıkıyor.

Üyeleri arasında PYD’nin de bulunduğu SUK, cihatçı teröristlere verdiği destekten dolayı Türk devletinin Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nde (AHİM) yargılanması için çaba harcayan güçler arasında yer aldığı için de, güdümlü muhalefet ve hamileri tarafından saf dışı bırakılmak isteniyor. Ancak hem Rusya, hem Suriye yönetimi, SUK’nın 10 Şubat’ta başlayacak görüşmelerde yer almasını istediklerini açıkladılar.

Bu çağrılarını değerlendiren SUK liderleri, süreci koordine eden BM’nin davet etmesi durumunda görüşmelere katılacaklarını belirttiler. SUK, baştan beri kitle hareketinin askerilerştirilmesine, İslamileştirilmesine ve emperyalist müdahaleye karşı net bir tutum almasıyla, güdümlü SUK’tan farklı bir duruş sergiledi.

Pazarlık devam edecek!

Cenevre-2 Konferansı’ndan, Suriye’deki yıkıcı savaştan çıkış için somut bir karar çıkmasa da, 10 Şubat’ta yeniden müzakerelere katılacağını ilan eden taraflar, “siyasi çözüm” bulma arayışını sürdürme eğiliminde olduklarının işaretini verdiler. Bu eğilim, savaşın kısa sürede sona ermesini sağlamasa da, savaştan çıkış sürecini başlatabilir.

Çatışma alanlarından yansıyan bazı gelişmeler, “yurtsever barış”ı sağlama çabalarının bazı sonuçlar yarattığına işaret ediyor. Örneğin sahada bulunan gazeteciler, Suriye Arap Ordusu (SAO) ile Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) güçlerinin bazı bölgelerde geçici ateşkes konusunda anlaştıklarını ve sivil halkın kontrol noktalarından geçişine izin verildiğini bildiriyorlar. “Yurtsever barış” girişimleri sonucu, başkent Şam çevresinde gündeme gelen bu yerel anlaşmaların, diğer çatışma bölgelerinde de gündeme gelmesi bekleniyor.

Bu arada yakın zamana kadar, “siyasal çözüm” diye bir şey tanımadıklarını ilan eden dinci/çihatçı çetelerin bir kısmı, bu konuda tutum değiştirdiklerini açıkladılar. “İslami Cephe” adı altında biraraya gelen silahlı çetelerin bir kısmı, Cenevre’de başlayan siyasi çözüm arayışlarına destek vereceklerini açıkladılar. Bu açıklamanın çatışma alanına yansıyor yansımayacağı henüz belli olmasa da, cihatçı çetelerin bir kesiminin “sonuna kadar savaş” söylemini terk etmeye başladığının işareti sayılabilir.

Yıkıcı savaşın bedelini ağır bir şekilde ödeyen Suriye halkları, çatışmaların bir an önce bitmesini ve cihatçı çetelerin ülke dışına çıkarılmasını istiyor. Bu yaygın eğilim henüz kitlesel eylemlerle dile getirilmese de, cihatçı teröristler dışında bunun aksini iddia eden kimse kalmadı. Görünen o ki, iktidar savaşına tutuşan taraflar, geline aşamada halktaki bu baskın eğilimi, artık dikkate almak zorundalar. Tarafların “siyasal çözüm”den yana olduklarını ilan etmelerinin temel nedenlerinden biri, son dönemde halk arasında daha da belirginleşen bu yaygın eğilimdir.

NATO'dan medet umanlar

İşgalin ve zorbalığın olduğu yerde direnişe karşı tutum almak, "İntifada'ya izin vermeyiz" türünden sözler sarf etmek, bu çizginin savunucularının onursuz bir duruş sergilemeye başladıklarının da göstergesidir.

Önceki gün *New York Times* (NYT) gazetesine röportaj veren Filistin Yönetimi Başkanı Mahmud Abbas, emperyalizme umut bağlamanın "liderleri" ne hallere düşürdüğünün ibret verici bir örneğini sergiledi. İsrail'in ırkçı-siyonist rejimini koruyan, finanse eden, silahlandıran ABD emperyalizminin Filistin sorununu çözeceğini var sayan Abbas, bu çözümden ne anladığını, NYT'ye verdiği röportajla anlattı.

"NATO bizi korusun"

Röportajda, Filistin devleti yakında kurulacakmış gibi konuşan Abbas, öne çıkardığı vurgularla hem emperyalistlere mesaj veriyor hem onlardan beklentilerini dile getiriyor.

Filistin devletinin kurulmasının ardından Batı Şeria ve Doğu Kudüs'te güvenliği ABD liderliğindeki bir NATO gücünün sağlamasını öneren Abbas, gelecekte kurulacak Filistin devletini ordunun değil polis gücünün koruyacağını söylüyor. "Üçüncü bir taraf olarak NATO, İsrailileri sakinleştirip bizi koruma konusunda başarılı olabilir" iddiasını ortaya atan Abbas, İsrail devletinin ordusunu tasfiye etmesini bekleyecek kadar hayal alemine dalmış görünüyor.

Bu sözlerle, "askerden arınmış Filistin devleti"ne "fit" olacakları mesajını veren Abbas, ABD komutasındaki emperyalist ordulara kendilerini emanet etmeye hazır olduklarını da ilan ediyor.

"Üçüncü İntifada'ya izin vermeyiz"

Siyonist İsrail devletinin tepeden tırnağa militarize olmasına, hergün Filistinli gençleri katletmesine rağmen, Mahmut Abbas işgale karşı silahlı direnişi mahkum ediyor. Abbas gibi bir lider için bu söylem utanç verici olsa da, umudunu emperyalist güçlere bağlayan burjuva bir politikacının ise bu tür laflar etmesi şaşırtıcı değil.

Üçüncü İntifada'ya izin vermeyecekleri "garantis" veren Abbas, yeniden doğacak olsa bile silahlı mücadeleye birkez daha dönmeyeceğini söylüyor. Emperyalist/siyonist şefleri rahatlatmaya çalışan

Abbas, Filistin silahlı direniş hareketlerinin tasfiye edilmesi için çalışmaya hazır olduğunu da dile getiriyor.

Üçüncü İntifada'ya izin vermeyeceklerini vaat ederek alçaltıcı bir konuma düşen Abbas, ABD güdümündeki "barış görüşmeleri"ne ise, devam etmekten yana olduklarını söylüyor.

Görünen o ki, intifadayı önleme vaadinde bulunma cüreti gösteren Abbas, Filistin halkının bu zırvalara kulak asacağını var sayıyor. Oysa silahlı direnişi meşru kabul eden Filistin halkı, ırkçı-siyonist işgale karşı direnişin tüm biçimlerini savunuyor. 1993 yılında başlayan "Oslo Barış Süreci"nin direnişi tasfiye etmek ve özgürlük özlemine boğmaktan başka bir işe yaramadığını deneyimleriyle öğrenen Filistin halkının büyük bir çoğunluğu, silahlı direnişi de intifadayı da meşru ve gerekli kabul etmektedir.

Siyonist devlet tahkim edilirken...

Mahmut Abbas'ın akla ziyan sözleri, İsrail devletinin, "ABD komutasındaki NATO tarafından korunma garantisi" karşılığında ordusunu feshedeceği var sayımına dayanıyor. İsrail'in bir "ordu devleti" olduğu gerçeği dikkate alındığında, Abbas'ın varsayımının nasıl da gerçeklikten kopuk olduğu

kolayca görülür.

İrkçı-siyonist rejimin icraatları, orduyu feshetmek bir yana, son teknoloji ürünü silahlarla tahkim etmeye odaklı bir politika izlediğini kanıtlamaktadır. Dahası siyonist orduya silah sağlayanların da başında ABD emperyalizmi gelmektedir. İsrail, kitle imha silahları dahil, her tür silahla ordusunu donatmaktadır. Bu militaristleşmeye en büyük katkıyı sağlayanlar ise, Abbas'ın "koruma" talep ettiği ABD'dir.

İrkçı-siyonist projeye göre, İsrail ordusu, Ortadoğu'nun en güçlü ordusu olmalıdır. Emperyalistlerin desteklediği bu projenin gereği olarak, İsrail tam bir cephanelik; (Yahudi kökten dinciler hariç) 20 yaşına varan tüm kadın ve erkekler ise askerdir. Militarize olmuş bir devlet ve toplum gerçeği orta yerde dururken, Mahmut Abbas'ın "silahsızlanmaya hazırız" vaadi, akıllalmaz bir aymazlıktan başka bir şey değildir.

İrkçı-siyonist işgale karşı direniş de isyan da meşrudur

Silah zoruyla gasp edilmiş Filistin toprakları üzerine inşa edilen İsrail "ordu devleti", ilk günden bu yana yayılmacı/saldırgan bir politika izlemiştir. Filistin toprakları, yasadışı yahudi yerleşimleri kurularak, halen gasp edilmektedir. Uygulamada ise yasa, hukuk, kural tanımayan ırkçı-zorba bir yönetim vardır.

İşgal tarihi, siyonizme karşı tek etkili yolun, tüm yönleriyle direniş ve isyan olduğunu döne döne kanıtlamıştır. Zira direniş hem etkili hem meşrudur. Abbas'ın tuttuğu teslimiyetçi yol ise, bir şey kazandırmadığı gibi, o tuzağa düşenlerin onurlarını yitirmeleri de kaçınılmaz olmaktadır. Zira işgalin ve zorbalığın olduğu yerde direnişe karşı tutum almak, "İntifada'ya izin vermeyiz" türünden sözler sarf etmek, bu çizginin savunucularının onursuz bir duruş sergilemeye başladıklarının da göstergesidir.

İşgalin ve zorbalığın hüküm sürdüğü yerde, halklar çoğu zaman direniş yolunu tutmuştur. Zira sömürü, kölelik, baskı ve zorbalığa karşı emekçilerin ve ezilenlerin en etkili silahları örgütlü ve çok yönlü direniştir.

FHKC: Müzakereleri durdurun, bölünmeye son verin!

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC), İsrail, ABD ve Filistin Özerk Yönetimi arasında sürdürülen müzakerelerin durdurulmasını istedi.

Dosyanın Birleşmiş Milletler'e devredilmesini isteyen FHKC, sürdürülen görüşmelerin "Filistin'in milli haklarından taviz vermekten başka hiçbir getirisi olmayacağı"ni açıkladı. ABD açıklamada ABD Dışişleri Bakanı John Kerry'nin "barış" adı altındaki planlarının kabul edilemeyeceği kaydedildi ve "ABD Dışişleri Bakanı John Kerry'nin planı tehlike arz ediyor. Bu plan, mülteci konumundaki Filistinlilerin geri dönüş hakkını iptal edip, bunu bireysel insani çözümler ve tazminat fonlarına dönüştürmeyi içeriyor" denildi.

Açıklamanın devamında Hamas ve El Fetih arasındaki bölünmeye dikkat çekilerek, "Ulusal projenin zayıflamasına sebep olan bölünme son bulmalı" sözleri kullanıldı.

Büyük bir insanlık dramının yaşandığı Şam'daki Yermuk Mülteci Kampı için ise kampın "tarafsızlaştırılması" çağrısı yapıldı. Kampın silahlı kişilerden arındırılması gerektiğini belirten FHKC, açıklıktan ölümlerin yaşandığı kamp üzerindeki ablukanın kaldırılması ve insani yardımların girişine izin verilmesi çağrısında bulundu.

Soçi 2014: “Soykırım” vatani, sömürü cenneti!

M. Ak

2014 Soçi Kış Olimpiyatları başlıyor. Olimpiyat oyunları daha önceki oyunlarda olduğu gibi bu sefer de gösterişli açılışlara sahne olacak. Ancak ne gösterişli açılış törenleri, ne devasa spor kompleksleri, ne de despotik Putin rejimi Soçi Olimpiyatları'nın altında yatan gerçekleri örtmeye yetecek güçtedir. Çünkü Soçi Olimpiyatları, Çerkes Soykırımı'nın 150. yıldönümünde, Çerkesya'nın tarihi başkentinde, rant ve yolsuzluk iddialarının gölgesinde ve muazzam bir “güvenlik” kuşatması altında yapılacak.

Olimpiyat oyunları, emperyalist güçler için ya makyaj malzemesi ya da rakip emperyalist güçler için yapılacak bir anti-propaganda fırsatı olarak değerlendiriliyor. Soçi Olimpiyatları da buna benzer bir işleve sahip. Nitekim emperyalist cephe de olimpiyat oyunları öncesinde oynanan orta oyunlarını, Soçi öncesinde de gördük.

Bazı batılı devletler, Rusya Federasyonu'nun baskıcı ve otoriter bir karakterde olduğu gerekçesiyle olimpiyat oyunlarının açılışına katılmayacaklarını ilan ettiler. Batıdan Rus devletine yöneltilen eleştirilerin, doğruluk payı bulunmakla birlikte, batılı emperyalistlerin suç dosyaları, Rusya'yı kat be kat aşmaktadır. Bu yüzden Soçi Olimpiyatları'nı şehrin gerçek sahibi olan halkların, devasa spor komplekslerini ören yapıcılarının gözleriyle görebilmeliyiz.

Soçi “Geleceğe açılan kapı” mı?

Soçi 2014 Olimpiyatlarına Çerkes halkı tepki gösterdi. Çerkesler, başta Türkiye'de olmak üzere, bulunmak zorunda oldukları ülkelerde, olimpiyat oyunlarının Soçi'de yapılmasına karşı çıktılar. Çünkü 150 yıl önce işgal edilen yurtlarında, bizzat işgalci güç olan Rus sömürgeciliği, olimpiyat oyunları üzerinden kendi hegemonyasının propagandasını yapmaya çalışacaktır.

Soçi 2014'ün Çerkes halkına olumlu etkileri de oldu. Çerkesler, atalarının katledildiği veya sürgün edildiği topraklarda, atalarının kemikleri üzerinde oynanacak oyunlara dur demek için harekete geçtiler. Ayrıca Rus devletini teşhir etmek için de birçok

kampanyaya imza attılar.

Soçi'yi olimpiyatlar için tanıtan Rusya, şehri “geleceğe açılan kapı” olarak sunmuştu. Ancak geçmişinden söz edilmeyen şehrin tarihine baktığımızda 150 yıl önce yaşanan bir soykırımı tanıklık ediliyor. Çatışma ve katliamların ardından yapılan sayımda şehrin nüfusunun 98 olarak kayıtlara geçmesi, Çarlık vahşetinin boyutu hakkında fikir veriyor.

Diasporada yaşayan Çerkesler ise Soçi'yi hala anavatanları olarak kabul ediyorlar. Çerkesler şehirle ilgili hatıralarını nesilden nesile aktararak sürdürmeye devam ediyor. Ancak diasporadaki Çerkesler'in Soçi'ye geri dönmelerine izin verilmiyor.

Rusya sürdü, Türkiye asimile etti

150 yıl öncesinde parçalanmış halkını, işgal ettiği topraklara dağıtan Osmanlı İmparatorluğu, Anadolu'nun yanı sıra Ürdün ve Suriye'de ikamete zorlamıştır. Geçen süreçte, Çerkeslerin büyük bir kısmı Türkiye'de de yok olma aşamasına geldi. İrkçi “tek dil/tek millet” anlayışı sebebiyle Ubihça gibi tarihi Kafkas dilleri ya yok oldu ya da yok olma sınırına geldi. Despotlukta Putin ile yarışan Türk sermaye devletinin başbakanı Tayyip Erdoğan da Soçi'de olimpiyatların açılış törenine katılarak, meslektaşını yalnız bırakmayacak. Birçok Çerkes aktivist de Türk sermaye devletinin Çerkes halkının yaşadığı acıları görmezlikten geldiğini ifade ediyor.

On binlerce işçiye köle muamelesi

Çerkes halkının itirazları haricinde, tarihin en masraflı olimpiyat oyunları olan Soçi 2014, büyük bir işçi sömürsüne de sahne oldu. Spor komplekslerinin yapımında çalışan, ağırlığı göçmen olan işçilerin yüzde 90'ının ücretlerinin ya bir kısmını ya da tamamını alamadığı ortaya çıktı. Soçi'de çalışan işçiler ile işçilerle ilgili şu açıklamayı yapıyor: “Onların çalışmaları olmasaydı olimpiyatlar gerçekleşmezdi,

fakat işçiler emeklerinin karşılığını alamadılar. Çalıştıklarına dair resmi bir belgeleri bile yok. Hatta diğer ülkelere gelen bazı işçiler zorla sınır dışı edildi.”

Olimpiyat inşaatlarında çalışan yaklaşık 100 bin işçiden büyük bir bölümünün Orta Asya'dan geldiği belirtiliyor. Ağırlığı Tacikistanlı olan işçiler, çekinerek verdikleri demeçlerde Soçi'de çalıştıklarını ancak ücretlerini alamadan geri dönmek zorunda kaldıklarını söylüyorlar. İşçilerden Golip Yunusov, 10 bin Euro civarında parasını alamadığına dikkat çekerek, “Bizim yaptığımız modern kölelikti. Bir gün bile izin alamıyorduk. 18 metrekare bir odada 8 kişi kalmak zorundaydık. Hastalandığımızda kimsenin umurunda olmuyordu. Sonunda paramızı da alamadık. Bu sömürülmekten başka bir şey değildi” şeklinde konuşuyor. Yunusov gibi binlerce işçi ücretleri gasp edildikten sonra sınırdışı edilmiş.

Olimpiyat Komitesi sömürüye ortak

Pervasız kölelik rejimi sadece göçmen işçileri de vurmamış. Soçi'de çalışan birçok Rus işçi de ücretlerini alamamışlar. Uluslararası Olimpiyat Komitesi'nin Alman Başkanı Thomas Bach konuyla ilgili açıklama yapmaktan sakındı. Komite daha önce yaptığı açıklama da ise şu ana kadar ödenmemiş ücretlerin 6 milyon Euro'sunu karşıladıklarını duyurdu. Ancak komitenin ücret ödemelerini nereye yaptığı meçhul. Çünkü işçilerin çoğu ülkelere dönmüş durumda ve ne bir banka hesapları bulunuyor ne de çalıştıkları şirketlerde isimleri.

Soçi 2014 organizasyonunun bir diğer suçu da çevreye karşı oldu. Nesli tükenen birçok hayvana ve endemik bitki türlerinin yaşadığı ve UNESCO'nun kültür mirası listesinde bulunan Soçi coğrafyası, büyük oranda tahrip edildi.

Kapitalist terör rejimi

Saydıklarımız, Rus sermaye devletinin Soçi Olimpiyatları üzerinden işlediği suçlardı. Rus emperyalizminin suçları ise bunlarla sınırlı değil. Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından kamusal değerlerin yağmaya açılması, ardından gelen Çeçenistan savaşı, kadının metalaşması yeni rejimin, “özgür dünyaya” açılışını simgeleyen olaylar oldu. Özgür dünyanın, “özgür sömürü rejimi”ne geçmek ise büyük bir baskıyı ve otoriterleşmeyi gerektirdi. Rezil Yeltsin döneminin ardından Putin ile toparlanmaya çalışan Rus burjuvazisi, ayağa kalkışını baskı rejimine dayanarak gerçekleştirdi.

Karşımızda duran Rusya örneği, işçi sınıfının kazanımlarını budamış, modern revizyonist yönetimden burjuva diktatörlüğe geçen baskıcı bir rejim örneğidir. Soçi Olimpiyat oyunlarının gizleyemeyeceği gerçek kısaca şudur: Rejimin katlettiği gazeteci Anna Politkovskaya'nın kitabının ismi: Putin'in Rusyası!

Devrim Okulu: Aslolan değiştirmektir!

Okulların yarıyıl tatiline girdiği süreçte mücadeleye ara vermeyen Devrimci Liseliler Birliği (DLB), Devrim Okulu ile çalışmalarını sürdürdü.

Avçılar

Avrupa Yakası'ndan liselilerin katılımıyla 4 Şubat günü Devrim Okulu'nun ilk gün programını gerçekleştirdi. Avçılar Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nde gerçekleştirilen Devrim Okulu'nda "Haziran Direnişi ve devrimci parti" ile "Bir dünya görüşü olarak Marksizm" başlıklarında verimli tartışmalar yürütüldü.

Devrim Okulları'nın önümüzdeki mücadele dönemine hazırlanmak açısından önemine değinilen açılış konuşmasının ardından Haziran Direnişi ve devrimci parti" başlığında sunum yapıldı.

Taksim Direnişi'ni koşullayan çok farklı etkenlerin bulunduğu ifade edilen sunumda, mücadelenin kalıcı kazanımlara veya devrimci iktidar mücadelesine evrilmemesinde devrimci parti eksikliği tespiti yapıldı.

İşçi sınıfının devrimci partisini büyütme ve devrime hazırlığı hızlandırma çağrısının yapıldığı sunum, Haziran Direnişi'nin liselere yansımaları üzerine bir söyleşi biçiminde sürdürüldü.

"Bir dünya görüşü olarak Marksizm" başlığı altında yapılan sunumda ise, Marksizm'in ortaya çıkışı ve temelleri sınıf mücadeleleri tarihi ekseninde anlatıldı. Oldukça ilgiyle takip edilen bu bölümde devrimci liseliler Marksizm'in devrimci pratik açısından önemini tartıştılar.

Canlı tartışmaların yürütüldüğü bu bölümün ardından Devrim Okulu 2. gün programında buluşma çağrısı yapıldı. Devrim Okulu'nun ikinci gün programında, iki oturum halinde DLB'nin mücadele çizgisini ve DLB'nin önümüzdeki dönem yürüteceği çalışmalar üzerine tartışmalar yürütülecek.

Kartal

Okulların ilk dönemi geride bırakması ile başlayan

Devrim Okulları Kartal'da sürüyor. Geçen hafta sunulan 1. dersin ardından 03 Şubat'ta 2. ders gerçekleştirildi. Temelde "Haziran Direnişi ve parti" konulu ikinci ders Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nde gerçekleştirildi.

Ezberci, gerici, anti-bilimsel, sorgulama fırsatı vermeyen eğitim sistemine karşı sorgulamak ve beraber üretmek, tartışmak üzerine başlayan devrim okullarının ilk dersinde "Marksizm" konusu tartışıldı.

Bu hafta ise içinde geçmekte olduğumuz süreçte dünyanın birçok yerinde gerçekleşen halk hareketleri ve direnişlerine dair tartışıldı.

Ders, dünyadaki gelişmeler, kapitalizmin krizi ve buna karşı işçi ve emekçilerin ülke çapına yayılan direnişlerinin arka planlarını yansıtan sunumla başladı. Bu tartışmalar ışığında Haziran Direnişi'ne gelindi. Haziran Direnişi, hep beraber verilen örnek ve aktarımlarla anımsatıldı. Haziran Direnişi'nin kazanımları ve eksiklikleri üzerine yapılan tartışma ile ders devam etti.

Dünyada ve Türkiye'de yaşanan direnişlerin temel eksikliğinin devrimci partilerin yetersizliği veya olmaması belirtilerek burada sistemi yıkmak için devrime hazırlanmanın önemi ifade edildi. Devrime hazırlığın çok yönlü, her an gelişebilecek olan bir kitle hareketinin nasıl devrimci şekilde yönlendirilebileceğine dair fikir fırtınası yapıldı. 3. derse dair planlamalar yapılarak ders bitirildi.

Dersten sonra hep beraber marş ve türküler söylenildi. Son olarak Bankalar Caddesi'nde Liselilerin Sesi dergisinin dağıtımı yapıldı. Soğuğa rağmen konuşmalar eşliğinde Liselilerin Sesi dergisinin dağıtımı caddedeki gençlerin ilgisiyle karşılandı.

Liselilerin Sesi / Avçılar - Kartal

Gebze'de gençlik toplantısı

Gebze'de 4 Şubat günü bir araya gelen üniversite ve liseliler öğrenci gençliğin sorunları ve gençlik hareketine devrimci müdahalenin yöntem ve araçları üzerine bir toplantı gerçekleştirdiler.

Liseli ve üniversiteliler, öğrencilerin yaşadıkları sorunlardan ve deneyimlerden söz ederek çeşitli değerlendirmeler yaptılar. Üniversite öğrencileri buldukları yerlerde yaşadıkları ulaşım ve yurt sorunları üzerinden deneyimlerini aktardılar.

Yürütülen tartışmaların sonucunda sorunların çözüm yolu ve yöntemi ile yükselen mücadeleye yönelik muhtelif saldırıların bertaraf edilmesi için örgütlenmenin önemi vurgulandı. Örgütlü ve devrimci kimliğin güçlendirilmesi gerektiğinin altı çizildi. Gençliğin devrimleştirilmesi ve gençlik hareketini ileriye taşıyacak devrimci bir müdahalenin yakıcı ihtiyacı dile getirildi.

Gençlik hareketinin tablosuna dair yapılan tartışmanın ardından liselerde Devrimci Liseliler Birliği'ni güçlendirmenin önemi üzerine konuşuldu. Düzenin gençliği susturarak, korkutarak, aile baskısı oluşturarak vb. ile kendine yedeklemeye çalıştığı belirtildi. Öğrenci gençliğin ulaşım, barınma, paralı eğitim gibi yaşadığı sorunların nedeni olan sömürü düzeni olan kapitalizmi anlatarak gerçek çözümün devrimde kurtuluşun sosyalizmde olduğu bilincinin yaratılması gerektiği vurgulandı. Lise ve üniversitelerde öğrencilerin yaşadığı sorunlara karşı mücadele için yapılabilecek çalışmalarla ilgili konuşmaların ardından toplantı sona erdi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Avçılar DLB tatile girmiyor

Avçılar Devrimci Liseliler Birliği, 24 Ocak'ta gerçekleştirdiği karne eyleminin ardından, yarıyıl tatilinde de devrimci faaliyetini sürdürüyor.

Avçılar merkeze, liselerin çevrelerine ve Avçılar sahili civarına yaptığı "Devrimci Liseliler Birliği, DLB" yazılımları ile liseli gençliği devrimci saflarda örgütlenmeye çağırıyor. "Hırsız AKP" şiarı ile de gençliğin geleceğini çalanların gerçek yüzlerini teşhir ediyor.

Liselilerin Sesi / Avçılar

Yeni döneme girerken liseli gençlik hareketi üzerine...

Geleceği kazanmak için ileri!

Liseli gençliği devrim saflarıyla buluşturmak, liseli gençlik hareketine önderlik etmek ancak ve ancak proletaryanın kızıl bayrağını kuşanan genç komünistlerin omuzlayabileceği bir pratiktir.

Son yıllarda liseli gençliğin özellikle siyasal gündemlere refleksi ve alanlara kitlesel çıkışı göz ardı edilemez bir gerçeklik oldu. Hemen hemen her sene yapboz tahtasına dönen sınav sistemine ve kopya rezaletlerine yönelik öfke bu gerçekliği kamçılayan bir başka etken olarak liseli gençliği sokaklara itti ve sonunda öfke, Haziran barikatlarına taşıdı. Gelinek yerde Haziran Direnişi ardında bıraktığı mücadele ruhuyla beraber geri çekilmiş olsa da direnmenin onurunu kendisini yaratan kitlelere armağan etti. Bundan sonra bu mücadele ruhu ve onuru toplumun her bir kesimin evine, fabrikasına, okuluna, işyerine, mahallesine taşındı. Liseli gençlik de bu ruhu ve onuru kendi cephesinden liselerine taşıdı. Son olarak yolsuzluk ve rüşvet operasyonları bu sistemin kirliliğini bir kez daha geniş kitlelere gösteriyorken liseli gençliğin de kendi cephesinden öfkesi kabarıyor. Liseli gençliğin düzenin kurumlarına ve dolayısıyla düzenin kendisine olan güvensizliği perçinleniyor, kurtuluş umudu ise daha çok devrime, sosyalizme yöneliyor. Bu demek oluyor ki gün geçtikçe çelişki derinleşiyor.

Liseli gençliğin düzenle olan çelişkesini iyiden iyiye hissettiği ve hissettirdiği bir dönemden geçiyoruz. Kapitalist sistem, gençliğe gelecek veremeyeceğini son on bir yıllık AKP hükümetinin icraatlarıyla birlikte bir kez daha tescillemiş oldu. Tüm dünyada “ya kapitalist barbarlık ya sosyalizm” ikileminin kendini yakıcı olarak dayattığı şu günlerde liseli gençlik de sistemin vantuzlarını yüreğinden söküp atacak dinamiklerini biriktiriyor. Çelişkinin keskinleştiği yerde ise sistemin liseli gençliği zapturapt altına alma çabaları, bu çabaların sonucu reformizmin önü açılan etkisiyle birlikte baskı ve tehditleri de elbette ki yoğunlaşıyor.

Liseli gençliğin düzenle arasında bulunan köprüleri atmaya elverişli karakteri sistemin ona dönük saldırılarının ana sebebinin oluşturuyor. Haziran Direnişi'nin ardından liseli gençliğe dönük getirilen bir dizi uygulama bu saldırıları somutluyor. Devamsızlık

gün sayısının aşağıya çekilmesinden geçme notunun yükseltilmesine, okullarda turnike uygulamalarına dek bir dizi başlık liseli gençliği sokaklardan ve dolayısıyla mücadeleden alıkoymayı hedefliyor. Bunun yanında ise özellikle öncü devrimci liselilere yönelik aile faktörü devreye sokularak kapitalist sistem bu toplumdaki en küçük birimini liseli gençliği dizginlemek adına kullanıyor. Sistemin açık saldırılarını çeşitlendirmek mümkün ancak gereksiz. Zira bu saldırılarda taraflar açık ve net. Saldıran düzenin sözcüleri, sistemin kendisi. Ancak daha tehlikeli olanı var ki, o da “devrimci” etiketiyle liseli gençliğin karşısına çıkan liseli gençliğin duyarlılıklarına seslenen ve kendisine liseli gençlik içerisinde azımsanmayacak bir taban bulan reformizmdir. Halen daha liseli gençliğin öncü tabanı ağırlıklı olarak reformizmin etki alanına hapsolmuş bulunuyor. Devrimci değerler ve propaganda üzerinden tuttıkları liseli gençliğin bu alana hapsolmuş olması elbette ki toplumsal hareketin verili düzeyi ve toplam gençlik hareketinin taşıdığı zaafardan bağımsız değildir. Fakat burada liseli genç komünistlerin alacakları tutum verili durumun sonuçlarına biat etmek değil, devrimci müdahalenin sorunlarını, araçlarını ve komünist gençlere düşen görevleri tartışmak olacaktır.

Liseli gençliği devrim saflarıyla buluşturmak, liseli gençlik hareketine önderlik etmek ancak ve ancak proletaryanın kızıl bayrağını kuşanan genç komünistlerin omuzlayabileceği bir pratiktir. Tersinden ise ancak ve ancak bu öncü misyon bilinciyle liseli

gençlik hareketinin dinamiklerini görüp değerlendiren handikaplarını ise aşma iradesi gösteren bir pratiğe imza atılabilir. Liseli gençliğin biriktirdiği dinamikler devrimci saflarla buluşmasını sağlayacak olan elbette ki son tahlilde, sistemin çok yönlü saldırılarına ve reformizmin uğursuz rolüne kalkan olacak olan devrimci çalışmanın kendisidir.

Tüm bu pratik içerisinde ise liseli gençliğe yönelik saldırıları püskürtecek güç biriktirilecektir. Düzenin açık gizli tüm saldırıları yükselen devrimci çalışmanın gücüyle bertaraf edilecektir. Düzenin kirliliği ideolojik saldırıları ve reformizmin uğursuz rolü karşısında devrimci bir odak olarak dikilecek olan liseli çalışması bugünden yarını kazanma perspektifiyle bu yükü omuzlayacaktır.

Bugün ise, daha özelden sorunu ortaya koymak gerekirse, liseli güçlerin düzenin temsil zincirleriyle zamansız hesaplaşmasından kaçınmak gerekir fakat bu sağduyulu yaklaşımın tersinden liseli güçleri mücadelenin gerisine düşürme tehlikesini beslediği unutulmamalıdır. Sistemik, bilinçli ve hedefli militan bir çalışma liseli güçleri kuşattığı oranda ileriye doğru atılan her adım cesaretlendirilmeli ve güçlendirilmelidir.

İşte bu bilinçle bulunduğu tüm alanlarda devrimci çalışmalarıyla liseli gençliği kucaklayan genç komünistler, güne yüklenip geleceği kazanma perspektifiyle hareket etmektedir. Ortaya konulan politik hat ve araçlar bu çerçeveye oturmalı, bu çerçevede anlam kazanmalı ve rolünü oynamalıdır.

* * *

Elbette ki her politik çalışma gibi liseli gençlik alanında yürütülen çalışmanın da kendi içinde taşıdığı özgün ve genel sorun alanları bulunmaktadır. Kitle çalışmasının sorunlarından hareketin gündemlerine, genel sosyalist propagandanın düzeyinden liseli gençlerin “aile” faktörü gibi daha özgün sorun alanlarına, liseli güçlerin politik pratik eğitim sorununa dek bir dizi başlık çalışma alanının tartışma konularıdır.

Ancak artık tüm bu başlıklar bugün içerisinde geçmekte olduğumuz politik atmosfer içerisinde, düzenle var olan çelişkinin derinleştiği yerde tekrar anlamlandırılmak ve sonuçlar çıkarmaktadır. Bugün artık liseli gençliğin önünde duran tüm sorun alanları ve liseli gençliğin tüm talepleri bu bağlamda değerlendirilmek zorundadır.

Liseli gençlik çalışmamızın başlıklarına ve araçlarına geçmeden önce vurgulamak gerekir ki, liseli gençlik hareketinin genel sorun alanları ve ihtiyaçlarını tanımlamak ve buradan doğru harekete politik öncü

Bugün liseli gençlik devrim ve sosyalizm propagandasına daha açık, devrimci mücadelenin özgürleştirici etkisine daha fazla muhtaçtır. Bu olgu aynı zamanda liseli gençliğin reformizmin etkisini parçalayacak koşullarının da olgunlaşacağını müjdelemektedir. Bu iyi niyetli bir sav olmanın ötesinde, çalışmamızın olanaklarını biriktirmek için bir ilk işaret olabilmelidir.

misyonu bakışıyla politik-pratik bir hat örmek devrimci liseli çalışmamızın ana çerçevesini oluşturmaktadır. Demek oluyor ki, toplam liseli gençlik hareketine müdahale etmek ve devrimci bir odak olarak kızıl bayrağı yükseltmek liseli genç komünistlerin başlıca kaygısı ve ödevidir. Bu ödevi yerine getirmenin bir koşulu da hiç şüphesiz liseli gençlik çalışmamızın kendi darlığını kırabileceği, kendi siyasal güçlerini nitelik ve nicelik açısından bir sıçramaya tabi tutacağı bir pratikten geçmekte ve bu pratik ise tam da devrimci ödevin bağrında gerçeklik kazanacaktır. İşte burada yürütülen tüm tartışmaya bu iç içe geçen iki etken zemin hazırlamalıdır.

* * *

Haziran Direnişi bir kez daha göstermiştir ki, liseli gençlik akademik gündemleri ile siyasal gündemler arasındaki bağı kurabilmekte ve bu bağ bir kez kurulduğu takdirde ise siyasal talepler üzerinden mücadele sahnesinde yerini almayı bilmektedir. Dünden farklı olarak bugün liseli gençlik devrim ve sosyalizm propagandasına daha açık, devrimci mücadelenin özgürleştirici etkisine daha fazla muhtaçtır. Bu olgu aynı zamanda liseli gençliğin reformizmin etkisini parçalayacak koşullarının da olgunlaşacağını müjdelemektedir. Bu iyi niyetli bir sav olmanın ötesinde devrimci çalışmamızın olanaklarını biriktirmek için bir ilk işaret olabilmelidir. Yeter ki genç komünistler, bu işareti değerlendirerek devrimci liseli çalışmalarını özerken tarihsel misyonlarına paralel olarak ele alabilsinler. O halde liseli gençlik çalışmasının gündemleri ve bu doğrultuda talepleri belirlenirken bu olgu göz önünde tutulmalı ve çalışmanın ağırlık noktasının akademik sorunların politik arka planını oluşturan siyasal gündemler üzerinden şekillenmesinden, sosyalist propagandanın öne çıkmasından geri durulmamalıdır. Örneğin devamsızlık sorunu işleyen bir çalışma çubuğu Haziran Direnişi'nin ardında yatan korkuya bükebilmesi, tam da saldırının ana hedefini teşhir ederek mücadele saflarına çağrıyla birlikte politik pratik hattını oluşturabilmelidir. Bugün gelişen her siyasal sorun karşısında liseli gençliğin sesi olabilmek, liseli gençlik devrim saflarında taraflaştırmak ve liseli gençlik hareketine öncülük edebilmek çalışmanın gündemleri arasındaki bu diyalektik bağı cüretle kurabilmekten geçmektedir. Politik planda kurulacak bu bağı pratikte liseli gençliğe taşımak ise çalışmanın üreteceği esnek araçlara, bu araçların amacına uygun kullanımına ve bağlıdır.

Buradan çıkarılacak sonuçlardan biri, sosyalist propagandanın daha yaygın ve daha güçlü örülmesi gerektiği olmalıdır. Liseli gençlik kitlelerin bu propagandaya bu denli açık olduğu bugün, devrimci bir odak olarak liseli gençliğin önüne çıkma ödevi genç komünistlerindir. Gerek yazılımlarla, gerek yayınlarla, özel-yerel bültenlerle, sosyal medya

aracılığıyla vb. devrim ve sosyalizm propagandasını liseli gençliğe götürmekle karşı karşıyadır.

Üzerinde durulması gereken bir diğer başlık ise özneleşme, özneleştirme olmalıdır. Genç komünistlerin devrimci çalışmasının tartışmasız her daim önüne koyduğu bu başlık bugün somut ayaklarını oluşturacak, kendi yolunu yürüyecek dinamiklere fazlasıyla sahiptir. Tüm yaşanan süreç liseli gençliğin adımlarını etkilediği devrimci propagandanın ötesine yönelmekte, örgütlenmekte ve dahası örgütlemekte olduğunu göstermiştir. Bu açıdan çalışmanın araçları belirlenirken liseli gençliğin kendisini devrimci çalışma içinde konumlayabilecekleri ve çalışmanın her bir halkasında kendilerini tarifleyerek üretebilecekleri bir hat oluşturmak elzemdir. Okuma gruplarından yayın komisyonlarına, sosyal-kültürel çalışma gruplarından atölyelerden imza-yazı kampanyalarına kadar bir dizi araç tarifi edilmelidir. İniyatif alanları oluşturulmalı, esnek örgütlenme modelleri liseli gençliğin yaratıcılığına ve kabiliyetine güven duyularak yaratılmalıdır.

Liseli gençlik çalışması içerisinde liseli güçlerin çok yönlü eğitimi ise altı çizilmesi gereken bir başlık olarak önümüzde durmaktadır. Her daim sonuç olarak pratiğin öğretici olduğu unutulmadan liseli güçlerin politik pratik eğitimi, örgütlenen toplam çalışmanın ayrıca bir başlığı olarak ele alınabilmeli, çalışmanın ihtiyaçlarına ve toplam toplumsal siyasal gündemlerle paralel olarak işlenebilmelidir. Yarıyıl tatillerinde hayata geçirilen Devrim Okulları pratiği bu açıdan oldukça anlamlı deneyimler ve sonuçlar biriktirmektedir. Bu müdahalenin kendisini tüm dönemi kapsayan seminer, toplantı vb. üzerinden biçimi değişse de misyon ve amacını koruyarak sürdürmek gerekmektedir. Liseli güçlerimizin ve liseli çalışmamızın buna fazlasıyla ihtiyacı vardır.

Toplamda devrimci liseli çalışmasının ortaya koyduğu tüm politik pratik hat ise en sonu, kendisini eylemsel süreçlerle birlikte harmanlanmalı "sokak" ve dolayısıyla demek oluyor ki mücadele, güçlü bir alternatif olarak liseli gençliğin karşısına çıkarılmalıdır.

Sonuç olarak; liseli genç komünistlerin baharı kazanmayı hedefleyen devrimci çalışmaları işte bu bilinçle, sosyalist propagandanın öne çıktığı, akademik-siyasal gündemler arasındaki bağın bugün gelinen yerde daha cüretkâr kurulduğu, politik çalışmanın liseli gençliğe esnek ve yaygın araçlarla ulaştığı ve en sonu eylemsel bir hatla birleşen bir rotayla yürütülmelidir.

Liseli gençlik çalışması kendi güçlerini yaratacak, geliştirecek ve liseli gençliği kucaklayan devrimci bir odak olacaktır. Bunu iddia edecek güç ve tarihsel misyona sahip olan genç komünistler liseli gençliğin düzenle arasında var olan çelişkinin daha da derinleşeceği ikinci eğitim öğretim dönemine devrimci baharın coşkusuyla hazırlanmaktadır.

İzmir Devrim Okulları finali

İzmir Devrimci Liseliler Birliği'nin (DLB) örgütlediği Devrim Okulları, yaptığı dördüncü ders ile ilk dönemi bitirdi.

İkinci ders

İkinci ders 30 Ocak'ta Karşıyaka Eğitim-Sen'de yapıldı. Ders öncesinde DLB, Karşıyaka çarşısında liseli fanzini "İsyan" dağıtımını gerçekleştirerek Devrim Okulları'na çağrı yaptı. Dağıtımın ardından derse geçildi. Sınıfa "Yolsuzluk düzenine karşı Gezi ruhuyla mücadeleye!", "Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!" şiarlı ozalit asıldı. Ders "Neden kapitalizm ve bilimsel sosyalizm başlığını tartışıyoruz?" sorusuyla başlatıldı. Bugün liseli gençliğin kapitalist sistemin çelişkilerini tanımlanmasının ve sosyalist dünya görüşünün bilimsel temellerini kavramasının önemine değinildi. Sovyetler Sosyalist Cumhuriyetler Birliği örneği üzerinden sosyalizmde devlet tartışmaları açıldı. Sunumun ardından canlı bir sohbet gerçekleşti. Orta ve küçük burjuvazi üzerine gelen sorularla sınıflar ve bileşenleri üzerinde durularak küçük burjuvazinin rolüne işaret edildi. Tartışmaların ardından "İsyan"ın ikinci sayısı için gelen yazılar toplandı.

Üçüncü ders

"Devrimci gençlik hareketi ve liseli gençlik" başlıklı sunumun gerçekleştirildiği 3. ders Karşıyaka Eğitim-Sen'de yapıldı. Sunum iki başlık üzerinden gerçekleştirildi.

İlk başlıkta devrimci gençlik hareketi tarihinden kesitler sunuldu. FKF ve Dev-Genç deneyimi üzerinden ele alınan bu bölümde günümüz gençlik hareketinin tablosu sunuldu.

İkinci bölüm ise liseli gençlik hareketine ayrıldı. Bu bölümde 70'lerden günümüze liseli gençlik hareketi tarihinden aktarımlar yapıldı. Erdal Eren şahsında devrimci liselilerin mücadele deneyimlerine yer verildi. Son olarak liseli gençliğin alanlara yansıyan siyasal politik duyarlılığına dikkat çekildi. Sunumların ardından ise konu başlıkları tartışıldı.

Dördüncü ders

Son sunum 05 Şubat'ta Konak'ta İzmir Çağdaş Hukukçular Derneği'nde gerçekleştirildi.

Devlet terörünün yoğun olarak yaşandığı, gözaltıları ve tutuklama furyalarının eksik olmadığı bir dönemde Devrim Okulları'nda konu "Olağan şüpheliler" dersiyle işlendi.

Çağdaş Hukukçular Derneği'nden iki avukatın sunumuyla gerçekleşen "Olağan Şüpheliler" dersi büyük bir ilgiyle dinlendi. Yakalanma anından gözaltına, sorgu anından hapisaneye giriş işlemlerine dek ayrıntılı bir sunumun yapıldığı ders soru-cevaplar ve deneyim aktarımlarıyla geçti.

Verilen aralarda ise sohbetler gerçekleştirildi. 13.30'da başlayan ve 17.30'da biten ders canlı ve akıcı olmasının yanı sıra polis terörüyle karşı karşıya kalan liseli gençler açısından verimliydi.

Sunumların ardından DLB adına Devrim Okulları'nın kapanış konuşması yapıldı. Eğitim seminerlerine devam edileceği ifade edildi, ikinci dönem çalışmalarına dair pratik aktarımlar yapıldı. Son olarak ise Haziran Direnişi tutsaklarının 7 Şubat'ta İzmir Bayraklı Adliyesi'nde görülecek davasına çağrı ile ders tamamlandı.

Kanser tedavisinde umut sosyalizmde!

Eğer Küba gibi sınırlı imkan ve güçle kansere karşı aşı geliştirilebiliyorsa, kapitalist ilaç tekelleri sattıkları ilaçlarla kanser tedavisini sağlayabiliyorlarsa sosyalist bir ülkenin sağlık sistemi kat be kat fazlasını yapabilecektir.

Her yıl 4 Şubat Dünya Kanser Günü olarak çeşitli etkinliklere konu ediliyor. Temel vurgu kanser hastalığının özellikle önlenabilir vakalarına ilişkin duyarlılık yaratmak üzerinden işleniyor. Bir 4 Şubat daha geride kalırken kanser, milyonlarca hayatı çalan, en yaygın hastalıkların başında gelmeye devam ediyor. Fakat kansere dair yansıyan birkaç veriye bakıldığında aslında bizi kansere mahkum edenin nasıl da kapitalizm olduğu görülüyor.

Dünya Sağlık Örgütü (WHO) 4 Şubat Dünya Kanser Günü dolayısıyla 2014 *Dünya Kanser Bülteni*'ni yayınladı. Felaket habercisi raporda geçtiğimiz yılların verileri de derlenerek sunuldu. 2012 yılında 14 milyon kişinin çeşitli kanser türlerinden birine yakalandığı ve bu sayı önümüzdeki yıllarda büyük bir artış göstereceği vurgulandı. WHO, özellikle 'gelişmekte olan ülkeler'de yaşayan bireylerin etkili tedavi olanaklarına ulaşabilmeleri durumunda kanserden ölümlerin azaltılabileceğine dikkat çekiyor. Zira her yıl pek çoğu önlenemez olan kanser hastalıkları milyonlarca ölüme neden oluyor.

Kanser çeşitlerinden kaynaklı ölümler en çok gelişmekte olan ülkelerde görülürken, yeni vakalara yakalananların ciddi bir kesimi Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşıyor.

Çağın kapitalist savaşı, kanser katliamı

2012 yılında 14 milyon kişi kansere yakalanırken 8,2 milyon kişinin öldüğü açıklandı. Yani kanser, %60-70 oranlarında ölüme sonuçlanan hastalıklardan ve uzmanların çizdiği tablo hem kanser vakasının hem de hastalıktan kaynaklı ölümlerin artacağına işaret ediyor.

Burada asıl dikkat çekici bilimsel gelişmelerdeki ilerlemeye rağmen hastalığın tahribatının yıllar içinde ivmeli yükselişini sürdüreceği olması. Düz mantıkta tersi olması gerekirken kapitalizmin dokunuşuyla kanser ölümcül hastalıklardan olmaya devam ediyor. WHO raporunda bunun nedenlerine değinilerek enfeksiyonun yayılmasına karşı tedbirlerin artırılması

durumunda 6'da bir oranıyla hastalığın azalacağı aktarılıyor.

Bu önemli oranlardaki hastalığın görüldüğü insan sayısında düşüş sadece bir dizi tedbirin alınmasına bağlı. Yani hiç de mucizevi bir bilimsel gelişme gerektirmiyor. Zira dünya genelindeki kanser vakalarının yüzde 16'sı enfeksiyonlardan kaynaklanıyor. Bu da tedbirlerin alınmasıyla ortalama 2 milyon insanın hastalıktan kurtulması anlamına geliyor. Bu arada kanser enfeksiyonlarına karşı aşı çalışmalarıyla yoğunlaşarak daha etkili önlem yolları geliştiriliyor.

WHO, kendi durduğu yerden sadece tüm dünyadaki hükümetlere çağrı yaparak önlem almalarını istiyor. Fakat varlığını burjuvaziye hizmete adanmış devlet yönetimlerinin kansere karşı etkin önlemler hayata geçirmesi mümkün değil. Bunu onlardan beklemek ise beyhude bir çaba. Zira kansere karşı tedbir için atılacak her adımda, devreye sokulacak uygulamada dönüp dolaşıp kapitalistlerin ekmeğine taş koymak anlamına gelecektir. Doğal yaşamı mahveden, gıdaları kimyasal katkılarla bozan, besin değerini kârla ters orantılayan ve son adım olarak sağlık hakkını ticari bir pazara çeviren kapitalizm ayakta durdukça kanser çağın katliam silahı olmaya devam edecektir. Kapitalist sistemin yarattığı tahribat, kişilerin sigara içmemesi, düzenli spor yaparak telafi edebilecekleri bir açık olmadığına göre burjuvazi kanserin de sorumlusudur.

Tedavisi mümkün ama ulaşılmaz kılınan kanser

Kanser hastalığının en temel yanılgılarından biri tedavisinin olmadığı yönündedir. Milyonlarca insanın ölümüne neden olması bu yanılgının mantığını açıklıyor. Fakat bu kadar ölümün yaşanmasının nedeni tedavinin imkansızlığı değil ulaşılabilirliği ile ilgilidir. Kapitalizmin her türlü sağlık hakkını ticarileştirdiği,

pazar ve kâr endeksli sisteminde kanser tedavisi de sınırlı bir kitleye hitap ediyor. Kanser ilaçlarının yüksek fiyatları, devletin sınırlı imkanlarının ötesinde ek takviye gerektiren tedavi sürecinin karşılanamaması bu sonucu getiriyor.

Burjuvazinin boyalı basınında sıkça rastlanır, zengin bir ünlünün, şarkıcının kanseri nasıl yendim hikayelerine. O haberlerde tedavi için hep 'moral değerler'e vurgu yapılır. Yurtdışında özel tedavi paketlerinden tek bir ilacın binlerce dolarla ifade edildiği faturalardan bahsedilmez. İşçi ve emekçiler için ölümcül olan 'tedavisiz' kanser, parası olan için atlatılacak ortalama hastalıklardan biraz daha riskli olmanın ötesine geçmiyor.

Dünya Kanser Günü geride kalırken haftalık Amerikan dergisi *Business Week*, ilaç tekeli Bayer'in CEO'su Marjin Dekkers'in sözlerini gündeme getirdi. FT Pharma Konferansı'nda konuşan Dekkers, kanser tedavilerinde kullanılan ilacı Batılı zenginler için ürettiklerini alenen söylüyordu.

Hindistan hükümetinin böbrek, karaciğer ve tiroit kanseri tedavisinde kullanılan ilacın patentsiz üretimine izin vermesine yönelik tepkisini dışa vuran bu ilaç tekeli temsilcisi, ilaç üzerindeki tahakkümünün bir tek ülkede dahi kalkmasından rahatsız. Bu izni "hırsızlık" diyerek eleştiren Dekkers, kendi çaldıkları hayatları hiçe sayıyor, tedavi hakkını koz olarak elinde tutup fahiş fiyatlar belirlemesini meşru görüyor.

Dekkers'in sözleri burjuvazinin bir temsilcisi olarak aymazca aktarılan bir itiraf niteliğinde ve şöyle diyor: "Biz bu ürünü Hindistan pazarı için geliştirmedik. Bu ürünü doğrusunu söylemek gerekirse Batı'daki bunu alabilecek maddi güce sahip insanlar için geliştirdik."

Kanserli hücrenin vücuttan atılması şart

Kanser günü üzerinden yansıyan bir haber ise yine sosyalizmin insanlığın kurtuluş umudu olduğunu teyit ediyor. Küba'da geliştirilen kanser aşısının olumlu sonuçlarla deneylerine devam ettiği, 2015 yılında sonuçlarına ulaşılacak Faz III'ün asıl beklenen aşı olduğu ifade ediliyor. Şimdiden geliştirilen aşının iki ay ömrü uzattığı bunun da kemoterapi ile etkinleştirdiğinde tedavi sürecini desteklediğine dikkat çekiliyor. Kapitalizm dünyayı mahvedip insanlığı kanserle mahvederken ambargo altındaki Küba, yine sosyalizmin insanlığın kurtuluşu için tek çözüm olduğunu gösteriyor. Eğer Küba gibi sınırlı imkan ve güçle bugün bu aşı geliştirilebiliyorsa, kapitalist ilaç tekelleri yıllık 96 bin dolardan sattıkları ilaçlarla kanser tedavisini sağlayabiliyorlarsa sosyalist bir ülkenin sağlık sistemi kat be kat fazlasını yapabilecektir. Ekim Devrimi örneğinin kısa ama öğretici gelişimdeki örnekleri bunun için yeterlidir. İnsanlık adına, kâr amacı gütmeyen atılan her adım toplumu ilerletirken kanser illetini de tedavi edecektir. Fakat önce insanlık kanserli hücreleri olan kapitalizmden kurtulmalıdır. Kapitalizm insanlığın vücudunda var oldukça insanlık, savaşlar, katliamlar, hastalıklar, açlıktan kurtulamayacaktır.

Kürtaj yasağı aynasında kapitalizmin gerici yüzü

Kürtaj yasaklarına dair tartışmalar İspanya'da yeniden gündeme geldi. Kürtaj meselesini tek başına doğum hakkı ya da bebeğin alınması sınırına indiren tartışmaların gölgesinde yasak, kapitalist sistemin işleyiş esaslarını gösteren ilkesel tutumlarından birini ifade ediyor.

Yasanın gündeme gelmesiyle başta İspanya'da olmak üzere bir dizi ülkede kürtaj hakkının gasp edilmesine karşı protestolar gerçekleştirildi. Fakat mesele tek başına kürtaj hakkının gaspı ya da gerici İspanyol Halk Partisi'nin dayatması sınırına indirildiğinde asıl tablo görülmüyor. Bugün kürtaj yasağı denildiği zaman Rusya, İrlanda gibi 'gelişmiş' ülkelerde de aynı tartışmaların yaşandığı görülecektir. Fakat saldırı tek başına gündeme geldiği ülke üzerinden değerlendirildiğinde, Katolik İrlandalılar, despot Putin, gerici Halk Partisi sorumlu ilan ediliyor. Tüm gerici uygulamaların altındaki ortak payda gözard ediliyor.

Kapitalist sistemin işleyiş ilkeleri ezen-ezilen çelişmesini yaratırken dolaysız olarak kadınları da ezilenler kümesine itiyor. Kürtaj hakkının gaspı ise kadının ezilen cins olarak yaşamı üzerindeki denetim, sermaye düzeninin çıkarı için ucuz işgücü doğurma görevi algısından bağımsız değil. Bu yanıyla kürtaj yasağı tekrar gündeme geldiği İspanya'yla sınırlı da değil. Geçtiğimiz yıla kadar Türkiye'de de "Her kürtaj bir Uludere'dir!" diyerek konuya dair bakışlarını özetleyen AKP şefi de kürtaja tam yasak niyeti taşıyor. Bugün kürtaj meselesinde İspanya'yla paralel konuma gelinmesi ise şaşırtıcı değil. Eşyanın tabiatı gereği İspanya'da Katolik gericiğinin savunduğu kürtaj yasağı bu topraklarda Sünni İslam bayrağıyla savunuluyor. Zira gericilik hiç de dini bir temele dayanmıyor. Kapitalizmin tarihsel evrimi içindeki gerici misyonu olduğu coğrafyanın kültür ve inanç değerlerini araç edinerek hayata geçiyor. Türkiye'de kürtaj yasası için örnek alınan "Polonya modeli" de Sünni gericiliğini değil yine Katolik Hristiyanlığı'nın ürünüdür.

Türkiye, "sosyalizm"den etkilenmiş devlet yapısının yıkılmasından hemen sonra Polonya'da devreye sokulan kürtajı sınırlayan yasayı örnek alıyor. Bugün başını feminist ve reformistlerin çektiği kürtaj hakkı savunucuları sorunun sistem temelini üzerinden atlattığı, muhalefeti sadece gerici sermaye hükümeti karşısında ördüğü noktada kitlelerin bilinçlerini de bulandırıyor. Sorunun kapitalist sistemin çelişkilerinden ve sınıfsal özünden ayrı tanımlamaya çalışıyorlar. Bu yüzden kürtaj yasağı tartışmalarını başta Avrupa'dan izlemek bile kapitalizmin konumunu, bu konum karşısındaki şekillenmeleri de dolaysız

yansıtarak gerçeği su üstüne taşıyor.

İspanya'daki mevcut yasanın sınırlandırılmasına yönelik tasarı neredeyse tüm Avrupa ülkelerinin destek gösteriyle karşılandı.

Zira kadınlara yönelik gerici dayatmalar, hak tırpanlama adımları farklı boyut ve alanlardan da olsa sistemin nefes aldığı her toprak parçasında uygulanıyor. Tecavüz davalarında tahrik indirimlerinden kürtaj yasağına, kadının konumunu vurgulayan bir dizi karar birbirini takip ederek hayata geçiriliyor.

Keza İspanya'da Halk Partisi kürtaj yasasını değiştirirken aynı zamanda eğitimde de dinci ve şoven müfredat dayatmalarını yoğunlaştırıyor. Aynı Türkiye'de AKP'nin hayata geçirdiği gibi...

Kadınlardan daha fazla çocuk doğurmasını, düzenin dayatmalarına teslim olmasını bekleyenler bunun için bir yandan yasaları diğer yandan eğitim sistemini şekillendiriyor.

Dünyada 68 ülkede tamamen yasak, 58 ülkede belli şartlarla (anne veya fetüsün sağlığının tehlikede olduğu durumlarda, tecavüz ve ensest sonucu oluşan hamileliklerde veya annenin ruh sağlığının korunması) serbest durumda. Sermayenin çıkarları gereği fırsat bulunan her alanda "AB demokrasisi" gibi "medeni" ülkelerde de kürtaj hakkı gasp ediliyor. Malta ve İrlanda'ya ek olarak gidişat İspanya'nın da ekleneceğini gösteriyor.

Bu arada sistemin çarpıklığı elbette yasaklarla kürtajı durduramıyor. Fakat yasal zemin olmadığı için kadınlar hayatını riske atan girişimlere mahkum ediliyor. Buna göre dünya çapında her yıl 68 bin kadın sağlıksız kürtaj nedeniyle hayatını kaybediyor.

Polonya modelinin tartışıldığı dönemde anımsatılan bir gerçek ise yine Ekim Devrimi'nin dünyada işçi sınıfına ve bir bütün olarak insanlığa yeni bir dünyanın ilk nüveleri hissettirdiği idi. Dünyada daha 1920'de kürtaj hakkını hiçbir koşula bağlı olmaksızın kadına veren Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin deneyimi onun etkisindeki ülkelere de taşındı. Gericilerin komünist dönemde serbestti diye tarif ettiği Polonya örneğinde olduğu gibi burjuvazi iktidarı aldıktan sonra kadının yaşamı üzerinde yeniden denetim kurarken kürtaj hakkını gasp etmek ilk adımları oldu. Polonya'dan İspanya'ya, İrlanda'dan Türkiye'ye kürtaj yasağı argümanlarına bakıldığında aynı dil öne çıksa da aynada yansıyan kapitalizmin gerici yüzüdür. Ve bu yüzden gericiliğe, kadınları ezen sömüren sisteme karşı mücadele sınıfsal özülle olmadıkça gerçek anlamıyla bir hak ve kurtuluş mücadelesi de olmayacaktır.

Artan kadın istihdamının değil, işsizlik ve köleliğin oranıdır...

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

Kadınların son yıllarda çalışma yaşamına katılmanın oranının arttığı üzerine güzellikler yapılırken, sermayenin kriz öncesi evresi kadın emeğine bakışını daha gerçekçi bir şekilde ortaya çıkarıyor.

Yıllar öncesi ile karşılaştırıldığında kadın istihdamının arttığına dair matematiksel verilerin yanı sıra hangi koşullarda çalışıldığına bakabilmek gerekiyor. Uzun çalışma saatleri ve düşük ücretlere çalıştırılan kadınların büyük kısmı kayıt dışı çalışırken kriz dönemlerinde ilk işten atılanlar kadınlar oluyor. Yedek işgücü olarak görülen kadın, kriz dönemlerinde işten çıkartılanların liste başında sıralanıyor.

Sermayenin 2023'ü: Durmak yok sömürüye devam!

Sermaye devleti, 2023 yılında dünyanın en büyük 10 ekonomisi arasında girmeyi hedefliyor. Patronlara akıl verenler değerlendirmelerinde en büyük ekonomilerden biri olabilmek için kadın istihdamının yüksek olması gerektiğini belirtiyor. Güler Sabancı, 2013'te şirketlerine alınanların %35'inin kadın olduğunu açıklıyor. Son 7 yılda kadın istihdamı erkeklerin 2,5 kat arttığı söyleniyor. Diğer taraftan yapılan araştırmalar ortaya farklı gerçekleri saçıyor. DİSK-AR'ın verilerine göre son yıllarda işsiz kalanların % 90'ı kadın. Bu oran söze gerek bırakmadan işsizliğin kadınları nasıl vurduğunu gösteriyor. Üniversite mezunu kadınlar da büyük oranda işsiz. Kadın çalışanların büyük kısmı kayıt dışı. Kayıt dışı kadın istihdamı ise 1 yılda 163 bin arttı.

Kadın emeğinin sömürüsü üzerinden yapılan planlar ile kadının çifte sömürünün boyutunu gösteren Kadın İstihdam Paketi rafta bekliyor. Paket, güvencesiz ve esnek çalışmayla kadın emeğini değersizleştirip ucuzlaştırırken doğuma teşvik ederek kadınların çalışma yaşamının dışına itecek bir hedefle hazırlanmış. Bir taraftan kadınlara istihdam naraları atılırken, öte yandan en az üç çocukla dört duvar arasında bir yaşama sıkıştırılmaya çalışılıyor.

Haklarımız için sokağa, eyleme!

Ne kölece çalışmayı ne de işsizliği tercih etmek zorundayız. Sömürünün herhangi bir biçimine mahkum değiliz. Biz durdukça, "ben ne yapabilirim tek başına" diyerek aynı sorunu yaşayan milyonlar olduğumuzu unuttukça haklarımız elimizden bir bir alınır.

İşçi ve emekçi kadınlar, sömürü çarklarında öğütülmeye çalışılan erkek kardeşleriyle herkesin üretime katılabilmesi, iş güvencesine sahip olması, insanca bir yaşam için örgütlenmelidir. Örgütlendiğimizde güçleniriz, güçlü olduğumuzda haklarımıza yenilerini ekleyebiliriz. Sömürüde ustalık dönemi yaşayanlar, pusulamızın sokağı ve eylemi gösterdiğini görecekler.

Emekçi Kadın Komisyonları

“Medya ve Kadın” paneli

Kartal’da gerçekleştirilen panelde medyanın gelişimi ve burjuva medyada kadının kullanılması tartışılarak mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı.

2 Şubat Pazar günü Üç Fidan Gençlik Kültür Evi’nde gerçekleştirilen panel, ilk olarak Kartal EKK’nin kuruluş süreci ve yapılan etkinliklerin anlatımı ile başladı. Emekçi kadınlara mücadele vurgusu ile birlikte gerçekleştirilecek programın akışına dair bilgilendirme yapılarak “Medya ve Kadın” konusuna giriş yapıldı.

Birinci bölüm: Medyanın gelişimi

İlk bölümde “Medya ve Kadın” anlatımını yapan EKK çalışanı medyanın tarihi gelişimi üzerine bir bilgilendirme yaptı. Medyanın gelişiminin sistemin işleyişine tabi olduğunu, sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde medya tekellerinin de oluştuğunu ve bunun dünyadaki seyrinin Türkiye’de de yansıdığını, emperyalizmin kültürünü yayma biçiminin bir aracının da medya olduğunu vurguladı. Medya tekellerinin sadece medya kolunda değil aynı zamanda birçok şirketin kurucuları olduğu belirtildi.

“Tarafsız bir medya kuruluşu olabilir mi?” sorusuna karşılık olarak, tarafsız olunamayacağı söylendi. Gerçek bilgiye ulaşılabilecek yayınların sosyalist ve devrimci basın olacağı vurgulandı. “İşçi ve emekçilerin çıkarının dışında çıkarı yoktur bu yayın kuruluşlarının” denilerek taraf olunması gerektiği belirtildi.

İkinci bölüm: Medya ve kadın

Birinci bölümün ardından kısa kısa sohbetler gerçekleştirildi. Ardından geçilen ikinci bölümde ilk çağlardan günümüze kadının süreci anlatıldı. Tarihsel süreçlerin değişmesi ile birlikte medyanın doğuşuna değinildi. Medyanın doğuşu ile birlikte başka bir sömürme alanı daha açıldığı vurgulanarak kadının medyada kullanılma süreci aktarıldı. İlk çıkarılan

gazetelerden, radyo ve televizyonun kullanımına bir aktarımın içerisinde kadının meta olarak kullanıldığına vurgu yapıldı. Şans oyunlarından, dansöz oynatmaya kadar birçok cinsellik ve şiddet vurgusunun birarada verildiğine değinildi. Televizyonlarda zenginlerin hayatının gösterildiği ve sabah kuşağı programlarında insan onurunun yok sayıldığı anlatıldı. Ardından sistemin “güzel kadın” imajı yarattığı vurgulanırken Rosa Lüksemburg örneği verildi. Önemli olanın, insanı güzelleştirenin, emek olduğu vurgulandı. Sistemin şiddeti ve cinselliği fazlası ile kullandığı ve yaygınlaştırdığı vurgulandı.

Sohbet kısmında birçok emekçi söz aldı. Emekçi kadınların yayın ihtiyacından, medyanın eleştirisine 8 Mart sürecinde sokakları doldurmak gerektiğinden, seçimlerle ilgili birçok konu hakkında görüşler ifade edildi. En son 8 Mart’ta salonlardan sokağa çıkmak gerektiği vurgulanarak “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!” sloganları ile panel sonlandırıldı. Ardından hep birlikte türküler söylendi.

Kızıl Bayrak / Kartal

“Korumak, ortak olmaktır!”

YDK’dan Radikal’e tepki

Diyarbakır’da Av. Sedat Yurtdaş’ın hukuk bürosunda stajyerlik yaparken tacize uğrayan kadın avukat, savcılık ve baroya şikâyetinde bulunmuştu. Yargı “takipsizlik” kararı verirken Yurtdaş, kadın avukata ve konuyu gündeme getiren Yeni Demokrat Kadın aktivistlerine 1 ile 4 yıl hapis cezası istemiyle dava açtı.

Radikal gazetesinin Yurtdaş’ın haftalık yazılarını yayınlamaya devam etmesi, yazarı olan Yurtdaş’a karşı herhangi bir tavır geliştirmemesi üzerine, YDK tarafından gazete binası önünde yapılan açıklamada şunlar söylendi: “Biz kadınlar, ‘Kadın beyanı esastır, aksini ispat yükümlülüğü erkeğe aittir’ diye bağırırsak da yargı, bırakalım kadının beyanını esas almayı, kadının beyanına başvurmayı bile gereksiz saymış, verilen dilekçe üzerinden kararını vermiştir. Hukuksal tüm yolları kullanarak bu işin peşini bırakmayacağız. Yargı kurumları Sedat Yurtdaş hakkında ne karar verirse versin, Sedat Yurtdaş kadınların gözünde tacizcidir.”

Bir aydır konu ile ilgili Radikal gazetesiyle görüşme yapılmak istenmesine rağmen görüşme talebine hiçbir yanıt gelmemesi üzerine gazete yönetimi de protesto edildi. Eylem sürerken Radikal gazetesi YDK’lı kadınlarla görüşmek istedi.

Kadınlar TBB’yi protesto etti

Baro Başkanı’na yönelik protesto eylemi nedeniyle TBB’nin Av. Candan Dumrul’a uyarı cezası vermesine tepki gösterildi.

Muğla Baro Başkanı Mustafa İlker, 2007 yılında Fethiye’de yaşanan toplu tecavüz davasında, tecavüzcülerin avukatlığını üstlenmişti. Baro Başkanı’nın tecavüzcülerin avukatlığını yapması karşısında gerçekleşen protesto eyleminde Av. Candan Dumrul basın açıklamasını okumuştur.

Yapılan bu eylem sonrasında TBB, Av. Candan Dumrul’a uyarı cezası verdi. Dumrul’a uyarı cezası verilmesi karşısında Ankara Kadın Dayanışması, TBB önünde eylem yaptı. Eylemde, tecavüzcülerin avukatlığının yapılmasının protesto edilmediği, bunun baro başkanı sıfatı ile yapılmasının protesto edildiği ifade edildi. Dumrul’a verilen cezanın ise TBB içindeki cinsiyetçi yaklaşımın bir ifadesi olduğu söylendi. Eylem bahçe demirlerine mor kurdeleler bağlanarak sonlandırıldı.

İzmir'de Gezi tutsaklarıyla dayanışma etkinliği

Gezi tutsaklarıyla dayanışma amacıyla gerçekleştirilen etkinlikte, 7 ve 13 Şubat'taki duruşmalara çağrı yapıldı.

İzmir Dayanışması ve Gezi Tutsak Aileleri'nin örgütlediği "dayanışma etkinliği" 2 Şubat'ta İzmir Sanat Tiyatrosu'nda gerçekleştirildi.

Gezi şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başlayan etkinlik, **Kamera Sokak**'ın Haziran Direnişi ile ilgili hazırladığı sinevizyonun gösterimi ile sürdü. Gösteriminin ardından etkinliğin örgütleyicilerinden **İzmir Dayanışması** adına yapılan konuşmada, yolsuzluk ve rüşvet operasyonlarının ortalığa saçtığı pislik teşhir edildi. Tüm bunlar yaşanırken, direniş tutsaklarının hiçbir delil ortada yokken Haziran Direnişi'ni yargılamak amacıyla zindanlarda tutulduğuna dikkat çekildi.

Tutsak ailelerinden Serdar Gür'ün annesi **Nesrin Gür** ise Bakan çocuklarının nasıl da korunup kollandığını vurgulayarak, "Çocuklarımızla onur duyuyoruz" dedi. Nesrin Gür'ün ardından Ulaş Arslan'ın babası **Musa Arslan** konuştu. Arslan da dayanışmayı yükseltme çağrısı yaparak sözlerine son verirken ailelerin konuşmaları "Gezi tutsakları onurumuzdur!" sloganlarıyla karşılandı.

Konuşmaların ardından sahnede yerini alan Müzisyenler Derneği'nden **Serdar Türkmen**, mücadele tarihinden bugünlere gelen şarkı ve marşları seslendirdi.

Etkinliğin ikinci bölümünde söz alan **Burcu Koçlu**, "Bugün ama sadece bugün, bedenlerimizi tutsak almaya güçleri yetmiş olabilir. Ancak ne düşüncelerimize ne de devrime olan inancımıza zincir vurabildiler. İşte buna güçleri yetmedi" sözleriyle mücadelenin sürdüğünü ifade ederek tüm devrimci tutsaklara selam yolladı. Burcu Koçlu'nun ardından konuşan **Akgün Irgat** ise Kırıklar'daki saldırılara değinerek hücredeki üç insandan dahi korkulduğunu ifade etti.

Konuşmaların ardından **Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği Müzik Topluluğu** ve **Sokak Orkestrası** müzik dinletisi sundu.

Dayanışma etkinliği 7 ve 13 Şubat tarihlerinde Bayraklı Adliyesi'nde görülecek davalara katılım çağrısı ile bitirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

"Maksut'u aramaktan vazgeçmeyeceğiz!"

Cumartesi Anneleri, 462. hafta eyleminde Maksut Tepeli'nin dosyasını işledi.

Galatasaray Meydanı'nda gerçekleştirilen oturma eyleminde ilk olarak İğneada'da kaybedilen Tolga Bilge Ceylan'ın annesi Kadriye Ceylan bir konuşma yaptı. Ceylan, oğlunun kayığa binerek kaçtığı yönünde bir mizansenle olayın üstünün örtülmek istendiğini belirtti.

Basın açıklamasını Hatice Altınışik okudu. Açıklamada, 25 yaşında bir öğretmen olan Maksut Tepeli'nin 2 Şubat 1984 yılında İstanbul Küçükbakkalköy'deki arkadaşının evine gittiği, evde karakol kuran polisler tarafından silahla vurularak yaralandığı, yoğun kan kaybına rağmen Gayrettepe Siyasi Şube'ye götürüldüğü anlatıldı. 5 Şubat 1984'te ise gördüğü yoğun işkence sonucu koma halinde Haydarpaşa Askeri Hastanesi'ne kaldırıldığı ve burada ölen Tepeli'nin cesedinin kaybedildiği belirtildi. Yapılan araştırmalar sonucunda Tepeli'nin 6 Şubat 1984 tarihinde Haydarpaşa Numune Hastanesi'nde öldüğüne dair muayene ve zabıt varakasına ulaşıldığı söylendi.

Ortada olan bütün bu delillere rağmen yapılan şikayetlere takipsizlik kararı verilerek olayın üstünün örtülmek istendiği ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gezi tutsak aileleri eylemlerini sürdürüyor

İstanbul'da 32. eylemlerini yapan Gezi Tutsak Aileleri ve tutsak yakınlarına Çarşı grubu da destek verdi.

Eylemde Gezi tutsağı Hasan Tunç ve Ümit Yetik'in mektupları okundu. Basın açıklamasını okuyan Beren Atıcı, "228 gündür çocuklarımız, yakınlarımız tutsak. Hırsızlar, katiller serbest bırakılırken Gezi direnişçileri rehin. Tüm Gezi tutsakları ve hasta tutsaklar derhal serbest bırakılsın. Sadece Özel Yetkili Mahkemeler'in kaldırılması yetmez, halkın üzerinde kılıç gibi sallanan Terörle Mücadele Kanunu tüm sonuçlarıyla birlikte kaldırılınsın!" şeklinde konuştu.

İzmir'de eylemlerini sürdüren aileler ise Gezi tutsaklarının bu hafta görülecek davalarına çağrı yaptılar.

Erol Özdemir'in görüşçüsü E. Burcu Eker, altı aydır Kırıklar F Tipi Cezaevi'ne görüşe gittiğini, iki hafta önce gardiyanın taciz eder şekildeki araması sonucunda yaşanan tartışma nedeniyle bir ay görüş cezası aldığını söyleyerek cezaevlerindeki keyfi uygulamaları aktardı.

Basın açıklamasında şunlar ifade edildi:

"Bizim çocuklarımızın adları, direnişlerle, onurlarıyla anılırken, sizlerin çocuklarının adları hırsızlıklarla, yağmalarla ve onursuzluklarıyla anılacak. Çocuklarımız, arkadaşlarımız, yoldaşlarımız serbest kalana kadar mücadelemiz devam edecek."

Kızıl Bayrak / İzmir - İstanbul

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/06 * 7 Şubat 2014
Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Kapitalist bataklıkta büyüyen istismardan kurtuluş sosyalizmle mümkündür!

Her gün ulusal basında çocukların cinsel ve fiziksel olarak istismar edildiğine dair bir sürü yürek burkan, insanı insanlığından utandıran haberler duyuyor ya da okuyoruz. Gerçi bu haberleri yayınlayan burjuva basın niyeti istismarı ortadan kaldırmak veya buna karşı kamuoyu oluşturmak değildir. Onlar daha çok okunmalarını, takip edilmelerini ve izlenmelerini sağlamak için yayınlıyorlar. Niyetleri de bu olayların nedenlerine ve çözümüne ilişkin hiç çaba sarf etmemelerinden anlaşılıyor. Yani burjuvazi bu işten de kâr sağlama derindedir.

Bildiğimiz gibi çocuğu istismar edenler ruhsal olarak hasta insanlardır. Bir kısmı kültürel olarak normalleştirilen değer yargılarımızdan kaynaklanır (çocuk yaşta kızların evlendirilmesinde olduğu gibi). Diğer kısmı da kişilik bozukluğuna bağlı PEDOFİLİ denilen ruhsal hastalığı taşıyanlardır. Bu hastalığı da kapitalist toplumda tedavi etmek ya da önlemek mümkün görünmemektedir. Çünkü kapitalist sistemin yarattığı kültürün kendisi hastadır. Bu kültür bireyci, çıkarıcı, kişisel hırsı herşeyin üstünde tutan, düşünceden ve mantık silsilesinden uzaklaşmış, duygularını dahi kontrol edemeyen, temel insan gereksinimlerini yok sayan ya da bu gereksinimleri bozuk bir şekilde geri pazarlayan bir kültürdür. İnsanın temel dürtülerinden olan cinsellik bu toplumda bir taraftan dinsel gericilik altında en hafif şekliyle ayıp-günah kavramlarıyla baskı altına alınır. Diğer taraftan metalaştırılan cinsellik pornografi pazarı ile sapkın bir şekilde topluma pazarlanmaktadır. Sanal olarak yaşanan, gerçek hayatla bağı kesilen, baskılanmış, aynı zamanda kadını ve güçsüzü meta olarak kullanma becerisini veren kapital kültür sapkın bireylerin yetişmesini de arttırmaktadır. Ortaya çıkan sapkın bireyler de topluma zarar vererek yeni hastaları ve kurbanları çoğaltmaktadır. Sistemin kendisi bir bataklık yaratmakta ve bu bataklıkta da her tür pislik üremektedir. Ünlü Rus yazarı Çernişevski'nin dediği gibi; **"Hastalıklı çamurda sağlıklı çayır yetişmez!"**

Önemli istismar nedenlerinden biri de emperyalizmin krizlerini aşmak adına dünyayı savaş alanlarına dönüştürürken ilk elden savaş ganimeti olarak kadın ve çocukların kullanılmasıdır. Özellikle komşumuz Suriye'de yaşanan kirli savaşın gösterdiği gibi, en büyük mağduriyeti kadınlar ve çocuklar yaşamaktadır. Dinci çete liderlerinin ve şeyhlerin "çocukları ve kadınları ganimetiniz olarak kullanabilirsiniz" açıklamaları hala kulağımızı dahi kirletmektedir.

İstismara zemin oluşturan etkenlerden biri de kapitalist toplumda çocukların bakım ve korunmasının ailenin sorumluluğunda olmasıdır. Oysa sistemin kendisi aileyi parçalayarak, çocuğa bakamayacak ve koruyamayacak hale getirmiştir. Birçok işçi ve emekçi ailesi çocuklarının aç kalmaması için çok uzun saatler çalışmakta, çocuklar da "saldım çayıra mevlam kayıra" tarzında birçok tehlikeye maruz kalarak büyümektedir.

Kapitalist kültürün hasta ettiği bireylerin kurduğu ailenin kendisi de istismar kaynağı olmakta, ruhsal travmaların büyük bir kısmı bu hasta aileden kaynaklanmaktadır. Aile içi cinsel, fiziksel ve duygusal istismar had safhadadır. Asıl istismarın kaynağı, aileyi de şekillendiren sistemin ta kendisi olmaktadır. **Lenin yoldaşın dediği gibi, "Kapitalizm ucu bucağı olmayan bir dehşettir!"**

Bu ekseninde yaşananlar çocukların bakımının ve korunmasının bireylerin insafına bırakılmasının ne kadar tehlikeli olduğunu göstermektedir. Çocukların bakımı, korunması ve ihtiyaçlarının sağlanması toplumsal bir mesele olarak görülmedikçe istismarın köklü çözümü de mümkün görünmemektedir. Hastalıkları önleyici tedbirleri alacak, çocukların da tüm insani gereksinimlerini karşılayarak dengeli ve sağlıklı büyümelerini sağlayacak projeler sınıfsız ve sömürsüz bir dünyada mümkündür. Bu da ancak sosyalist toplumda gerçekleşecektir.